

ΕΝΙΝΤ ΜΙΛΛΤΟΝ
ΟΙ
**ΜΥΣΤΙΚΟΙ
ΕΠΤΑ**

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μια παρέα θαρραλέων παιδιών ξετρελαίνονται
να λύνουν μυστήρια και σκοτεινές υποθέσεις μαζί
με τον σκύλο τους τον Σκάμπερ. Αυτοί είναι οι Μυστικοί Επτά,
μία από τις δημοφιλέστερες σειρές της πολυβραβευμένης
Ένιντ Μπλάιτον που έχει αγαπηθεί από εκατομμύρια
αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Οι Μυστικοί Επτά προσπαθούν να κρατούν τη Σούζι, την
εκνευριστική αδελφή του Τζακ, που συνέχεια χώνει τη μύτη
της παντού, μακριά από τις υποθέσεις τους. Εκείνη δημιου-
ργεί τη δική της ομάδα και τους ρίχνει σε μια καλοστημένη
παγίδα, με τον Ντικ τον Βαρέλα και τον Τομ τον Κατεργάρη.
Τα πράγματα, όμως, έρχονται έτσι που οι Μυστικοί Επτά βρί-
σκονται αντιμέτωποι με μια επικίνδυνη σπείρα κακοποιών.
Και βάζουν όλα τους τα δυνατά για να ματαιώσουν τα σα-
τανικά σχέδια των αδίστακτων παρανόμων.

www.minoas.gr

9 786180 220674
ISBN 978-618-02-2067-4

ΚΩΔ. 22478

7+

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Σειρά: ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Συγγραφέας και τίτλος πρωτοτύπου:
Enid Blyton, *The Secret Seven on the trail*

First published in Great Britain in 1952 by Hodder & Stoughton Limited

Text and illustrations copyright © Hodder & Stoughton Limited
Illustrations by Tony Ross

The Secret Seven®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature
are Registered Trade Marks of Hodder & Stoughton Limited
The moral right of the author has been asserted.

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Απρίλιος 2022

Μετάφραση: Τίνα Χριστοπούλου
Επιμέλεια κειμένου: Αγγελική Παπαγεωργίου
Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

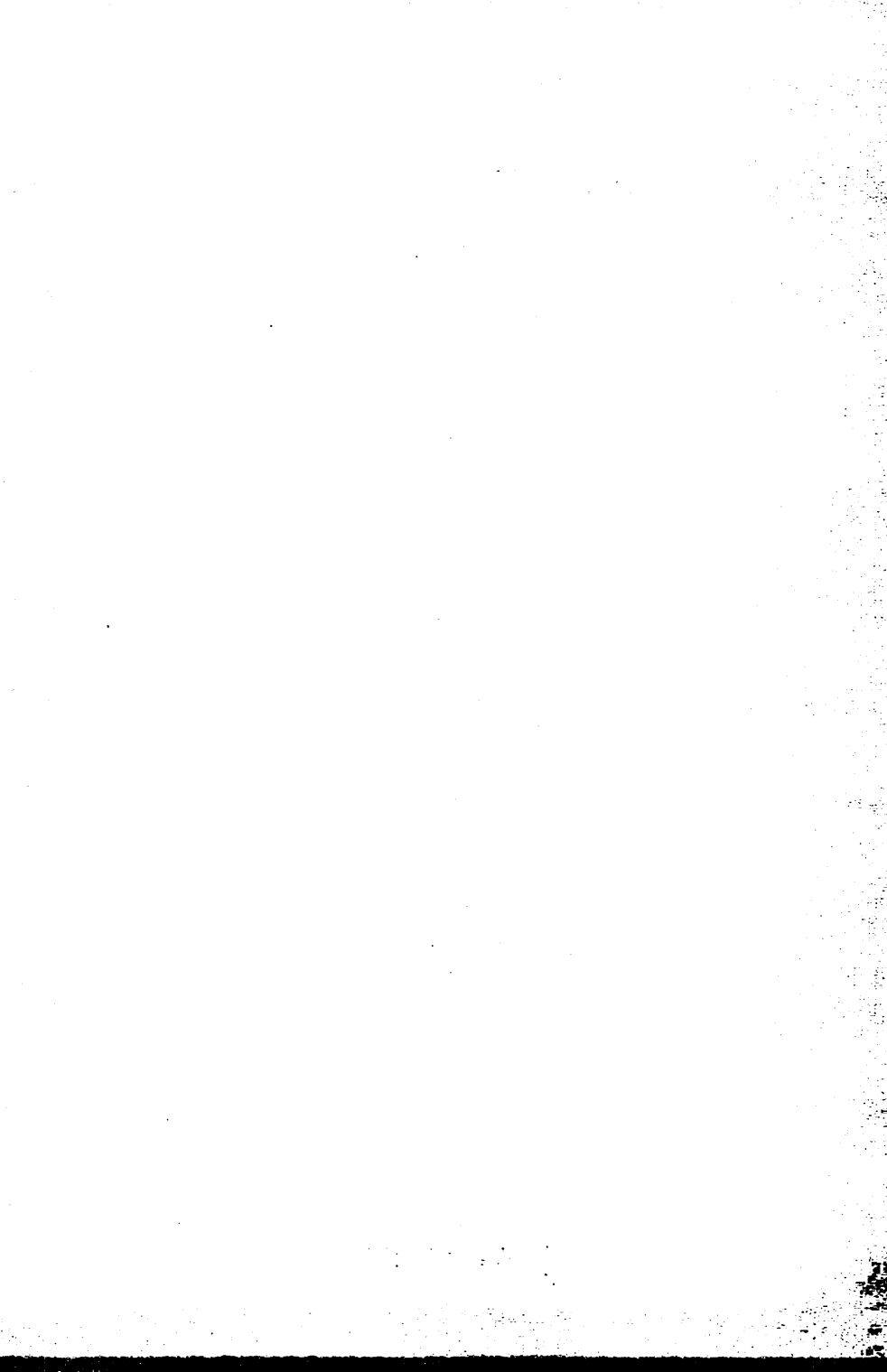
Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-2067-4

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Τίνα Χριστοπούλου

1

Η συνάντηση των Μυστικών Επτά

«Μαμά, έχεις να μας δώσεις κάτι να πιούμε;» ρώτησε η Τζάνετ. «Ίσως και κάτι να τσιμπήσουμε;»

«Μα μόλις φάγατε πρωινό!» είπε έκπληκτη η μητέρα της. «Και ο καθένας σας έφαγε από δυο λουκάνικα. Δεν είναι δυνατόν να θέλετε κι άλλο!»

«Ναι, αλλά σήμερα το πρωί θα κάνουμε το τελευταίο συμβούλιο των Μυστικών Επτά, στην αποθήκη» δήλωσε η Τζάνετ. «Σκεφτήκαμε ότι οι συναντήσεις δεν θα είναι πια απαραίτητες όταν επιστρέψουμε στο σχολείο. Δεν συμβαίνει τίποτα το ενδιαφέρον τότε...»

«Θα ξαναμαζευτούμε στις διακοπές των Χριστουγέννων» τη διέκοψε ο Πίτερ. «Έτσι δεν είναι παλιόφιλε, Σκάμπερ;»

Ο σκύλος, ένα σπάνιελ με χρυσαφένιο τρίχωμα, κούνησε ζωηρά την ουρά του και γάβγισε.

«Λέει μακάρι να ερχόταν στο τελευταίο μας συμβούλιο» εξήγησε η Τζάνετ κάνοντας τον διερμηνέα.

Ύστερα στράφηκε προς τον Σκάμπερ λέγοντας: «Φυσικά και μπορείς να έρθεις, Σκάμπερ».

«Δεν είπε αυτό» τη διέκοψε πάλι ο Πίτερ χαμογελώντας. «Είπε ότι αν πρόκειται να πάρουμε μαζί μας στο συμβούλιο οποιαδήποτε λιχουδιά, τότε θα του άρεσε να συμμετάσχει κι αυτός!»

Ο Σκάμπερ συμφώνησε με ένα γάβγισμα και ακούμπησε την πατούσα του πάνω στο γόνατο του Πίτερ.

«Θα σας δώσω λεμόνια και ζάχαρη για να φτιάξετε μόνοι σας λεμονάδα» είπε τότε η μητέρα τους. «Σας αρέσει να τη φτιάχνετε μόνοι σας, έτσι δεν είναι; Μπορείτε επίσης να δείτε αν περίσσεψε κανένα μικρό κέικ στο κουτί του μπουφέ. Θα έχουν μάλλον ξεραθεί, αλλά ξέρω ότι δεν σας πειράζει αυτό!»

«Σ' ευχαριστούμε, μαμά» φώναξε η Τζάνετ. «Έλα, Πίτερ. Ας τα ετοιμάσουμε, γιατί σε λίγο θα έρθουν οι άλλοι!»

Έτρεξαν στο κελάρι. Ο Σκάμπερ ακολουθούσε ξοπίσω τους λαχανιασμένος. Μικρά κέικ! Ξερά ή όχι, του άρεσαν τόσο όσο και στα παιδιά.

Η Τζάνετ διάλεξε μερικά λεμόνια και πήγε να πάρει τη ζάχαρη από τη μητέρα της. Ο Πίτερ άδειασε τα ξεραμένα γλυκά σ' ένα πιάτο. Ύστερα οι τρεις τους κατηφόρισαν προς την αποθήκη. Η Τζάνετ είχε φέρει τον λεμονοστύφτη και μια μεγάλη κανάτα με νερό. Ήταν πολύ διασκεδαστικό να φτιάχνουν λεμονάδα.

Ανοιξαν την πόρτα της αποθήκης, που πάνω της υπήρχαν με πράσινο χρώμα τα γράμματα Μ.Ε. – τα αρχικά των Μυστικών Επτά!

«Η μυστική μας ομάδα υπάρχει εδώ και πολύ καιρό» είπε η Τζάνετ καθώς άρχισε να στύβει ένα λεμόνι. «Και δεν την έχω βαρεθεί καθόλου! Εσύ, Πίτερ;»

«Και βέβαια όχι!» φώναξε ο Πίτερ. «Αρκεί να σκεφτείς όλες τις περιπέτειες που ζήσαμε και τα συναρπαστικά πράγματα που κάναμε! Όμως, θεωρώ πως οι Μυστικοί Επτά δεν πρέπει να ξανασυναντηθούν μέχρι τις διακοπές των Χριστουγέννων. Ο μοναδικός λόγος είναι ότι νυχτώνει πολύ γρήγορα αυτό το διάστημα και κλεινόμαστε νωρίς μέσα».

«Ναι, και τίποτα ιδιαίτερο δεν συμβαίνει» συμφώνησε η Τζάνετ. «Αχ, Σκάμπερ... Δεν μπορεί να σου αρέσουν οι συτμμένες λεμονόκουπες, χαζούλιακα! Άφησέ τες!»

Ο σκύλος υπάκουσε. Σίγουρα δεν του άρεσαν! Κάθισε κάτω με μια έκφραση αποστροφής και με τη γλώσσα κρεμασμένη έξω. Ο Πίτερ έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

«Όπου να 'ναι θα έρθουν οι άλλοι» είπε. «Μακάρι να συμφωνήσουν ότι αυτό θα είναι το τελευταίο μας συμβούλιο πριν από τα Χριστούγεννα. Καλό θα ήταν να μαζεύαμε τα σήματά τους για να τα βάλουμε σε ασφαλές μέρος. Αν δεν το κάνουμε, ίσως κάποιο χαθεί».

«Ή, ακόμα χειρότερα, μπορεί εκείνη η ανόητη αδελφή του Τζακ να το πάρει και να το φορέσει» συμπλήρωσε η Τζάνετ. «Πώς τη λένε; Σούζι; Πίτερ, χαίρεσαι που εγώ δεν σου είμαι φόρτωμα όπως είναι αυτή για τον Τζακ;»

«Ε, κάποιες φορές είσαι λιγάκι ενοχλητική!» την πείραξε εκείνος.

Η Τζάνετ, θυμωμένη, του έριξε μερικές σταγόνες λεμόνι στα μάτια!

«Όχι, όχι αυτό! Δεν ξέρεις ότι το λεμόνι τσούζει όσο τίποτε άλλο; Σταμάτα, Τζάνετ!»

Εκείνη δεν συνέχισε.

«Δεν αξίζει να σπαταλάω τον χυμό» είπε. «Άκου! Κάποιος έρχεται!»

Ακούστηκαν βήματα στο μονοπάτι και ένας χτύπος στην πόρτα. Ο Σκάμπερ γάβγισε.

«Το σύνθημα!» φώναξε ο Πίτερ, ο οποίος ποτέ δεν άνοιγε την πόρτα αν δεν ακούγονταν τα σωστά λόγια.

«Κρεμμουδάκια τουρσί» είπε μια χαρωπή φωνή.

Αυτό ήταν ένα προηγούμενο σύνθημα των Μυστικών Επτά, που το είχε προτείνει ο Κόλιν. Όταν τότε είχαν συναντηθεί, η μητέρα του έφτιαχνε κρεμμουδάκια τουρσί. Ήταν τόσο ανόητο για σύνθημα, που όλοι είχαν γελάσει. Ο Πίτερ όμως είχε πει ότι θα μπορούσαν να το κρατήσουν μέχρι να σκεφτούν κάποιο καλύτερο.

«Έφερες το σήμα σου;» ρώτησε ο Πίτερ ανοίγοντας την πόρτα.

Απέξω στεκόταν η Μπάρμπα. Εκείνη του το έδειξε με περηφάνια.

«Είναι καινούριο» δήλωσε. «Το παλιό είχε βρομίσει αρκετά, κι έτσι έφτιαξα άλλο».

«Πολύ ωραίο» θαύμασε ο Πίτερ. «Πέρασε μέσα. Κοίτα, έρχονται άλλα τρία μέλη».

Ξανάκλεισε την πόρτα. Η Μπάρμπα κάθισε πάνω σ' ένα κιβώτιο, δίπλα στην Τζάνετ. Την παρακολουθού-

σε να ανακατεύει τη λεμονάδα. *Τοκ τοκ!* Ο Σκάμπερ γάβγισε καθώς ακούστηκε νέο χτύπημα.

«Το σύνθημα!» φώναξαν μαζί ο Πίτερ, η Τζάνετ και η Μπάρμπαρα.

«Κρεμμυδάκια τουρσί» φώναξαν όλοι δυνατά.

Ο Πίτερ άνοιξε απότομα την πόρτα. Ήταν κατσουφιασμένος.

«ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ πρέπει να σας πω ότι δεν είναι ανάγκη να φωνάζετε δυνατά το σύνθημα;» ρώτησε. «Αν περνούσε κάποιος αποδώ, θα το είχε ακούσει».

«Μα κι εσείς φωνάξατε το σύνθημα με όλη σας τη δύναμη» διαμαρτυρήθηκε ο Τζακ. «Τέλος πάντων, ας διαλέξουμε ένα νέο. Ο Τζορτζ νόμιζε ότι το σύνθημα ήταν “λάχανο τουρσί” κι εμείς του το θυμίσαμε».

«Τι καλά που...» άρχισε να λέει ο Πίτερ, αλλά ο Σκάμπερ γρύλισε καθώς ένα ακόμα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα.

«Το σύνθημα!» φώναξε ο Πίτερ. «Κρεμμυδάκια τουρσί» ακούστηκε η γελαστή φωνή της μητέρας του. «Αυτό κι αν είναι σύνθημα! Σας έφερα μερικές σπιτικές καραμέλες μέντας, για να βάλω κι εγώ ένα χεράκι στο τελευταίο συμβούλιο».

«Αχ, ευχαριστούμε, μαμά» είπε η Τζάνετ και άνοιξε την πόρτα.

Πήρε τις καραμέλες και τις έδωσε στον Πίτερ. Εκείνος όμως, μόλις έφυγε η μητέρα του, κοίταξε γύρω του συνοφρυωμένος.

«Τα βλέπετε;» είπε. «Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να

είχε ακούσει το σύνθημα. Απλώς, έτυχε να είναι η μητέρα μου. Ποιος λείπει;»

«Εγώ είμαι εδώ, όπως κι εσύ, ο Τζορτζ, ο Τζακ, η Μπάρμπαρα και η Παμ» μέτρησε η Τζάνετ. «Λείπει ο Κόλιν. Α! Να τος, έρχεται!»

Τοκ τοκ! Ο Σκάμπερ γάβγισε ελαφρά για να τον καλωσορίσει. Γνώριζε πολύ καλά κάθε μέλος των Μυστικών Επτά. Ο Κόλιν είπε το σύνθημα και μπήκε στην αποθήκη. Τώρα η ομάδα τους είχε συμπληρωθεί.

«Κάθισε, Κόλιν» είπε ο Πίτερ. «Ας πιάσουμε δουλειά, μόλις η Τζάνετ μάς σερβίρει τη λεμονάδα».

2

Οι συναντήσεις αναβάλλονται μέχρι τα Χριστούγεννα

Η Τζάνετ γέμισε τις κούπες με λεμονάδα και ο Πίτερ μοίρασε τα μικρά κέικ.

«Θα σας φανούν κάπως ξερά» είπε «αλλά είναι νόστιμα και έχουν και σταφίδες. Δύο για τον καθένα και ένα για τον παλιόφιλο, τον Σκάμπερ. Συγγνώμη, Σκάμπερ, αλλά στο κάτω κάτω δεν είσαι πραγματικό μέλος των Μυστικών Επτά για να πάρεις δύο».

«Δεν θα μπορούσε να πάρει δύο, αφού υπάρχουν μόνο δεκαπέντε κέικ» είπε ο Κόλιν. «Παρ' όλα αυτά, εγώ πάντα τον υπολογίζω σαν πραγματικό μέλος».

«Αποκλείεται! Είμαστε οι Μυστικοί Επτά και με τον Σκάμπερ γινόμαστε οκτώ» τον διέκοψε ο Πίτερ. «Όμως πάντα μπορεί να έρχεται μαζί μας. Και τώρα ακούστε. Αυτό θα είναι το τελευταίο μας συμβούλιο και...»

Φωνές έκπληξης έπνιξαν τα λόγια του.

«Το τελευταίο συμβούλιο! Γιατί; Τι συμβαίνει;»

«Το τελευταίο; Δεν πιστεύω να διαλύσουμε τους Μυστικούς Επτά!»

«Αχ, Πίτερ, σίγουρα δεν εννοείς...»

«Αφήστε με να μιλήσω» τους φώναξε εκείνος. «Αυτό θα είναι το τελευταίο μας συμβούλιο μέχρι τις επόμενες διακοπές. Εμείς τα αγόρια θα επιστρέψουμε στο σχολείο αύριο και μεθαύριο εσείς τα κορίτσια. Τίποτα δεν συμβαίνει στη σχολική περίοδο. Εξάλλου, θα είμαστε πολύ απασχολημένοι για να κυνηγάμε περιπέτειες. Έτσι...»

«Όμως, ίσως κάτι συμβεί» επέμεινε ο Κόλιν. «Ποτέ δεν ξέρεις... Νομίζω πως θα είναι επιπολαιότητα αν σταματήσουν τα συμβούλια των Μυστικών Επτά κατά τη σχολική περίοδο. Αλήθεια, έτσι πιστεύω».

«Κι εγώ το ίδιο» συμφώνησε η Παμ. «Μου αρέσει η ομάδα μας. Μου αρέσει να φοράω το σήμα και να λέω το σύνθημα».

«Καλά. Αν θέλεις, μπορείς να φοράς το σήμα σου» την καθησύχασε ο Πίτερ. «Αν και είχα σκεφτεί να τα μαζέψω σήμερα, μια και βρεθήκαμε εδώ και τα φοράμε όλοι. Έλεγα να τα φυλάξω μέχρι το επόμενο συμβούλιό μας, στις διακοπές».

«Δεν παραδίδω το δικό μου!» δήλωσε ο Τζακ αποφασιστικά. «Ούτε υπάρχει κανένας φόβος να το πάρει η Σούζι, η αδελφή μου, γιατί έχω ανακαλύψει μια απίθανη κρυψώνα».

«Ας υποθέσουμε, απλώς ας υποθέσουμε, ότι κάτι συμβαίνει κατά τη σχολική περίοδο» είπε σοβαρά ο Κό-

λιν. «Ας πούμε ότι κάποιος από εμάς ανακαλύπτει κάτι περίεργο, κάτι που θέλει ψάξιμο. Τι θα κάνουμε αν οι Μυστικοί Επτά έχουν σκορπίσει μέχρι τα Χριστούγεννα;»

«Τίποτα δεν θα προκύψει μέχρι τότε» είπε με σιγουριά ο Πίτερ, ο οποίος πάντα ήθελε να περνά το δικό του. «Έτσι κι αλλιώς, θα έχω πολύ διάβασμα. Ο πατέρας μου δεν έμεινε ιδιαίτερα ευχαριστημένος με τους βαθμούς του περασμένου ελέγχου μου».

«Εντάξει. Εσύ δούλεψε σκληρά και μείνε έξω από την ομάδα μέχρι τα Χριστούγεννα» του πρότεινε ο Τζακ. «Θα γίνουμε αρχηγοί εγώ και η Τζάνετ. Για ένα διάστημα θα είμαστε οι Μυστικοί Έξι. Τα αρχικά μας Μ.Ε. θα ανταποκρίνονται στον νέο μας τίτλο».

Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον Πίτερ. Κατσούφιασε.

«Όχι» είπε. «Εγώ είμαι ο αρχηγός. Αφού όμως βλέπω πως μάλλον όλοι διαφωνείτε μαζί μου, ένα πράγμα θα πω. Δεν θα κάνουμε τακτικά συμβούλια όπως μέχρι σήμερα, παρά μόνο αν προκύψει κάτι. Και θα δείτε πως έχω δίκιο. Τίποτα δεν θα συμβεί!»

«Τότε, θα κρατήσουμε το σήμα μας και θα χρησιμοποιούμε το σύνθημα» είπε ο Κόλιν. «Η ομάδα μας θα βρίσκεται σε ετοιμότητα, ακόμα και αν τίποτα δεν συμβαίνει. Και αν προκύψει κάτι, συμφωνείτε να κάνουμε αμέσως συμβούλιο;»

«Ναι» απάντησαν όλοι κοιτάζοντας τον Πίτερ.

Τους άρεσε να είναι οι Μυστικοί Επτά. Αισθάνονταν σπουδαίοι, έστω και αν δεν συνέβαινε τίποτα, όπως είπε ο Κόλιν.

«Σύμφωνοι» κατέληξε ο Πίτερ. «Θα βρούμε νέο σύνθημα;»

Όλοι έβαλαν τα δυνατά τους για να βρουν κάποιο. Ο Τζακ κοίταξε τον Σκάμπερ που έμοιαζε κι αυτός να σκέφτεται.

«Τι θα λέγατε να γίνει σύνθημα το όνομα του Σκάμπερ;» ρώτησε. «Το “Σκάμπερ” θα ήταν ένα καλό σύνθημα».

«Λάθος!» διαφώνησε η Τζάνετ. «Κάθε φορά που θα το λέμε, ο Σκάμπερ θα νομίζει ότι τον φωνάζουμε!»

«Τότε, ας κάνουμε σύνθημα το όνομα του δικού μου σκύλου... Ρόβερ» πρότεινε η Παμ.

«Όχι, για σύνθημα θα χρησιμοποιήσουμε το όνομα του σκύλου της θείας μου» διέκοψε ο Τζακ. «Χαζοτσάρλι! Ακούγεται καλό».

«Ναι! Χαζοτσάρλι! Αυτό θα έχουμε για σύνθημα» συμφώνησε ο Πίτερ. «Κανένας δεν θα σκεφτόταν ένα τέτοιο σύνθημα. Σύμφωνοι... Χαζοτσάρλι».

Το πιάτο με τα κέικ πέρασε μπροστά απ’ όλους για δεύτερη φορά. Ο Σκάμπερ τα κοίταξε λαίμαργα. Είχε ήδη φάει το δικό του. Η Παμ τον λυπήθηκε και του έδωσε το μισό από το δικό της. Το ίδιο έκανε και η Μπάρμπα.

Έπειτα ο Σκάμπερ έριξε μια θλιμμένη ματιά στον Τζακ κι εκείνος του έδωσε στα γρήγορα ένα μεγάλο κομμάτι από το δικό του.

«Ωραία!» φώναξε ο Πίτερ. «Ο Σκάμπερ έφαγε περισσότερο απ’ όσο ένα αληθινό μέλος των Μυστικών Επτά!»

Θα νομίζει ότι πολύ σύντομα θα μπορέσει ακόμα και να διευθύνει ολόκληρη την ομάδα!»

Γαβ! Ο Σκάμπερ απάντησε χτυπώντας την ουρά του στο έδαφος και κοιτάζοντας το γλύκισμα του Πίτερ.

Η λεμονάδα τελείωσε. Ο Σκάμπερ έγλειψε και το τελευταίο ψίχουλο από το κέικ. Ο ήλιος είχε ξεπροβάλει και φώτιζε την αποθήκη μπαίνοντας λαμπερός από το παράθυρο. «Εμπρός, πάμε έξω να παίξουμε» έδωσε το σύνθημα ο Πίτερ και σηκώθηκε. «Από αύριο, σχολείο! Πάντως, αυτές οι διακοπές μας ήταν απίθανες. Λοιπόν, Μυστικοί Επτά, θυμάστε όλοι το σύνθημα, έτσι δεν είναι; Πιθανόν να μη χρειαστεί να το χρησιμοποιήσετε μέχρι τα Χριστούγεννα, γι' αυτό προσπαθήστε να το θυμάστε».

3

Οι Απίθανοι Πέντε

Τα αγόρια άρχισαν το σχολείο την επόμενη μέρα και ξεκίνησαν όλα μαζί με τις τσάντες και τα σακίδιά τους. Τα κορίτσια άρχιζαν τη μεθεπόμενη. Όλα τα μέλη των Μυστικών Επτά φορούσαν το μικρό τους σήμα με τα αρχικά Μ.Ε. κεντημένα σε μια κονκάρδα. Τους διασκέδαζε που έβλεπαν τα άλλα παιδιά να τους κοιτούν με ζήλια και να λαχταρούν να είχαν κι εκείνα ένα τέτοιο σήμα.

«Όχι, δεν μπορείτε» είπε η Τζάνετ στα άλλα κορίτσια, όταν εκείνα τη ρώτησαν αν μπορούσαν να γίνουν μέλη. «Είναι μια μυστική ομάδα. Υποτίθεται ότι δεν θα έπρεπε να μιλώ γι' αυτή».

«Καλά, αλλά γιατί να μην τη μεγαλώσετε λιγάκι και ν' αφήσετε κι εμάς να συμμετέχουμε;» ρώτησαν οι άλλες.

«Η ομάδα μας δεν μπορεί να έχει περισσότερα από επτά μέλη» επέμεινε η Τζάνετ. «Και είμαστε ήδη επτά. Γιατί δεν φτιάχνετε μόνες σας άλλες μυστικές ομάδες;»

Αυτό που πρότεινε δεν ήταν έξυπνο. Η Κέιτ και η Σούζι –η ενοχλητική αδελφή του Τζακ– άρχισαν αμέ-

σως τις προετοιμασίες για να δημιουργήσουν τη δική τους ομάδα! Κι αυτό ήταν πολύ εκνευριστικό.

Πήραν με το μέρος τους τον Χάρι, τον Τζεφ και τον Σαμ. Κι έγιναν πέντε. Έπειτα, για να πειράξουν περισσότερο τους Μυστικούς Επτά, και οι πέντε τους εμφανίστηκαν στο σχολείο με ένα δικό τους σήμα.

Στις κονκάρδες τους ήταν κεντημένα δύο γράμματα. Όχι φυσικά τα Μ.Ε., αλλά τα Α.Π. Όλα τα παιδιά συγκεντρώθηκαν γύρω τους για να ρωτήσουν τι σήμαινε το Α.Π.

«Σημαίνει οι “Απίθανοι Πέντε”» τους ενημέρωσε η Σούζι. «Πήραμε αυτό το όνομα από την ομώνυμη σειρά βιβλίων! Και είναι πολύ καλύτερο από το “Μυστικοί Επτά”».

Η Σούζι ήταν πολύ επιθετική με τον κακομοίρη τον Τζακ.

«Η δική σας ομάδα δεν είναι τόσο καλή όσο η δική μας» του είπε. «Τα σήματά μας είναι μεγαλύτερα, έχουμε ένα θαυμάσιο σύνθημα, που δεν υπάρχει περίπτωση να σου το πω, και κάνουμε, επίσης, ένα μυστικό νεύμα. Εσείς δεν έχετε κάτι τέτοιο!»

«Ποιο είναι το μυστικό σας νεύμα;» ρώτησε ο Τζακ οργισμένος. «Δεν σας έχω δει ποτέ να το κάνετε».

«Και βέβαια δεν μας είδες. Σου είπα πως είναι μυστικό!» του απάντησε. «Και κάνουμε συμβούλιο κάθε Σάββατο πρωί. Και κάτι ακόμα: Έχουμε ήδη μπλεχτεί σε μια περιπέτεια!»

«Δεν σε πιστεύω» δήλωσε εκείνος. «Έτσι κι αλλιώς,

μας αντιγράφετε. Ήταν δική μας η ιδέα! Είστε άξιοι περιφρόνησης!»

«Μπα, εσείς δεν μ' αφήσατε να μπω στην ανόητη ομάδα των Μυστικών Επτά» είπε η Σούζι ενοχλημένη. «Τώρα ανήκω στους Απίθανους Πέντε και σου το ξαναλέω πως ήδη έχουμε μπλεχτεί σε μια περιπέτεια!»

Ο Τζακ δεν ήξερε αν έπρεπε να την πιστέψει ή όχι. Σκέφτηκε ότι η Σούζι πρέπει να ήταν η πιο εκνευριστική αδελφή στον κόσμο. Μακάρι να είχε μία σαν την Τζάνετ. Πήγε να βρει στενοχωρημένος τον Πίτερ και του διηγήθηκε όσα του είχε πει η Σούζι.

«Μην της δίνεις σημασία» τον συμβούλεψε ο Πίτερ. «Άκου εκεί Απίθανοι Πέντε και πράσινα άλογα! Σύντομα θα τους κουράσουν τα συμβούλια και τα παιχνιδάκια».

Οι Απίθανοι Πέντε ήταν μια ομάδα πολύ ενοχλητική για τους Μυστικούς Επτά εκείνο το τρίμηνο. Τα μέλη της φορούσαν καθημερινά το μεγάλο τους σήμα, ενώ στα διαλείμματα η Κέιτ και η Σούζι στριμώχνονταν στις γωνίες και μιλούσαν ψιθυριστά με έξαψη, λες και πραγματικά συνέβαινε κάτι.

Ο Χάρι, ο Τζεφ και ο Σαμ έκαναν τα ίδια στο σχολείο τους, πράγμα που ενοχλούσε πάρα πολύ τον Πίτερ, τον Κόλιν, τον Τζακ και τον Τζορτζ.

Έκαναν τα συμβούλιά τους στο καλοκαιρινό κιόσκι που βρισκόταν στον κήπο του Τζακ. Η Σούζι, για την ακρίβεια, έδωσε εντολή στον αδελφό της να μην πλησιάζει καν στον κήπο όταν οι Απίθανοι Πέντε είχαν συμβούλιο εκεί!

«Με διώχνουν απ' τον κήπο μου!» διαμαρτυρήθηκε ο Τζακ στον Πίτερ. «Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι στ' αλήθεια καταπιάνονται με κάτι. Νομίζω πως κάτι τρέχει. Θα ήταν φοβερό αυτοί να ζήσουν μια περιπέτεια κι εμείς όχι, έτσι δεν είναι; Η Σούζι θα κοκορευόταν όσο ποτέ άλλοτε».

Ο Πίτερ το καλοσκέφτηκε.

«Μόνο εσύ μπορείς να μάθεις τι τρέχει» είπε τελικά. «Στο κάτω κάτω, τη δική μας ιδέα έκλεψαν και το κάνουν αυτό για να μας εκνευρίσουν. Προσπάθησε να ανακαλύψεις τι συμβαίνει, Τζακ. Αυτή η κατάσταση πρέπει σύντομα να τελειώσει!»

Έτσι, όταν ο Τζακ άκουσε πως η Σούζι είχε προγραμματίσει ένα ακόμα συμβούλιο εκείνο το σαββατιάτικο πρωινό, πήγε να κρυφτεί σ' έναν θάμνο που βρισκόταν πίσω από το καλοκαιρινό κιόσκι.

Για κακή του τύχη όμως, η Σούζι, η οποία κοιτούσε έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της εκείνη τη στιγμή, τον είδε να χώνεται μέσα στα φύλλα της μεγάλης δάφνης!

Άστραψε από θυμό κι έπειτα, ξαφνικά, χαμογέλασε. Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες για να προϋπαντήσει τους υπόλοιπους τέσσερις στην μπροστινή αυλόπορτα, αντί να τους περιμένει στο σημείο της συνάντησης.

Προχώρησαν όλοι μαζί προς τα εκεί. Η Σούζι άρχισε να μιλά ψιθυριστά με έξαψη.

«Ο Τζακ προσπαθεί να ανακαλύψει τι κάνουμε! Κρύφτηκε στη μεγάλη δάφνη που είναι πίσω από το κιόσκι, για ν' ακούσει όλα όσα θα πούμε!»

«Πάω να τον ξετρυπώσω αποκεί» προθυμοποιήθηκε αμέσως ο Χάρι.

«Όχι, όχι» τον σταμάτησε η Σούζι. «Έχω μια καλύτερη ιδέα: Θα πάμε στο κιόσκι, θα πούμε το σύνθημα ψιθουριστά για να μη μας ακούσει κι έπειτα θ' αρχίσουμε να συζητάμε σαν να έχουμε πραγματικά μπλεχτεί σε μια περιπέτεια!»

«Μα γιατί;» ρώτησε η Κέιτ.

«Είσαι χαζή! Δεν καταλαβαίνεις πως ο Τζακ θα πιστέψει τα πάντα; Αν μάλιστα αναφέρουμε μέρη όπως το παλιό σπίτι πάνω στον λόφο, που ανήκε στους Τάιγκερ, θα πάει να τα πει χαρτί και καλαμάρι στους Μυστικούς Επτά και...»

«...Και αμέσως θα πάνε να το εξερευνήσουν, μόνο που δεν θα υπάρχει τίποτα εκεί!» συμπλήρωσε η Κέιτ χασκογελώντας. «Θα έχει μεγάλη πλάκα!»

«Ναι, ναι. Θα αναφέρουμε και ονόματα επίσης. Θα πούμε για τον Ντικ τον Βαρέλα και τον Τομ τον Κατεργάρη. Θα κάνουμε τον Τζακ να πιστέψει πως είμαστε ακριβώς στην καρδιά μιας μεγάλης υπόθεσης».

«Μπορούμε να πάμε και οι ίδιοι στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ, να περιμένουμε μέχρι να έρθουν οι Μυστικοί Επτά και να σπάσουμε πλάκα!» πρότεινε χαμογελώντας ο Τζεφ. «Εμπρός, πάμε τώρα στο κιόσκι, Σούζι. Ο Τζακ θα αναρωτιέται γιατί αργήσαμε τόσο πολύ».

«Κομμένα τα γέλια!» τους προειδοποίησε η Σούζι. «Να λέτε ό,τι σας είπα. Και να είστε όσο πιο σοβαροί μπορείτε. Θα πάω εγώ πρώτη κι εσείς να έρθετε ένας

ένας. Μην ξεχάσετε να πείτε το σύνθημα ψιθυριστά, γιατί αυτό δεν πρέπει να το ακούσει».

Διέσχισε τρέχοντας τον κήπο και πήγε στο καλοκαιρινό κιόσκι. Με την άκρη του ματιού της, είδε τη δάφνη όπου κρυβόταν άβολα ο καημένος ο Τζακ. Χαμογέλασε. Αχά! Θα έπαιρνε την τέλεια εκδίκηση από τον αδελφό της, που την είχε αφήσει έξω από την ομάδα των Μυστικών Επτά!

Ένας ένας και οι υπόλοιποι κατέφθασαν στο κιόσκι. Προς μεγάλη απογοήτευση του Τζακ, είπαν ψιθυριστά το σύνθημα. Ήθελε τόσο πολύ να το αποκαλύψει στους Μυστικούς Επτά! Μόνο που δεν μπορούσε να ακούσει ούτε λέξη.

Παρ' όλα αυτά όμως, άκουσε αρκετά όταν άρχισε το συμβούλιο. Φυσικά, δεν έκανε ιδιαίτερη προσπάθεια αφού οι Απίθανοι Πέντε μιλούσαν πολύ δυνατά. Δεν φαντάστηκε όμως πως αυτό έγινε με σκοπό, ώστε να ακούει κάθε λέξη τους.

Έτσι, έμεινε έκπληκτος απ' όσα είπαν. Κι αυτό, γιατί έμοιαζαν να βρίσκονται μπλεγμένοι στην πιο συναρπαστική περιπέτεια!

4

Το παραμύθι της Σούζι

Στη συζήτηση τον λόγο είχε η Σούζι. Ήταν πολύ καλή ομιλήτρια αλλά και αποφασισμένη να μπερδέψει τον Τζακ όσο μπορούσε.

«Βρήκα πού συναντιούνται αυτοί οι κακοποιοί» είπε. «Είναι πολύ σημαντική είδηση, γι' αυτό, σας παρακαλώ, ακούστε με! Επιτέλους, τους ανακάλυψα!»

Ο Τζακ δεν πίστευε στ' αυτιά του. Άκουγε με μεγάλη προσοχή.

«Πες μας, Σούζι» την παρότρυνε ο Χάρι, παίζοντας καλά τον ρόλο του.

«Βρίσκονται στο παλιό κτήμα των Τάιγκερ» συνέχισε εκείνη διασκεδάζοντας. «Σ' εκείνο το παλιό, ερειπωμένο σπίτι πάνω στον λόφο. Ένα ετοιμόρροπο κτίριο είναι ό,τι πρέπει για να γίνει τόπος συνάντησης των παράνομων. Μακριά από τον κόσμο».

«Α, ναι. Έχεις δίκιο» επιβεβαίωσε ο Τζεφ.

«Λοιπόν, ο Ντικ ο Βαρέλας κι ο Τομ ο Κατεργάρης θα είναι και οι δυο τους εκεί» συμπλήρωσε η Σούζι.

Διάφορα επιφωνήματα έκπληξης ακούστηκαν από τους ακροατές της, μέχρι που και ο Τζακ κόντεψε να πει: «Ποπό! Άκου, Ντικ ο Βαρέλας και Τομ ο Κατεργάρης... Θεέ και Κύριε! Τι ανακάλυψαν αυτοί οι Απίθανοι Πέντε;».

«Πρέπει πρώτα να μάθουμε τι σχεδιάζουν» είπε η Σούζι υψώνοντας λιγάκι τον τόνο της φωνής της για να σιγουρευτεί ότι ο Τζακ μπορούσε να την ακούσει «και μετά να κάνουμε κάτι. Έτσι, κάνα-δυο από εμάς πρέπει να πάνε στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ την κατάλληλη στιγμή και να κρυφτούν».

«Θα έρθω μαζί σου, Σούζι» είπε πρόθυμα ο Τζεφ.

Ο Τζακ έμεινε κατάπληκτος όταν το άκουσε αυτό.

Ο Τζεφ ήταν πολύ δειλό αγόρι και δεν ταίριαζε καθόλου στον χαρακτήρα του να πηγαίνει και να κρύβεται σε ερειπωμένα μέρη, όπως το σπίτι των Τάιγκερ. Προσπάθησε ν' ακούσει καλύτερα.

«Εντάξει. Οι δυο μας θα πάμε» συμφώνησε η Σούζι. «Θα είναι επικίνδυνο, αλλά τι μας νοιάζει εμάς; Είμαστε οι Απίθανοι Πέντε!»

«Γιούπι!» φώναξαν η Κέιτ και ο Σαμ.

«Πότε θα πάμε;» ρώτησε ο Τζεφ.

«Λοιπόν, νομίζω ότι θα συναντηθούν εκεί το βράδυ της Τρίτης. Μπορείς εκείνο το βράδυ να έρθεις μαζί μου, Τζεφ;»

«Και βέβαια» δήλωσε εκείνος.

Αν βέβαια η ιστορία της Σούζι ήταν αληθινή, δεν υπήρχε περίπτωση να πάει νυχτιάτικα στο σπίτι των Τάιγκερ.

Έξω, στον θάμνο, ο Τζακ δοκίμαζε ολοένα και μεγαλύτερη έκπληξη. Ένωσε όμως και μεγάλο σεβασμό για τους Απίθανους Πέντε. Μα την αλήθεια, ήταν το ίδιο καλοί όσο και οι Μυστικοί Επτά! Καταπληκτικό που μπλέχτηκαν σε μια τέτοια περιπέτεια! Τι καλά που κατάφερε να κρυφτεί και να μάθει γι' αυτή!

Ανυπομονούσε να πάει στον Πίτερ και να του διηγηθεί όλα όσα άκουσε. Αναρωτήθηκε πώς έμαθε η αδελφή του γι' αυτή την υπόθεση. Να πάρει η ευχή! Τελικά, ήταν όντως ικανή να φτιάξει μια μυστική ομάδα κι έπειτα να μπλεχτεί σε μια περιπέτεια...

«Κι αν υποθέσουμε ότι ο Ντικ ο Βαρέλας σάς ανακαλύψει;» ρώτησε η Κέιτ.

«Θα τον κάνω να φάει χώμα!» δήλωσε ο Τζεφ.

Ε, αυτό παραπήγαινε! Ούτε καν οι Απίθανοι Πέντε δεν μπορούσαν να φανταστούν τον Τζεφ να αντιμετωπίζει οποιονδήποτε. Ένα γελάκι ξέφυγε από την Κέιτ.

Αυτό προκάλεσε τον Σαμ, που ρουθούνισε περίεργα. Η Σούζι τούς αγριοκοίταξε. Αν άρχιζαν να γελούν έτσι στο συμβούλιο, ο Τζακ θα καταλάβαινε ότι δεν σοβαρολογούσαν. Κι αυτό δεν έπρεπε με κανέναν τρόπο να συμβεί.

«Σκασμός!» ψιθύρισε κοιτάζοντας βλοσυρά τους άλλους. «Αν αρχίσουμε να χασκογελάμε, ο Τζακ δεν θα πιστέψει ούτε λέξη».

«Δεν μπορώ... να κρατηθώ» τραύλισε η Κέιτ η οποία ποτέ δεν μπορούσε να σταματήσει να χαζογελά, όταν άρχιζε. «Αχ, Σαμ, σε παρακαλώ, μην το ξανακάνεις αυτό!»

«Σσστ!» έκανε η Σούζι θυμωμένα. «Μην τα θαλασώσετε τώρα!»

Έπειτα ύψωσε τον τόνο της φωνής της για να την ακούσει ο Τζακ.

«Λοιπόν, Απίθανοι Πέντε, θα συναντηθούμε ξανά όταν πάρετε τις καινούριες οδηγίες σας. Και να θυμάστε: Μη βγάλετε μιλιά σε ΚΑΝΕΝΑΝ για το σπίτι των Τάιγκερ. Είναι η ΔΙΚΗ μας περιπέτεια!»

«Πάω στοίχημα ότι οι Μυστικοί Επτά θα ήθελαν πάρα πολύ να τα μάθουν αυτά» είπε ο Τζεφ δυνατά. «Μου έρχεται να βάλω τα γέλια όταν σκέφτομαι ότι δεν ξέρουν τίποτα».

Γέλασε, κι αυτό ήταν το σύνθημα για να ξεσπάσουν και οι υπόλοιποι. Η Κέιτ χασκογέλασε, ο Σαμ ρουθούνισε, η Σούζι ξεκαρδίστηκε. Το ίδιο και ο Χάρι. Σκέφτονταν τον Τζακ μέσα στο φυτό, να χάβει κάθε λέξη από το παραμύθι τους κι έπειτα γέλασαν ακόμα πιο πολύ. Εκείνος τους άκουγε εξαγριωμένος. Πώς τολμούσαν να κοροϊδεύουν τους Μυστικούς Επτά;

«Εμπρός» έδωσε το σύνθημα η Σούζι. «Το συμβούλιο τελείωσε. Πάμε να παίξουμε μπάλα. Αναρωτιέμαι πού να είναι ο Τζακ. Ίσως θέλει να παίξει μαζί μας».

Όλοι ήξεραν πού ήταν, κι αυτό τους έκανε να γελάσουν ξανά. Ανηφόρισαν το μονοπάτι του κήπου με πολύ κέφι. Τι φάρσα έστησαν σε ένα από τα μέλη των Μυστικών Επτά! Άραγε θα έτρεχε αμέσως να καλέσει τους υπόλοιπους σε συμβούλιο; Θα πήγαιναν όλοι τους στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ το βράδυ της Τρίτης;

«Σούζι, δεν εννοούσες πραγματικά ότι θα πάμε στο σπίτι των Τάιγκερ το βράδυ της Τρίτης, έτσι δεν είναι;» θέλησε να μάθει ο Τζεφ καθώς προχωρούσαν στο μονοπάτι.

«Ε, το σκέφτηκα αρχικά, αλλά θα ήταν ανόητο. Είναι πολύ μακριά και τώρα τα βράδια είναι θεοσκοτεινά. Στο κάτω κάτω, ίσως να μην πάνε ούτε οι Μυστικοί Επτά. Θα ήταν μεγάλη βλακεία να πάει κάποιος από εμάς και να κρυφτεί εκεί για το τίποτα!»

«Αυτό πιστεύω κι εγώ» συμφώνησε ο Τζεφ ανακουφισμένος. «Αλλά θα μπορέσεις να μάθεις αν πήγε ο Τζακ, έτσι δεν είναι, Σούζι; Αν το σκάσει κρυφά για να βγει έξω το βράδυ της Τρίτης, θα πεθάνουμε στα γέλια!»

«Σίγουρα!» συμφώνησε η Σούζι. «Αχ, μακάρι να το κά-
νει! Όταν επιστρέψει θα του πω ότι ήταν φάρσα και θα
γίνει ΘΗΡΙΟ!»

5

Ο Τζακ μεταφέρει τα νέα

Ο Τζακ σύρθηκε προσεκτικά έξω από τον θάμνο μόλις σιγουρεύτηκε ότι οι άλλοι είχαν απομακρυνθεί. Τίναξε τα ρούχα του και κοίταξε γύρω. Κανένας δεν φαινόταν. Αναρωτήθηκε τι έπρεπε να κάνει. Ήταν κάτι σημαντικό ώστε να καλέσει σε συμβούλιο τους Μυστικούς Επτά; Όχι... Θα πήγαινε να βρει πρώτα τον Πίτερ για να του τα πει. Εκείνος θα αποφάσιζε αν θα έκαναν συμβούλιο ή όχι.

Καθώς πήγαινε προς το σπίτι του Πίτερ, συνάντησε τον Τζορτζ.

«Γεια!» τον χαιρέτησε εκείνος. «Γιατί τόσο σοβαρός; Τι τρέχει; Είχες κανέναν τσακωμό στο σπίτι;»

«Όχι» του απάντησε ο Τζακ. «Ανακάλυψα, όμως, ότι οι Απίθανοι Πέντε σχεδιάζουν κάτι. Άκουσα τη Σούζι να τους μιλά στο καλοκαιρινό μας κιόσκι. Κρύφτηκα στη δάφνη που είναι απέξω».

«Είναι σημαντικό; Θέλω να πω ότι η αδελφή σου είναι

λιγάκι ενοχλητική, ε; Δεν είναι όμως ανάγκη να της δίνεις και πολλή σημασία. Είναι ήδη αρκετά φαντασμένη».

«Το ξέρω. Όμως, βλέπεις, είναι έξυπνη. Και στο κάτω κάτω, εμείς καταφέραμε να μπλέξουμε σε αρκετές περιπέτειες, έτσι δεν είναι; Για ποιον λόγο να μην το κάνουν και οι Απίθανοι Πέντε, αν έχουν τα μάτια και τ' αυτιά τους ανοιχτά; Κοίτα, θα σου αποκαλύψω τι άκουσα...»

Εξιστόρησε τα πάντα στον Τζορτζ κι εκείνος έμεινε έπληκτος.

«Στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ!» αναφώνησε. «Ε, λοιπόν, αυτό θα ήταν ένα καλό μέρος συνάντησης για κακοποιούς που θέλουν να βρεθούν χωρίς να τους δει ξένο μάτι. Πώς όμως η Σούζι έμαθε τα ονόματά τους; Αχ, Τζακ, θα έσκαγα αν οι Απίθανοι Πέντε ανακάλυπταν κάτι σημαντικό πριν από εμάς!»

«Έτσι αισθάνομαι κι εγώ. Και πόσο μάλλον όταν αρχηγός είναι η Σούζι. Συνέχεια προσπαθεί να μου κάνει κουμάντο και θα γίνει ακόμα χειρότερη αν η ανόητη ομάδα τους αποκαλύψει κάποια συμμορία ή κάποιο βρόμικο σχέδιο. Πάμε να βρούμε τον Πίτερ; Σ' αυτόν πήγαينا όταν συναντηθήκαμε».

Έτσι, τα δύο αγόρια, με σοβαρό ύφος, πήραν το μονοπάτι που οδηγούσε στο πίσω μέρος του σπιτιού του Πίτερ. Εκείνος, όπως κάθε πρωινό Σαββάτου, έκοβε ξύλα. Δεν έκρυψε τη χαρά του που τους είδε.

«Α, γεια σας» φώναξε και στηρίχτηκε στο τσεκούρι του. «Μπορώ να κάνω ένα διαλειμματάκι. Είναι καλό για ένα πεντάλεπτο να κόβεις ξύλα, αλλά μετά βαριέσαι...

Η μητέρα μου δεν θέλει να ασχολούμαι, γιατί φοβάται ότι θα κόψω τα δάχτυλά μου, αλλά ο σκληρόκαρδος ο πατέρας μου με βάζει να κάνω αυτή τη δουλειά κάθε Σάββατο».

«Πίτερ» τον διέκοψε ο Τζακ. «Έχω νέα».

«Αλήθεια; Τι;» ρώτησε εκείνος. «Πες μου».

Ο Τζακ τού είπε πως κρύφτηκε στη δάφνη και κρυφάκουσε τι ειπώθηκε στο συμβούλιο που έκαναν οι Απίθανοι Πέντε.

«Φυσικά, έχουν και κάποιο σύνθημα» είπε «αλλά δεν μπόρεσα να το ακούσω. Παρ' όλα αυτά, όταν άρχισαν να μιλούν για την υπόθεση, έπαψαν να ψιθυρίζουν και άκουσα κάθε τους λέξη».

Επανελάβε τα πάντα στον Πίτερ. Εκείνος ενοχλήθηκε, αλλά δεν τα πήρε στα σοβαρά. Τον άκουσε μέχρι το τέλος κι έπειτα έριξε πίσω το κεφάλι του γελώντας.

«Αχ, Τζακ! Πώς σε ξεγέλασαν αυτές οι βλακείες; Η Σούζι πρέπει να έπαιζε θέατρο. Αυτό πιστεύω ότι κάνουν και στα ανόητα συμβούλιά τους... Προσποιούνται ότι ζουν μια περιπέτεια και κοροϊδεύουν τον εαυτό τους παριστάνοντας τους ξύπνιους».

«Μα ακούγονταν απόλυτα σοβαροί» επέμεινε ο Τζακ αρχίζοντας να αισθάνεται ενοχλημένος. «Θέλω να πω, δεν είχαν ιδέα ότι τους άκουγα. Φαίνονταν πολύ ειλικρινείς. Ακόμα και ο Τζεφ ήταν πρόθυμος να πάει για εξερεύνηση το βράδυ της Τρίτης!»

«Τι; Ο Τζεφ; Μπορείς να φανταστείς αυτό τον δειλό να ψάχνει να βρει έστω και ένα ποντίκι; Πόσο μάλλον να

ψάχνει για έναν Ντικ Βαρέλα και τον φίλο του, όποιο κι αν είναι το όνομά του...»

Ο Πίτερ γέλασε ξανά και πρόσθεσε: «Ο Τζεφ θα το βάλει στα πόδια πριν καλά καλά φτάσει στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ το βράδυ. Η αδελφή σου απλώς σκάρωσε ένα παραμύθι, Τζακ. Ανόητα παιδιαρίσματα, σαν να παίζουν κλέφτες κι αστυνόμους ή κάτι παρόμοιο. Αυτό είναι όλο».

«Τότε, πιστεύεις ότι δεν αξίζει τον κόπο να καλέσουμε τους Μυστικούς Επτά σε συμβούλιο και να αποφασίσουμε ποιοι από εμάς θα πάνε στο σπίτι των Τάιγκερ το βράδυ της Τρίτης;» ρώτησε ο Τζακ με φωνή ψυχρή.

«Όχι, δεν νομίζω ότι αξίζει. Δεν είμαι τόσο ανόητος για να πιστέψω τα παραμύθια της Σούζι!»

«Αν υποθέσουμε όμως ότι οι Απίθανοι Πέντε πάνε και ξεσκεπάσουν κάτι που εμείς έπρεπε να ανακαλύψουμε;» επέμεινε ο Τζορτζ.

«Εντάξει, αν ο Τζακ δει τη Σούζι και τον Τζεφ να φεύγουν στα κρυφά για κάπου, το απόγευμα της Τρίτης, μπορεί να τους ακολουθήσει» είπε ο Πίτερ και συνέχισε να χαμογελά. «Όμως, δεν πρόκειται να πάνε! Θα δείτε πως έχω δίκιο. Όλα ήταν στημένα!»

«Καλά τότε» είπε ο Τζακ και σηκώθηκε. «Αν το πιστεύεις αυτό, δεν έχει νόημα να συνεχίζουμε την κουβέντα. Θα το μετανιώσεις όμως όταν αναγκαστείς να παραδεχτείς ότι έπρεπε να μας καλέσεις σε συμβούλιο και δεν το έκανες, Πίτερ! Η Σούζι μπορεί να είναι ενοχλητική, αλλά είναι και πολύ έξυπνη. Πάρα πολύ έξυπνη.

Δεν θα ξαφνιαζόμουν αν οι Απίθανοι Πέντε έχωναν τη μύτη τους σε κάποια περιπέτεια την οποία εμείς θα έπρεπε να έχουμε ανακαλύψει πρώτοι!»

Ο Πίτερ άρχισε και πάλι να κόβει ξύλα χαμογελώντας υπεροπτικά. Ο Τζακ έφυγε με το κεφάλι ψηλά, αλλά οργισμένος. Ο φίλος του τον ακολούθησε. Δεν είπαν κουβέντα για λίγη ώρα, κι έπειτα ο Τζορτζ τον κοίταξε με αμφιβολία.

«Πολύ σίγουρος δεν φαίνεται ο Πίτερ για όλα αυτά;» ρώτησε. «Νομίζεις ότι έχει δίκιο; Στο κάτω κάτω, είναι ο αρχηγός των Μυστικών Επτά. Οφείλουμε να τον υπακούμε».

«Κοίτα, Τζορτζ. Θα περιμένω να δω τι θα κάνει η Σούζι το βράδυ της Τρίτης. Αν μένει στο σπίτι, ο Πίτερ έχει δίκιο και θα τα θεωρήσω όλα παραμύθια της Χαλιμάς. Αν όμως φύγει μόνη της ή αν έρθει να την πάρει ο Τζεφ, είμαι υποχρεωμένος να δεχτώ ότι κάτι τρέχει και θα τους ακολουθήσω!»

«Καλή ιδέα» συμφώνησε ο Τζορτζ. «Αν θέλεις, θα έρθω μαζί σου».

«Δεν ξέρω τι ώρα θα πάνε ή αν θα πάνε. Το βρήκα, Τζορτζ! Θα έρθεις για τσάι στο σπίτι μου την Τρίτη. Έτσι, μπορούμε να τους ακολουθήσουμε αμέσως αν προσπαθήσουν να το σκάσουν. Αν όμως δεν φύγουν, τότε θα καταλάβουμε πως όλα αυτά ήταν κουταμάρες και την άλλη μέρα θα ζητήσω συγγνώμη από τον Πίτερ για την ανοησία μου».

«Εντάξει» είπε ο φίλος του ευχαριστημένος. «Θα

έρθω, λοιπόν, την Τρίτη και θα παρακολουθούμε στενά τη Σούζι. Πολύ χαίρομαι που δεν έχω μια τέτοια αδελφή! Ποτέ δεν ξέρεις τι έχει στον νου της!»

Μόλις έφτασε στο σπίτι, ο Τζακ πήγε κατευθείαν στη μητέρα του.

«Μητέρα, μπορώ να καλέσω τον Τζορτζ για τσάι την Τρίτη, σε παρακαλώ;» τη ρώτησε.

Η Σούζι ήταν εκεί και διάβαζε σε μια γωνιά. Τέντωσε αμέσως τ' αυτιά της και χαμογέλασε ευχαριστημένη. Μάντεψε ότι ο Τζακ και ο Τζορτζ ήθελαν να ακολουθήσουν την ίδια και τον Τζεφ... αν πήγαιναν κάπου! Πολύ καλά, λοιπόν! Θα τραβούσε λίγο περισσότερο τη φάρσα...

«Αχ, μητέρα!» πετάχτηκε. «Αυτό μου θύμισε κάτι. Μπορεί να έρθει και ο Τζεφ την Τρίτη για τσάι; Είναι πολύ σημαντικό! Μπορεί; Σ' ευχαριστώ πολύ!»

6

Η παγίδα της Σούζι

Ο Τζακ χάρηκε όταν άκουσε τη Σούζι να ζητά την άδεια να καλέσει τον Τζεφ για τσάι την Τρίτη.

«Έτσι αποδεικνύονται όλα» μονολόγησε. «Θα ξεγλιστρήσουν μαζί μέχρι το παλιό σπίτι των Τάιγκερ. Ο Πίτερ έκανε λάθος! Ας δούμε, λοιπόν. Κάθε Τρίτη απόγευμα, η μητέρα πηγαίνει στο δημοτικό συμβούλιο, κι έτσι η Σούζι και ο Τζεφ θα μπορούν να το σκάσουν χωρίς να τους πάρει κανείς είδηση. Το ίδιο κι εγώ! Χα! Ο Τζορτζ κι εγώ θα γίνουμε η σκιά τους».

Ο Τζακ τα διηγήθηκε όλα στον φίλο του κι εκείνος συμφώνησε ότι, πραγματικά, κάποια αλήθεια πρέπει να υπήρχε στα όσα είπαν οι Απίθανοι Πέντε στη συνάντησή τους.

«Θα έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα και θα τους ακολουθήσουμε αμέσως» είπε ο Τζορτζ. «Θα θυμώσουν πολύ όταν ανακαλύψουν ότι πήγαμε κι εμείς μαζί τους στο σπίτι των Τάιγκερ! Καλά θα κάνουμε να πάρουμε έναν φακό, Τζακ. Θα είναι πολύ σκοτεινά εκεί».

«Όχι ιδιαίτερα» του απάντησε εκείνος. «Θα έχει φεγγάρι. Ίσως όμως να έχει συννεφιά, οπότε καλύτερα να πάρουμε φακό».

Αλλα και η Σούζι είπε στον Τζεφ χασκογελώνοντας ότι ο Τζακ κάλεσε τον Τζορτζ για τσάι την Τρίτη.

«Κι εγώ, λοιπόν, κάλεσα εσένα» κατέληξε. «Και μετά το τσάι, Τζεφ, εσύ κι εγώ θα ξεγλιστρήσουμε κρυφά έξω, για να τους κάνουμε να πιστέψουν πως πάμε στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ. Εμείς όμως, στην πραγματικότητα, θα κρυφτούμε κάπου και θα γυρίσουμε να παίξουμε μόλις σιγουρευτούμε ότι ο Τζακ και ο Τζορτζ έφυγαν με την ελπίδα ότι μας ακολουθούν! Αχ, φίλε μου, θα κάνουν όλη αυτή τη διαδρομή μέχρι εκεί πέρα και δεν θα βρουν τίποτε άλλο από ένα απαίσιο, παλιό, ετοιμόρροπο σπίτι!»

«Τους αξίζει!» δήλωσε ο Τζεφ. «Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι χαίρομαι που δεν θα πάω σ' εκείνο το απομονωμένο μέρος νυχτιάτικα».

Το απόγευμα της Τρίτης έφτασε. Μετά το σχολείο, ο Τζεφ και ο Τζορτζ θα πήγαιναν στο σπίτι της Σούζι και του Τζακ για το κανονισμένο τσάι. Τα δύο αγόρια προχωρούσαν μαζί με τον Τζακ, ο οποίος έκανε ότι ξαφνιάστηκε που ο Τζεφ θα κρατούσε συντροφιά στην αδελφή του.

«Θα παίξεις με τις κούκλες της;» τον ρώτησε. «Ή θα κάνετε τις νοικοκυρές καθαρίζοντας το κουκλόσπιτο;»

«Μη λες βλακείες» του απάντησε ο μικρός κι έγινε

κατακόκκινος. «Έχω πάρει μαζί μου το καινούριο μου τρενάκι. Μ' αυτό θα παίξουμε».

«Μα θα σας πάρει ώρες μέχρι να στήσετε τις ράγες στο πάτωμα» παρατήρησε έκπληκτος ο Τζακ.

«Και λοιπόν τι έγινε;» του απάντησε θυμωμένα.

Έπειτα θυμήθηκε πως ο Τζακ και ο Τζορτζ νόμιζαν ότι εκείνος και η Σούζι θα πήγαιναν στο σπίτι των Τάιγκερ, οπότε, όπως ήταν φυσικό, φαντάζονταν ότι δεν είχαν καιρό για ένα τόσο χρονοβόρο παιχνίδι όπως το τρενάκι. Μέσα του χασκογέλασε... *Ας σκάσει ο Τζακ! Καλό θα του κάνει!*

Ευχαριστήθηκαν το τσάι τους κι έπειτα ανέβηκαν στο επάνω πάτωμα όπου ήταν το δωμάτιο με τα παιχνίδια. Ο Τζεφ άρχισε να συναρμολογεί τις ράγες του τρένου. Ο Τζακ και ο Τζορτζ ήθελαν πολύ να τον βοηθήσουν, αλλά φοβούνταν ότι η Σούζι θα τους έλεγε ότι ο Τζεφ ήταν δικός της καλεσμένος κι όχι δικός τους. Αυτό το κορίτσι μπορούσε να γίνει μεγάλη φαρμακόγλωσσα!

Έτσι, παρηγορήθηκαν προσπαθώντας να κατασκευάσουν ένα αρκετά δύσκολο μοντέλο αεροπλάνου, ρίχνοντας συνέχεια λοξές ματιές στους άλλους δυο.

Λίγο αργότερα, η μητέρα του Τζακ πρόβαλε το κεφάλι της στο άνοιγμα της πόρτας.

«Φεύγω για τη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου» δήλωσε. «Τζεφ, Τζορτζ, πρέπει να γυρίσετε στα σπίτια σας στις οχτώ... Τζακ, αν δεν επιστρέψω στην ώρα μου για το δείπνο, φτιάξτε κάτι μόνοι σας κι έπειτα κάντε μπάνιο».

«Εντάξει, μητέρα. Έλα να μας καληνυχτίσεις μόλις γυρίσεις».

Όταν η μητέρα της έφυγε, το ύφος της Σούζι άρχισε να γίνεται μυστηριώδες. Έκλεισε ματάκι στον Τζεφ, κι εκείνος της το ανταπέδωσε. Ο Τζακ, φυσικά, πρόσεξε τα νοήματα. Γι' αυτόν προορίζονταν! Αμέσως μπήκε σε επιφυλακή. Αχά! Αυτοί οι δυο ήθελαν να το σκάσουν μέσα στη νύχτα!

«Τζεφ, έλα να δεις το νέο μας ρολόι στο ισόγειο» είπε η Σούζι. «Στην κορυφή του έχει έναν άντρα που, κάθε τέταρτο, βγαίνει και χτυπά με το σφυρί του ένα αμόνι. Κοντεύει επτά και τέταρτο. Πάμε να τον δούμε να βγαίνει».

«Εντάξει» συμφώνησε ο Τζεφ και βγήκαν έξω γελώντας και σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο.

«Φεύγουν, λοιπόν» είπε ο Τζορτζ. «Θα τους ακολουθήσουμε αμέσως;»

Ο Τζακ πλησίασε στην πόρτα.

«Κατέβηκαν» δήλωσε. «Θα πάρουν τα παλτά τους από την ντουλάπα του χολ. Θα τους αφήσουμε λίγο χρόνο μέχρι να τα βάλουν, κι έπειτα θα πάμε να πάρουμε τα δικά μας. Πιστεύω πως θ' ακούσουμε την εξώπορτα να κλείνει. Σε λιγότερο από ένα λεπτό, θα τους πάρουμε στο κατόπι».

Σε ένα λεπτό περίπου άκουσαν την εξώπορτα να ανοίγει κι έπειτα να κλείνει αρκετά αθόρυβα, σαν να μην έπρεπε να ακουστεί ο κρότος.

«Το άκουσες αυτό;» ρώτησε ο Τζακ. «Την έκλεισαν πολύ προσεκτικά. Εμπρός, ας βάλουμε τα παλτά μας κι

ας τους ακολουθήσουμε, όχι όμως από πολύ κοντά, για να μη μας δουν. Σίγουρα, όμως, θα τους ξαφνιάσουμε όταν φτάσουν στο σπίτι των Τάιγκερ!»

Φόρεσαν τα πανωφόρια τους κι άνοιξαν την εξώπορτα. Το φεγγάρι που πρόβαλε έριχνε αρκετό φως, αλλά εκείνοι πήραν μαζί τους κι έναν φακό για την περίπτωση που θα το έκρυβαν πυκνά σύννεφα.

Κανένα σημάδι από τον Τζεφ και τη Σούζι.

«Μάλλον θα πρέπει να έφυγαν τρέχοντας!» συμπέρανε ο Τζακ κλείνοντας πίσω του την πόρτα. «Έλα, ακόμα κι αν δεν τους δούμε μπροστά μας, ξέρουμε τον δρόμο μέχρι το σπίτι των Τάιγκερ».

Κατηφόρισαν το μονοπάτι του κήπου, χωρίς να ακούσουν τα χαχανητά πίσω τους. Ο Τζεφ και η Σούζι είχαν κρυφτεί πίσω από τις μεγάλες κουρτίνες του χολ και τώρα παρακολουθούσαν τον Τζακ και τον Τζορτζ να φεύγουν. Έσφιγγαν τα χέρια τους και γελούσαν. Τι πλάκα είχαν σκαρώσει στα δυο αγόρια!

7

Στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ

Ούτε που πέρασε από το μυαλό του Τζακ και του Τζορτζ ότι ο Τζεφ και η Σούζι είχαν μείνει πίσω στο χολ. Φαντάστηκαν ότι οι δυο τους προπορεύονταν βιαστικά για το σπίτι των Τάιγκερ! Τάχυναν το βήμα τους, αλλά προς μεγάλη τους έκπληξη δεν είδαν τα παιδιά μπροστά τους, μολονότι κάρφωσαν το βλέμμα τους μέσα στη φεγγαρόφωτη νύχτα.

«Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι πως πήραν τα ποδήλατα» παρατήρησε ο Τζορτζ. «Δεν είναι δυνατόν να τρέχουν τόσο γρήγορα. Έχει ποδήλατο η αδελφή σου, Τζακ;»

«Φυσικά! Πάω στοίχημα ότι δάνεισε στον Τζεφ το δικό μου» του απάντησε θυμωμένα εκείνος. «Θα φτάσουν στο σπίτι των Τάιγκερ πολύ πριν από εμάς. Ελπίζω να μην έχει τελειώσει η συνάντηση εκείνων των κακοποιών μέχρι να πάμε. Δεν θέλω ν' ακούσουν η Σούζι και ο Τζεφ κάτι που δεν θα μάθουμε εμείς!»

Το παλιό σπίτι των Τάιγκερ απείχε κάπου ενάμισι χιλιόμετρο. Βρισκόταν πάνω σ' έναν έρημο λόφο και ήταν κρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα. Κάποτε αποτελούσε τμήμα ενός αγροκτήματος, το οποίο όμως μια βραδιά κάηκε. Το μόνο που είχε απομείνει τώρα από το σπίτι ήταν ένας ερειπωμένος σκελετός, που τον χρησιμοποιούσαν οι περαστικοί για καταφύγιο. Οι καλιακούδες έχτιζαν τις φωλιές τους στα απομεινάρια μιας τεράστιας καμινάδας και μια μεγάλη καφετιά κουκουβάγια κοιμόταν εκεί κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Τα παιδιά έπαιζαν συχνά σ' αυτό το μέρος, μέχρι που τους το απαγόρευσαν γιατί υπήρχε κίνδυνος να πέσουν οι τοίχοι. Ο Τζακ και ο Τζορτζ το είχαν εξερευνήσει κάποτε μαζί με τον Πίτερ, αλλά το έβαλαν στα πόδια όταν από μια γωνιά πετάχτηκε μπροστά τους ένας γερο-ζητιάνος βάζοντάς τους τις φωνές.

Τώρα τα δυο αγόρια βάδιζαν με κόπο. Έφτασαν στον λόφο και ανέβηκαν το στενό δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι των Τάιγκερ. Εξακολουθούσαν να μη βλέπουν κάποιο σημάδι παρουσίας του Τζεφ και της Σούζι. Αν είχαν πάρει τα ποδήλατα, τώρα θα είχαν γυρίσει κιάλας πίσω στο σπίτι! Τελικά έφτασαν στο παλιό κτίσμα. Ορθωνόταν κάτω από το χλωμό φως του φεγγαριού και φαινόταν άθλιο και ερειπωμένο. Ένα τμήμα της σκεπής του έλειπε και μόνο η μια μεγάλη καμινάδα υψωνόταν στον σκοτεινό ουρανό.

«Εδώ είμαστε» ψιθύρισε ο Τζακ. «Μην κάνεις θόρυβο, για να μην αντιληφθούν την παρουσία μας ο Τζεφ

και η Σούζι, αλλά και για να μη μας μυριστούν εκείνοι οι τύποι... αν βρίσκονται εδώ! Όλα είναι πολύ ήσυχα εδώ γύρω. Δεν πιστεύω να έχουν έρθει οι άνθρωποι αυτοί».

Σταμάτησαν στη σκιά που σχημάτιζαν μια σειρά από έλατα κι έπειτα προχώρησαν στις μύτες των ποδιών τους προς το πίσω μέρος του κτίσματος. Το σπίτι είχε μπροστά μια κεντρική είσοδο και πίσω μια δευτερεύουσα. Ήταν και οι δυο κλειδωμένες, αλλά καθώς κανένα παράθυρο δεν είχε τζάμια, οποιοσδήποτε θα μπορούσε να μπει στο εσωτερικό του ερειπωμένου κτίσματος, αν ήθελε.

Ο Τζακ πήδησε μέσα από ένα παράθυρο του ισόγειου. Ο θόρυβος από κάτι που έφευγε τρέχοντας τον ξάφνιασε. Άρπαξε τον Τζορτζ και τον έκανε να αναπηδήσει από την τρομάρα του.

«Μη με τραβάς έτσι!» του παραπονέθηκε εκείνος ψιθυριστά. «Απλώς, ήταν ένας αρουραίος που έτρεχε να κρυφτεί. Κόντεψα να ουρλιάξω όταν με γράπωσες έτσι ξαφνικά».

«Σσστ!» τον διέκοψε ο Τζακ. «Τι ήταν αυτό;»

Τέντωσαν τ' αυτιά τους. Κάτι κουνιόταν ψηλά στη μεγάλη καμινάδα του τζακιού, στο μισογκρεμισμένο δωμάτιο όπου βρίσκονταν.

«Πιθανόν να είναι καμιά κουκουβάγια» συμπέρανε ο Τζορτζ. «Ναι, άκου πώς σκούζει».

Ένα τρεμουλιαστό κρώξιμο έφτασε στ' αυτιά τους. Όμως, δεν φαινόταν να έρχεται από την καμινάδα. Έμοιαζε να ακούγεται απέξω, από τον χορταριασμένο

κήπο. Έπειτα, ένα δεύτερο σκούξιμο ήρθε σαν απάντηση, αλλά και πάλι δεν έμοιαζε να είναι από κουκουβάγια.

«Τζακ!» ψιθύρισε ο Τζορτζ έχοντας κολλήσει το στόμα του στο αυτί του φίλου του. «Αυτό δεν είναι κουκουβάγια. Είναι ανθρώπινο σινιάλο. Θα γίνει κάποια συνάντηση εδώ πέρα! Όμως, πού είναι η Σούζι και ο Τζεφ;»

«Δεν ξέρω. Φαντάζομαι ότι θα είναι κάπου καλά κρυμμένοι» του απάντησε εκείνος κι αισθάνθηκε ξαφνικά να του κόβονται τα γόνατα. «Καλύτερα να κρυφτούμε κι εμείς. Αυτοί οι τύποι θα καταφθάσουν εδώ από λεπτό σε λεπτό...»

«Υπάρχει μια καλή κρυψώνα εκεί στο τζάκι» ψιθύρισε ο Τζορτζ. «Θα μας καλύπτει το σκοτάδι που πέφτει από τη μεγάλη καμινάδα. Έλα γρήγορα. Είμαι σίγουρος ότι ακούω βήματα εκεί έξω».

Τα δύο παιδιά προχώρησαν αθόρυβα προς την εστία. Οι περιπλανώμενοι που περνούσαν αποκεί άναβαν πού και πού φωτιές και ένας σωρός από στάχτες μισογέμιζε την παραστιά. Τα αγόρια χώθηκαν εκεί χωρίς να τολμούν ούτε να αναπνεύσουν.

Ξαφνικά έλαμψε το φως ενός φακού και μισοφώτισε το δωμάτιο. Ο Τζακ και ο Τζορτζ κόλλησαν ο ένας πάνω στον άλλο, ελπίζοντας ότι δεν θα φαινονταν μέσα στο σκοτεινό τζάκι.

Άκουσαν έναν θόρυβο. Κάποιος σκαρφάλωνε από το ίδιο παράθυρο απ' όπου είχαν μπει κι αυτοί. Έπειτα ακούστηκε μια φωνή.

«Έλα. Κανένας δεν είναι εδώ. Ο Λάρι δεν έχει έρθει ακόμη. Κάνε του σινιάλο, Ζεμπ, μήπως περιμένει αυτό».

Ο άλλος έβγαλε ξανά ένα μακρόσυρτο σκούξιμο...

Οουου... ου... ου! Οουου... ου... ου!

Η απάντηση ήρθε από κάπου μακριά, και μισό λεπτό αργότερα ένας άλλος άντρας σκαρφάλωσε μέσα. Τώρα οι μυστήριοι τύποι είχαν γίνει τρεις.

Τα δύο αγόρια κρατούσαν την αναπνοή τους. Θεέ και Κύριε! Είχαν μπλεχτεί σε κάτι πολύ περίεργο! Γιατί αυτοί οι άντρες συναντήθηκαν σε τούτο το ερειπωμένο μέρος; Ποιοι ήταν και τι γύρευαν;

Και πού ήταν η Σούζι με τον Τζεφ; Άραγε άκουγαν και παρακολουθούσαν κι εκείνοι;

«Πάμε στο άλλο δωμάτιο» είπε ο άντρας που είχε πρωτομιλήσει. «Θ' αράξουμε στα κιβώτια που υπάρχουν εκεί, και το φως δεν θα φαίνεται απέξω, όπως γίνεται μ' αυτό το δωμάτιο. Έλα, Λάρι... εδώ. Ζεμπ, φώτισε με τον φακό σου».

8

Σκούρα τα πράγματα!

Τα αγόρια δεν ήξεραν αν έπρεπε να χαρούν ή να λυπηθούν που οι άντρες πήγαν στο άλλο δωμάτιο. Χάρηκαν γιατί δεν φοβούνταν πια μήπως τους ανακαλύψουν, αλλά λυπήθηκαν γιατί τώρα ήταν αδύνατον να ακούσουν καθαρά τι έλεγαν.

Μόνο ψίθυροι έφταναν στ' αυτιά τους από το άλλο δωμάτιο.

«Θα συρθώ στο πάτωμα μέχρι την πόρτα. Ίσως μπορέσω ν' ακούσω τι λένε» ψιθύρισε ο Τζακ σκουντώντας τον Τζορτζ.

«Όχι, μην το κάνεις» τον ικέτευσε εκείνος φοβισμένος. «Θα μας ανακαλύψουν. Σίγουρα θα κάνεις θόρυβο!»

«Έχω λαστιχένιες σόλες στα παπούτσια μου. Δεν θα κάνω φασαρία. Εσύ, Τζορτζ, μείνε εδώ. Αναρωτιέμαι πού στο καλό είναι η Σούζι και ο Τζεφ. Μακάρι να μην πέσω πάνω τους!»

Ο Τζακ κατευθύνθηκε σαν γάτος μέχρι το άνοιγμα

που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο. Μια σπασμένη πόρτα κρεμόταν ακόμη εκεί και μπορούσε να ρίξει κλεφτές ματιές μέσα από τις χαραμάδες. Πρόσεξε τους τρεις άντρες που κάθονταν σε παλιά κιβώτια και κοιτούσαν προσεκτικά κάτι σαν χάρτη. Μιλούσαν χαμηλόφωνα.

Και τι δεν θα έδινε για να ακούσει τι έλεγαν! Προσπάθησε να δει τα πρόσωπά τους, αλλά ήταν πολύ σκοτεινά. Μπορούσε μόνο να ακούσει τις φωνές τους. Μια απ' αυτές, αρκετά ξεκάθαρη και σταθερή, φαινόταν ότι ανήκε σε μορφωμένο άτομο. Οι άλλες δύο ήταν χοντρές και αντιπαθητικές.

Ο Τζακ δεν είχε την παραμικρή ιδέα για ποιο πράγμα συζητούσαν. «Φόρτωμα και ξεφόρτωμα. Έξι και δύο ή ίσως επτά και δέκα. Κλειδί, κλειδί, κλειδί. Δεν έπρεπε να έχει φεγγάρι. Σκοτάδι, ομίχλη, καταχνιά. Κλειδιά. Ομίχλη. Έξι και δύο, αλλά θα μπορούσαν να φτάσουν μέχρι επτά και είκοσι». Και πάλι «κλειδί, κλειδί, κλειδί».

Τι στο καλό συζητούσαν; Ήταν εκνευριστικό να ακούς παράξενες λέξεις χωρίς να βγάζεις νόημα. Ο Τζακ τέντωσε τ' αυτιά του και προσπάθησε να ξεχωρίσει περισσότερα. Χαμένος κόπος! Δεν κατάφερε τίποτε. Αποφάσισε να πλησιάσει λίγο ακόμα.

Ακούμπησε την πλάτη του πάνω σε κάτι, που όμως υποχώρησε πίσω του. Ήταν η πόρτα ενός ντουλαπιού. Προτού προλάβει να στηριχτεί κάπου, έπεσε μέσα μ' έναν μαλακό γδούπο. Η πόρτα έκλεισε κάνοντας ένα σιγανό «κλικ». Ο Τζακ έμεινε εκεί, φοβισμένος και ξαφνιασμένος, χωρίς να τολμά να κουνηθεί.

«Τι ήταν αυτό;» απόρησε ένας από τους άντρες.

Εκείνη τη στιγμή, ένας μεγάλος αρουραίος έτρεξε αθόρυβα, κολλητά στον τοίχο, γύρω γύρω στο δωμάτιο. Ένας από τους άντρες τον παγίδευσε στο φως του φακού του.

«Αρουραίοι» είπε. «Είναι γεμάτος ο τόπος από δαύτους. Αυτόν ακούσαμε».

«Δεν είμαι σίγουρος» είπε ο άντρας με την καθάρια φωνή. «Σβήσε το φως, Ζεμπ. Καθίστε ήσυχα για λίγο και τεντώστε τ' αυτιά σας».

Το φως έσβησε. Οι τρεις άντρες κάθισαν βουβοί κι αφουγκράστηκαν. Ένας ακόμα αρουραίος προχώρησε στο πάτωμα. Ο Τζακ έμεινε εντελώς ακίνητος μέσα στο ντουλάπι, από φόβο μήπως οι άντρες έψαχναν να βρουν τι προκάλεσε τον θόρυβο. Ο Τζορτζ έμενε μέσα στο τζάκι του άλλου δωματίου και αναρωτιόταν τι είχε συμβεί. Ήταν τόσο τρομακτική η σιωπή! Και το σκοτάδι επίσης!

Η κουκουβάγια, στην καμινάδα από πάνω του, ξύπνησε και σάλεψε ακόμα μια φορά. Νύχτα! Ώρα για κυνήγι! Έβγαλε ένα κρώξιμο και πέταξε για να βγει από το σπασμένο παράθυρο.

Ξαφνιάστηκε όταν ανακάλυψε τον Τζορτζ να στέκεται στο πέρασμά της, αλλά το ίδιο ξάφνιασμα ένιωσε κι εκείνος όταν τον ακούμπησε στο μάγουλο! Αμέσως μετά, μια μεγάλη σκιά κινήθηκε πετώντας έξω από το παράθυρο, στο μισοσκοτάδο.

Ο Τζορτζ δεν άντεχε άλλο. Έπρεπε να βγει από το

τζάκι. Αν έμενε εκεί ίσως κι άλλα πράγματα να τον ακουμπούσαν στο μάγουλο... Μα πού ήταν ο Τζακ; Τι αναισθησία εκ μέρους του να φύγει και να τον αφήσει με τα ζωντανά της καμινάδας! Είχε μαζί του και τον φακό! Ο Τζορτζ θα έδινε ό,τι είχε και δεν είχε για να δει το αμυδρό φως ενός φακού.

Σύρθηκε έξω από το τζάκι και στάθηκε στη μέση του δωματίου. Αναρωτήθηκε τι έπρεπε να κάνει. Πού ήταν όμως ο Τζακ; Είχε πει ότι θα πήγαινε μέχρι το άνοιγμα της πόρτας που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο για να δει αν μπορούσε να ακούσει τι έλεγαν οι τύποι. Αλλά πού να ήταν τώρα κι αυτοί; Κανένας ήχος δεν ακουγόταν.

Ίσως ξεγλίστρησαν έξω από κάποιο άλλο σπασμένο παράθυρο κι έφυγαν, σκέφτηκε ο καημένος ο Τζορτζ. Αν ήταν όμως έτσι, τότε γιατί δεν είχε γυρίσει ο Τζακ; Α, το παλιόπαιδο! Δεν αντέχω άλλο!

Προχώρησε προς την πόρτα τεντώνοντας τα χέρια μπροστά, μήπως αγγίξει τον φίλο του. Όχι, δεν ήταν εκεί. Το διπλανό δωμάτιο ήταν κατασκότεινο και δεν μπορούσε να δει τίποτε. Απόλυτη σιωπή! Πού είχαν πάει όλοι τους;

Ένωσε να του κόβονται τα γόνατα. Τι απαίσιο, ερειπωμένο παλιόσπιτο! Γιατί να ακούσει τον Τζακ και να έρθει μαζί του εδώ πέρα; Ήταν σίγουρος ότι ο Τζεφ και η Σούζι δεν ήταν τόσο ανόητοι ώστε να κάνουν εκεί νυχτερινές επισκέψεις...

Ωστόσο, δεν τολμούσε να φωνάξει. Ίσως ο Τζακ να

ήταν κάπου κοντά, το ίδιο φοβισμένος. Αν έλεγε το σύνθημα των Μυστικών Επτά; Ποιο είχαν τώρα; Χαζοτσάρλι!

Αν ψιθυρίσω «Χαζοτσάρλι», ο Τζακ θα καταλάβει πως είμαι εγώ, σκέφτηκε. Είναι το σύνθημά μας. Θα καταλάβει πως είμαι εγώ και θα απαντήσει.

Έτσι, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και ψιθύρισε: «Χαζοτσάρλι! Χαζοτσάρλι!».

Καμιά απάντηση. Προσπάθησε ξανά, αυτή τη φορά πιο δυνατά: «Χαζοτσάρλι!».

Και τότε ένας φακός άστραψε και τον εγκλώβισε στη δέσμη από το φως του. Μια φωνή τραχιά ακούστηκε.

«Τι σημαίνουν όλα αυτά; Τι ξέρεις εσύ για τον Τσάρλι; Έλα μέσα, νεαρέ, και απάντησε στην ερώτησή μου!»

9

Πολύ παράξενα πράγματα

Ο Τζορτζ τα είχε ολότελα χαμένα. Αυτοί οι τύποι ήταν ακόμη εκεί! Τότε, πού ήταν ο Τζακ; Τι του συνέβη; Παρέμεινε στη θέση του με το στόμα ανοιχτό και το φως του φακού να τον λούζει.

«Εμπρός!» ακούστηκε και πάλι η ανυπόμονη φωνή. «Σε ακούσαμε να λες “Χαζοτσάρλι”. Έχεις κάποιο μήνυμα απ’ αυτόν;»

Το στόμα του Τζορτζ άνοιξε ακόμα περισσότερο. Ένα μήνυμα απ’ αυτόν; Μα, δεν ήταν παρά ένα σύνθημα! Το όνομα ενός σκύλου! Τι ήθελε να πει αυτός ο άντρας;

«Θα μπεις επιτέλους στο δωμάτιο;» είπε τότε ο άντρας. «Τι τρέχει μ’ εσένα, νεαρέ; Φοβάσαι; Δεν τρώμε τους αγγελιαφόρους του Τσάρλι».

Ο Τζορτζ προχώρησε αργά μέσα στο δωμάτιο και το μυαλό του άρχισε πια να παίρνει γρήγορες στροφές. Αγγελιαφόρος του Τσάρλι! Θα μπορούσε κάποιος Τσάρλι να λέγεται Χαζοτσάρλι; Μα, στ’ αλήθεια, αυτοί οι τύ-

ποι νόμιζαν ότι έρχεται εκ μέρους κάποιου Τσάρλι; Τι παράξενο!

«Δεν υπάρχει κανένα μήνυμα από τον Τσάρλι» έσπευσε να πει ο άντρας που τον έλεγαν Ζεμπ. «Γιατί άλλωστε; Περιμένει να μάθει τα δικά μας νέα, έτσι δεν είναι; Κόπιασε, νεαρέ... Σ' έστειλε ο Τσάρλι για να μάθει τα νέα μας, έτσι δεν είναι;»

Το μόνο που κατάφερε να κάνει ο Τζορτζ ήταν να γνέψει καταφατικά. Δεν είχε καμιά διάθεση για εξηγήσεις. Ήταν φανερό ότι αυτοί οι άντρες πίστευαν πως ο Τζορτζ είχε έρθει να τους βρει για να μεταφέρει νέα σε κάποιον που τον έλεγαν Τσάρλι. Ίσως, αν τους άφηνε να του πουν το μήνυμα, εκείνοι να του επέτρεπαν να φύγει χωρίς άλλες ερωτήσεις.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο Τσάρλι χρησιμοποιεί ένα τόσο ανόητο παιδί» γκρίνιαξε ο Ζεμπ. «Έχεις μολύβι, Λάρι; Θα του γράψω ένα μήνυμα».

«Ένα παιδί που δεν μπορεί ν' ανοίξει το στόμα του για να βγάλει μιλιά είναι ο σωστός αγγελιαφόρος για εμάς» δήλωσε ο άντρας με την καθάρια φωνή. «Λοιπόν, Ζεμπ, πες στον Τσάρλι ότι πήραμε την απόφασή μας. Μην ξεχνάς ότι αυτός πρέπει να μαρκάρει τον μουσαμά με άσπρες γραμμές στη μια γωνιά του».

Ο Ζεμπ έκανε μερικά ορنيθοσκαλίσματα σε ένα μπλοκ, υπό από το φως του φακού. Έσκισε τη σελίδα και τη δίπλωσε.

«Έτοιμο!» είπε στον Τζορτζ. «Πήγαινε το στον Τσάρλι και μην τον ξαναφωνάξεις “Χαζοτσάρλι”, εντάξει; Γιατί,

ξέρεις τι κάνουμε στα μη υπάκουα παιδιά; Τους βγάζουμε τ' αυτιά και τους τα δίνουμε να τα φάνε! Οι φίλοι του μπορούν να τον φωνάζουν όπως θέλουν. Εσύ, όμως, όχι!»

«Παράτα ήσυχο το παιδί» τον διέκοψε ο Λάρι. «Πού είναι τώρα ο Τσάρλι, μικρέ; Στου Ντάλινγκ ή στου Χάμοντ;»

Ο Τζορτζ δεν ήξερε τι να απαντήσει.

«Στου... Ντάλινγκ» είπε τελικά, χωρίς να ξέρει τι σημαίνει αυτό.

«Τώρα, δίνε του» πρόσταξε ο Λάρι και του έβαλε στην παλάμη πέντε πένες. «Τούτο το μέρος σου κόβει τα πόδια απ' τον φόβο, έτσι δεν είναι; Θέλεις να σε πάω μέχρι τους πρόποδες του λόφου;»

Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε ο καημένος ο Τζορτζ. Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. Οι άντρες σηκώθηκαν.

«Καλά. Αν θέλεις παρέα, έλα μαζί μας, φεύγουμε τώρα. Αν όχι, δίνε του!»

Ο Τζορτζ έκανε μεταβολή και βγήκε από το δωμάτιο, αλλά δεν πήγε πολύ μακριά. Ξαναγύρισε στο διπλανό. Χάρηκε που το φεγγάρι είχε βγει και πάλι και το φώτιζε αρκετά ώστε να βρει γρήγορα πού ήταν το παράθυρο. Σκαρφάλωσε λίγο άγαρμπα, γιατί δεν όριζε πια τα πόδια του από το τρέμουλο.

Κατευθύνθηκε προς έναν πυκνό θάμνο και κρύφτηκε ολόκληρος μέσα. Αν οι άντρες έλεγαν αλήθεια ότι θα έφευγαν, τότε θα περίμενε μέχρι να εξαφανιστούν. Έπειτα θα επέστρεφε και θα έψαχνε για να βρει τον

Τζακ. Τι να του είχε συμβεί άραγε; Ήταν σαν να είχε ανοίξει η γη και να τον είχε καταπιεί.

Οι άντρες βγήκαν με πολλές προφυλάξεις από το παλιό σπίτι των Τάιγκερ μιλώντας ψιθυριστά. Η κουκουβάγια πέταξε πάνω από τα κεφάλια τους, βγάζοντας ένα ξαφνικό κρώξιμο που τους τρόμαξε. Έπειτα ο Τζορτζ τους άκουσε να γελούν. Τα βήματά τους έδειχναν πως κατέβαιναν ήσυχα τον λόφο.

Έβγαλε έναν στεναγμό ανακούφισης. Σύρθηκε έξω από τον θάμνο και επέστρεψε στο σπίτι. Κοντοστάθηκε κι αναρωτήθηκε τι έπρεπε να κάνει. Μήπως να ξαναφωνάξει το σύνθημα; Την τελευταία φορά που το έκανε, το αποτέλεσμα ήταν δυσάρεστο. Έτσι, ίσως ήταν καλύτερα τώρα να φωνάξει τον Τζακ με το όνομά του.

Πριν προλάβει όμως, μια φωνή ήρθε από το άνοιγμα της πόρτας που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο.

«Χαζοτσάρλι!» ακούστηκε μια σφυριχτή, χαμηλόφωνη φωνή.

Ο Τζορτζ έμεινε ακίνητος και δεν απάντησε. Ο Τζακ ήταν αυτός που έλεγε το σύνθημα; Ή κανένας άλλος που ήξερε τον Χαζοτσάρλι, όποιος κι αν ήταν αυτός;

Έπειτα ένα φως άναψε κι έπεσε πάνω του. Αυτή τη φορά ήταν ο φακός του Τζακ. Ξεφύσηξε ανακουφισμένος.

«Εσύ είσαι, Τζορτζ; Μα γιατί δεν απάντησες όταν είπα το σύνθημα; Έπρεπε να καταλάβεις ότι ήμουν εγώ».

«Αχ, Τζακ! Πού ήσουν; Πέρασα δύσκολες στιγμές! Δεν έπρεπε να φύγεις και να μ' αφήσεις έτσι. Πού ήσουν;»

«Κρυφάκουγα τι έλεγαν εκείνοι οι άντρες, όταν έπε-

σα μέσα σ' ένα ντουλάπι. Η πόρτα του έκλεισε και δεν άκουσα λέξη. Δεν τολμούσα να βγω, μήπως οι τύποι έρχονταν να με ψάξουν! Τελικά όμως άνοιξα την πόρτα και, καθώς γύρω απλωνόταν απόλυτη σιωπή, αναρωτήθηκα πού να ήσουν! Έτσι, ψιθύρισα το σύνθημα».

«Α, κατάλαβα» ψέλλισε ο Τζορτζ με ανακούφιση. «Τότε, δεν αντιλήφθηκες τι μου συνέβη. Εκείνοι οι άντρες με ανακάλυψαν... και...»

«Σε ανακάλυψαν! Και τι έκαναν;» ρώτησε ο Τζακ κατάπληκτος.

«Είναι πολύ παράξενο. Βλέπεις, κι εγώ ψιθύρισα το σύνθημα ελπίζοντας ότι θα το ακούσεις. Όμως, με άκουσαν εκείνοι να λέω “Χαζοτσάρλι”. Με φώναξαν μέσα και με ρώτησαν αν ήμουν αγγελιαφόρος του».

Ο Τζακ δεν κατάλαβε αμέσως τι του έλεγε ο φίλος του. Γι' αυτό, χρειάστηκε λίγος χρόνος για να του εξηγήσει ο Τζορτζ ότι οι τρεις τύποι πίστεψαν πως κάποιος που ήξεραν, και που πραγματικά τον έλεγαν Τσάρλι, χρησιμοποιούσε τον Τζορτζ για αγγελιαφόρο!

«Και μου έδωσαν ένα μήνυμα γι' αυτόν» κατέληξε ο Τζορτζ. «Σε μια κόλλα χαρτί. Την έχω στην τσέπη μου».

«Δεν είναι δυνατόν! Έγινε τέτοιο πράγμα;» φώναξε ο Τζακ με ενθουσιασμό. «Θεούλη μου, τι συναρπαστικό βράδυ! Μας βλέπω πάλι μπλεγμένους σε κάποια περιπέτεια. Για να δούμε τι γράφει».

«Όχι. Ας πάμε πρώτα στο σπίτι κι έπειτα το διαβάζουμε. Θέλω να φύγω απ' αυτό το ερειπωμένο μέρος. Δεν μου αρέσει καθόλου. Κάτι έπεσε πάνω μου από την κα-

μινάδα κι έμεινα ξερός απ' την τρομάρα μου. Έλα, Τζακ, πάμε να φύγουμε!»

«Ναι, αλλά για στάσου μια στιγμή!» τον σταμάτησε ο Τζακ καθώς θυμήθηκε κάτι ξαφνικά. «Τι απέγιναν η Σούζι και ο Τζεφ; Θα πρέπει να είναι κι αυτοί κάπου τριγύρω. Πρέπει να ψάξουμε να τους βρούμε».

«Και να μάθουμε πώς ήξεραν ότι θα γίνει αυτή η συνάντηση» συμπλήρωσε ο Τζορτζ. «Ας τους φωνάξουμε, αν και είμαι βέβαιος ότι δεν υπάρχει κανένας εδώ γύρω τώρα. Για να δούμε, θα πάρουμε απάντηση;»

«ΤΖΕΦ! ΣΟΥΖΙ! ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ, ΟΠΟΥ ΚΙ ΑΝ ΕΙΣΤΕ!»

Η φωνή του αντήχησε μέσα στο παλιό σπίτι, αλλά τίποτα δεν σάλεψε. Καμιά απάντηση.

«Θα ψάξω το σπίτι με τη βοήθεια του φακού» δήλωσε ο Τζακ, και τα δυο αγόρια προχώρησαν με θάρρος στα μισογκρεμισμένα, αδειανά δωμάτια, φωτίζοντας κάθε γωνιά τους.

Δεν υπήρχε ψυχή. Ο Τζακ άρχισε ξαφνικά να ανησυχεί. Όπως και να είχε, η Σούζι ήταν αδελφή του. Τι μπορεί να της είχε συμβεί;

«Τζορτζ, πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι όσο πιο γρήγορα γίνεται και να πούμε στη μητέρα μου ότι η Σούζι εξαφανίστηκε. Το ίδιο κι ο Τζεφ. Έλα γρήγορα! Κάτι μπορεί να τους συνέβη».

Επέστρεψαν στο σπίτι του Τζακ όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Καθώς μπήκαν τρέχοντας από την μπροστινή αυλόπορτα, εκείνος είδε τη μητέρα του που επέστρεφε από το συμβούλιο. Έτρεξε κοντά της.

«Μαμά! Χάθηκε η Σούζι! Πάει! Αχ, μαμά, πήγε μέχρι το παλιό σπίτι των Τάιγκερ...»

Η μητέρα του τον κοίταξε ανήσυχα. Άνοιξε γρήγορα την εξώπορτα και μπήκε στο σπίτι. Τα δύο αγόρια την ακολούθησαν.

«Για πες μου γρήγορα» είπε με ανησυχία στον γιο της. «Τι εννοείς; Γιατί βγήκε έξω η Σούζι; Πότε...»

Μια πόρτα άνοιξε τότε στον επάνω όροφο και μια χαρούμενη φωνή ακούστηκε.

«Μητέρα; Εσύ είσαι; Έλα να δεις πώς τρέχει ο σιδηρόδρομος του Τζεφ! Και μη μας μαλώσεις που είναι τόσο αργά. Περιμέναμε να γυρίσουν ο Τζακ και ο Τζορτζ».

«Μα, εδώ είναι η Σούζι» ψέλλισε η γυναίκα κατάπληκτη. «Γιατί μου είπες ότι η Σούζι εξαφανίστηκε; Τι ανόητο αστείο!»

Ήταν σίγουρο πια ότι η αδελφή του με τον Τζεφ ήταν επάνω, αφού μάλιστα το πάτωμα ήταν γεμάτο από σιδηροδρομικές γραμμές!

Ο Τζακ τής έριξε μια ματιά γεμάτη έκπληξη και αγανάκτηση. Τελικά δεν είχε βγει έξω; Η Σούζι τού χαμογέλασε χαιρέκακα.

«Καλά να πάθεις!» του είπε αυθάδικα. «Ποιος σου είπε να 'ρθεις να κατασκοπεύσεις το συμβούλιο των Απίθανων Πέντε; Φρόντισα, λοιπόν, ν' ακούσεις ένα σωρό βλακείες και να που τις έχαψες! Καλά να πάθεις που πήγες μέχρι το παλιό σπίτι των Τάιγκερ μέσα στα μαύρα σκοτάδια. Τέτοιο κουτορνήθι που είσαι...»

Ο Τζακ όρμησε καταπάνω της βράζοντας από θυμό.

Εκείνη μαζεύτηκε πίσω από τη μητέρα τους γελώντας κοροϊδευτικά.

«Τζακ!» φώναξε η μητέρα τους. «Σας παρακαλώ, σταματήστε. Τι συνέβη; Σούζι, πήγαινε στο κρεβάτι σου. Τζεφ, μάζεψε τον σιδηρόδρομο. Πρέπει να πηγαίνεις κι εσύ. Η μητέρα σου θ' αρχίσει τα τηλέφωνα για να μάθει γιατί δεν είσαι σπίτι. ΤΖΑΚ! Άκουσες τι είπα; Άφησε ήσυχη τη Σούζι!»

Ο Τζεφ πήγε να αποσυναρμολογήσει τις γραμμές του τρένου και ο Τζορτζ τον βοήθησε. Και οι δυο τους έτρεμαν τη μητέρα του Τζακ όταν θύμωνε. Η Σούζι έτρεξε στο δωμάτιό της και βρόντησε την πόρτα.

«Είναι απαίσια!» δήλωσε με θυμό ο Τζακ. «Είναι... είναι... είναι...»

«Πήγαινε να γεμίσεις την μπανιέρα με νερό» τον πρόσταξε η μητέρα του κοφτά. «Θα πάτε για ύπνο χωρίς να φάτε για βράδυ. ΔΕΝ ΑΝΕΧΟΜΑΙ τέτοιου είδους συμπεριφορά».

Ο Τζορτζ και ο Τζεφ εξαφανίστηκαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, κουβαλώντας τα κουτιά με τα εξαρτήματα του σιδηρόδρομου. Ο Τζορτζ είχε ξεχάσει εντελώς αυτό που είχε στην τσέπη του... Ένα σημείωμα, γραμμένο με μολύβι, για κάποιον που τον έλεγαν Τσάρλι. Ένα σημείωμα που δεν είχε προλάβει να διαβάσει! Να πάρει η ευχή!

10

Επείγουσα συνάντηση των Μυστικών Επτά!

Ο Τζορτζ προχωρούσε γρήγορα στον δρόμο δίπλα στον Τζεφ, ο οποίος χασκογελούσε.

«Μου φαίνεται ότι εσύ κι ο Τζακ την πατήσατε για τα καλά με το κόλπο μας, έτσι δεν είναι; Η Σούζι είναι έξυπνη. Κατέστρωσε πολύ καλά το σχέδιο. Συζητούσαμε όλοι όσο πιο δυνατά μπορούσαμε για να σιγουρευτούμε ότι θα μας άκουγε ο Τζακ. Ξέραμε ότι ήταν κρυμμένος μέσα στον θάμνο».

Ο Τζορτζ δεν του απάντησε. Είχε θυμώσει που η Σούζι και οι Απίθανοι Πέντε είχαν καταφέρει να στήσουν τέτοια παγίδα στους Μυστικούς Επτά... Είχε θυμώσει που ο Τζακ έπεσε μέσα σ' αυτήν... Αλλά, μα την αλήθεια, τι παράξενα αποτελέσματα είχε αυτή η παγίδα!

Η Σούζι είχε αναφέρει το παλιό σπίτι των Τάιγκερ μόνο και μόνο για να κάνει τον Τζακ και τους Μυστικούς Επτά να πιστέψουν ότι κάποιο ασυνήθιστο γεγονός που συνέβαινε εκεί απασχολούσε την ομάδα τους, τους Απί-

θανους Πέντε. Ο Ντικ ο Βαρέλας και ο Τομ ο Κατεργάρης υπήρχαν απλώς στη φαντασία της. Να όμως που πραγματικά κάτι συνέβαινε σ' εκείνα τα λημέρια. Όχι όμως ανάμεσα στον Ντικ τον Βαρέλα και τον Τομ τον Κατεργάρη, αλλά ανάμεσα σε τρεις μυστήριους τύπους που τους έλεγαν Ζεμπ, Λάρι και... Είχε ακούσει το όνομα του άλλου άντρα; Όχι, δεν το είχε ακούσει.

«Πολύ σιωπηλός είσαι, Τζορτζ» παρατήρησε ο Τζεφ και χασκογέλασε ξανά. «Πώς τα περάσατε στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ; Πάω στοίχημα ότι θα ήταν λιγουλάκι τρομακτικό!»

«Ήταν!» απάντησε με ειλικρίνεια ο Τζορτζ, αλλά δεν είπε τίποτε άλλο.

Ήθελε να σκεφτεί τα πάντα πολύ προσεκτικά. Να βάλει σε τάξη όσα είχε ακούσει. Να συνδυάσει όσα είχαν συμβεί. Όλα ήταν μπερδεμένα στο μυαλό του.

Μόνο ένα πράγμα είναι άμεσα αναγκαίο, σκέφτηκε ξαφνικά. Πρέπει να συγκαλέσουμε τους Μυστικούς Επτά σε συμβούλιο. Τι παράξενο, που ένα ανόητο αστείο των Απίθανων Πέντε μάς οδήγησε σε κάτι μεγάλο... μια ακόμα περιπέτεια. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Η Σούζι είναι ηλίθια, αλλά έδωσε ένα καλό χαρτί στους Μυστικούς Επτά!

Μόλις έφτασε στο σπίτι του, ο Τζορτζ ψαχούλεψε στην τσέπη του για το σημείωμα που του είχε δώσει ο Ζεμπ. Ένιωσε ανησυχία. Θα ήταν τρομερό να το είχε χάσει! Όμως, το χαρτί βρισκόταν διπλωμένο στη θέση του. Το έσφιξε δυνατά μέσα στην τσέπη του. Έπειτα το έβγαλε έξω, με χέρι που έτρεμε από τη συγκίνηση, το

ξεδίπλωσε και το διάβασε στο φως της λάμπας του δωματίου του.

Αγαπητέ Τσάρλι,

Όλα είναι έτοιμα και πάνε μια χαρά. Δεν φαντάζομαι να στραβώσει κάτι και μια ομίχλη θα ήταν ευπρόσδεκτη όπως καταλαβαίνεις! Ο Λάρι προσέχει τα κλειδιά – το έχουμε κανονίσει αυτό. Μην ξεχάσεις το φορητό και, επίσης, να μαρκάρεις τον μουσαμά με άσπρο χρώμα σε μια γωνιά. Έτσι, δεν θα χάσουμε χρόνο να ψάχνουμε για το σωστό φορτίο. Πολύ έξυπνη κίνηση που έστειλες το φορτίο με το εμπορικό για να το παραλάβουμε με το φορητό!

Καλή τύχη,

Ζεμπ

Ο Τζορτζ δεν καταλάβαινε γρυ απ' όλα αυτά. Τι στην ευχή ήθελαν να πουν; Ήταν ξεκάθαρο ότι υπήρχε κάποια βρομοδουλειά στη μέση, αλλά τι άλλο να σήμαιναν;

Πήγε στο τηλέφωνο. Ίσως ο Πίτερ να μην είχε πέσει ακόμη για ύπνο. Έπρεπε οπωσδήποτε να του τηλεφωνήσει και να του πει πως κάτι σημαντικό είχε γίνει.

Και πράγματι, ο Πίτερ ήταν έτοιμος να ξαπλώσει. Τον φώναξε η μητέρα του και εκείνος σήκωσε έκπληκτος το ακουστικό.

«Εμπρός! Τι συμβαίνει;»

«Πίτερ, δεν άντεξα να μη σου τα πω όλα τώρα. Πή-

γαμε στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ ο Τζακ κι εγώ. Τελικά κάτι τρέχει εκεί. Είχαμε μεγάλες περιπέτειες και...»

«Θέλεις να πεις ότι το παραμύθι της Σούζι ήταν αληθινό;» τον διέκοψε ο Πίτερ με δυσπιστία.

«Όχι. Όσα έλεγε, τουλάχιστον, ήταν φαντασιοπληξίες όπως είπες κι εσύ, αλλά δεν είναι αυτό το ζήτημα. Κάτι τρέχει στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ, Πίτερ, σου λέω... Κάτι που η Σούζι δεν ήξερε, φυσικά, γιατί ανέφερε το μέρος στην τύχη, έτσι για πλάκα. Είναι κάτι σοβαρό, Πίτερ. Πρέπει να καλέσεις τους Μυστικούς Επτά σε συμβούλιο αύριο, μετά το απογευματινό τσάι».

Ακολούθησε παύση.

«Εντάξει» συμφώνησε τελικά ο Πίτερ. «Θα το κάνω. Είναι πολύ παράξενο, Τζορτζ. Μη λες τίποτε άλλο από το τηλέφωνο, γιατί δεν θέλω η μητέρα μου να μου κάνει ένα σωρό ερωτήσεις. Θα πω στην Τζάνετ να ειδοποιήσει την Παμ και την Μπάρμπαρα ότι έχουμε συνάντηση αύριο στις πέντε, στην αποθήκη μας. Εμείς θα το πούμε στον Κόλιν και στον Τζακ! Μυστήρια πράγματα!»

«Πού ν' ακούσεις ολόκληρη την ιστορία!» πρόσθεσε ο Τζορτζ. «Θα μείνεις με το στόμα ανοιχτό!»

Κατέβασε το ακουστικό και ετοιμάστηκε για ύπνο, ξεχνώντας να φάει το βραδινό του. Δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται τα απογευματινά γεγονότα. Τι παράξενο, που το σύνθημα των Μυστικών Επτά ήταν «Χαζοτσάρλι» και τώρα, στην υπόθεσή τους, υπήρχε κάποιος που λεγόταν Τσάρλι!

Και τι περίεργο επίσης που τα παραμύθια της Σούζι

βγήκαν αληθινά χωρίς να το έχει πάρει μυρωδιά! Κάτι έτρεχε στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ!

Χώθηκε στο κρεβάτι του και έμεινε ξύπνιος για αρκετή ώρα. Και ο Τζακ όμως έμεινε ξάγρυπνος για πολλή ώρα και σκεφτόταν. Ήταν συνεπαρμένος. Μακάρι να μην είχε κλειστεί σ' εκείνο το καταραμένο ντουλάπι, τη στιγμή που θα μπορούσε να ακούει τα πάντα. Παρ' όλα αυτά, ο Τζορτζ είχε συγκεντρώσει αρκετές πληροφορίες.

Την επομένη, οι Μυστικοί Επτά ήταν αναστατωμένοι. Δυσκολεύονταν να κρύψουν από τους Απίθανους Πέντε πως είχαν κάποια υπόθεση στο χέρι, όμως ο Πίτερ είχε απαγορεύσει ρητά σε όλους να βγάλουν τσιμουδιά στο σχολείο για το γεγονός. Φοβόταν μήπως τους άκουγε αυτή η ενοχλητική η Σούζι, η οποία συνήθιζε να στήνει αυτί.

«Δεν είναι ανάγκη οι Απίθανοι Πέντε να γίνουν σκιά μας» τους εξήγησε. «Περιμένετε μέχρι το απόγευμα. Θα τα πούμε όλα τότε!»

Στις πέντε το απόγευμα, τα μέλη των Μυστικών Επτά βρίσκονταν στην αποθηκούλα, στον κήπο του Πίτερ. Όλοι τους είχαν τρέξει γρήγορα στο σπίτι τους μετά το σχολείο, ήπιαν μονορούφι το τσάι τους και κατέφθασαν βιαστικά για το συμβούλιο.

Ψιθύριζαν στα γρήγορα το σύνθημα, κι έμπαιναν ο ένας μετά τον άλλον στην αποθήκη. Φορούσαν όλοι το σήμα με τα αρχικά Μ.Ε.

Ο Τζακ και ο Τζορτζ δεν είχαν βρει χρόνο να ανταλλάξουν μερικές κουβέντες μεταξύ τους. Τώρα κάθο-

νταν σε αναμμένα κάρβουνα μέχρι να γνωστοποιήσουν την παράξενη ιστορία τους στους άλλους.

«Λοιπόν, είμαστε όλοι εδώ» άρχισε ο Πίτερ. «Σκάμπερ, φύλαξε σκοπός δίπλα στην πόρτα. Φρόντισε να γαβγίσεις αν ακούσεις κάτι. Το συμβούλιο αυτό είναι πολύ σημαντικό».

Ο Σκάμπερ σηκώθηκε και πήγε με τρόπο επίσημο στην πόρτα. Κουλουριάστηκε δίπλα της, τεντώνοντας τ' αυτιά του με σοβαρό ύφος.

«Έλα, τελειώνει, Πίτερ» είπε η Παμ. «Δεν μπορώ να περιμένω ούτε λεπτό παραπάνω, θέλω να μάθω τι συμβαίνει!»

«Εντάξει, εντάξει» την καθησύχασε. «Όλοι ξέρετε ότι δεν θα συγκαλούσαμε άλλο συμβούλιο μέχρι τις διακοπές των Χριστουγέννων, εκτός αν συνέβαινε κάτι επείγον. Λοιπόν, συνέβη! Τζακ, ξεκίνα τη διήγηση, σε παρακαλώ».

Ο Τζακ ήταν πανέτοιμος. Τους περιέγραψε πώς είχε κρυφτεί στη δάφνη για να κρυφακούσει τι θα έλεγαν οι Απίθανοι Πέντε στο συμβούλιό τους, πέρα στο καλοκαιρινό κιόσκι. Επανέλαβε τη γελοία ιστορία που είχε εφεύρει η Σούζι για να εξαπατήσει τους Μυστικούς Επτά και να τους στείλει σε μια ανύπαρκτη αποστολή, μόνο και μόνο για να τους κάνει πλάκα η παρέα της. Τους είπε πως ο Πίτερ είχε γελάσει με την ιστορία και πως είχε πει ότι όλα ήταν δημιούργημα της φαντασίας της. Ο ίδιος και ο Τζορτζ όμως αποφάσισαν να πάνε στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ για να εξακριβώσουν αν ήταν έτσι τα πράγματα.

«Είχα όμως δίκιο» τον διέκοψε ο Πίτερ. «Ήταν παρα-

μύθι, και μόνο από τύχη βγήκε αληθινό, μολονότι η Σούζι δεν το ήξερε».

Ο Τζορτζ συνέχισε την εξιστόρηση των γεγονότων. Διηγήθηκε στους άλλους πώς εκείνος και ο Τζακ πήγαν μέχρι το σπίτι των Τάιγκερ, νομίζοντας ότι η Σούζι και ο Τζεφ προπορεύονταν. Κι έπειτα έφτασε η στιγμή για το πιο ενδιαφέρον μέρος της περιπέτειάς τους στο παλιό, μισογκρεμισμένο σπίτι.

Οι άλλοι άκουγαν προσεκτικά κρατώντας την ανάσα τους, όταν ο Τζορτζ έφτασε στο σημείο που κατέφθασαν οι τρεις άντρες. Έπειτα ο Τζακ είπε πώς πήγε μέχρι το άνοιγμα της πόρτας για να κρυφακούσει κι έπεσε μέσα στο ντουλάπι. Ο Τζορτζ ανέφερε πως βγήκε για να τον ψάξει και ψιθύρισε το σύνθημα «Χαζοτσάρλι», γεγονός που έφερε τόσο απρόβλεπτα αποτελέσματα.

«Θέλεις να πεις ότι πράγματι υπάρχει άντρας που τον λένε Χαζοτσάρλι;» ρώτησε η Μπάρμπαρα ξαφνιασμένη. «Το σύνθημά μας δεν είναι παρά το όνομα ενός σκύλου. Για φαντάσου να υπάρχει και άνθρωπος με το ίδιο όνομα! Άλλο πάλι τούτο!»

«Μη διακόπτεις» επενέβη ο Πίτερ. «Συνεχίστε, εσείς οι δύο».

Όλοι πετάχτηκαν όρθιοι με γουρλωμένα τα μάτια, όταν ο Τζορτζ τούς είπε πως οι άντρες πίστεψαν ότι ήταν αγγελιαφόρος αυτού του Χαζοτσάρλι. Τότε τους ανέφερε για το σημείωμα που του έδωσαν και το έβγαλε από την τσέπη του. Οι Μυστικοί Επτά έμειναν άφωνοι από την έκπληξη! Το σημείωμα πέρασε από χέρι σε χέρι.

«Λοιπόν, τώρα το είδαμε όλοι» είπε ο Πίτερ χτυπώντας το χέρι του σ' ένα κουτί. «Και ακούσαμε από τον Τζακ και τον Τζορτζ όσα συνέβησαν χτες βράδυ. Είναι ξεκάθαρο ότι και πάλι έχουμε μπροστά μας μια παράξενη ιστορία. Οι Μυστικοί Επτά έχουν τη γνώμη ότι πρέπει να προσπαθήσουν να λύσουν αυτό το καινούριο μυστήριο;»

Όλοι φώναξαν χαρωπά και χτύπησαν τα χέρια τους πάνω στα κιβώτια. Ο Σκάμπερ γάβγισε κι αυτός από ενθουσιασμό.

«Μάλιστα» είπε ο Πίτερ. «Συμφωνώ κι εγώ. Πρέπει όμως, αυτή τη φορά, να είμαστε πολύ, μα πολύ προσεκτικοί. Διαφορετικά, οι Απίθανοι Πέντε θα προσπαθήσουν να χώσουν τη μύτη τους, οπότε πιθανόν να τα καταστρέψουν όλα. Κανένας... ΚΑΝΕΝΑΣ... δεν πρέπει να αναφέρει την παραμικρή κουβέντα γι' αυτό σε οποιονδήποτε άλλο! Είμαστε σύμφωνοι;»

Όλοι είχαν την ίδια άποψη. Ο Σκάμπερ πλησίασε και ακούμπησε τη μεγάλη πατούσα του πάνω στο γόνατο του Πίτερ, σαν να συμφωνούσε απόλυτα.

«Στην πόρτα εσύ, Σκάμπερ!» τον πρόσταξε ο Πίτερ. «Βασιζόμαστε πάνω σου για να μας ειδοποιήσεις αν κάποιος από τους ενοχλητικούς Απίθανους Πέντε έρθει να μας κατασκοπεύσει ύπουλα. Στη σκοπιά σου, Σκάμπερ!»

Ο Σκάμπερ, υπάκουα, επέστρεψε στη θέση του. Οι Μυστικοί Επτά στριμώχτηκαν πιο κοντά ο ένας στον άλλο κι άρχισαν μια μεγάλη συζήτηση.

«Πρώτα απ' όλα, ας βάλουμε σε μια τάξη αυτά που άκουσαν ο Τζακ και ο Τζορτζ...» άρχισε ο Πίτερ. «Έπειτα

θα προσπαθήσουμε να βγάλουμε άκρη. Αυτή τη στιγμή, τα έχω όλα ανάκατα στο κεφάλι μου και δεν έχω την παραμικρή ιδέα για το τι επιδιώκουν να κάνουν αυτοί οι τύποι».

«Σωστά» συμφώνησε ο Τζακ. «Λοιπόν, όπως σας είπα, άκουσα τους άντρες που συζητούσαν, αλλά οι φωνές τους ήταν πολύ χαμηλές και το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να πιάσω σκόρπιες λέξεις».

«Ποιες λέξεις ήταν;» θέλησε να μάθει ο Πίτερ. «Πες μας αναλυτικά, αν μπορείς».

«Λοιπόν, έλεγαν αδιάκοπα κάτι για “φόρτωμα” και “ξεφόρτωμα”. Και συνέχεια αναφέρονταν σε κάποια “κλειδιά”».

«Τι είδους κλειδιά;»

Ο Τζακ κούνησε το κεφάλι το δείχνοντας να τα έχει χαμένα.

«Δεν έχω ιδέα. Ανέφεραν και αριθμούς. Είπαν “έξι και δύο”, αρκετές φορές, κι έπειτα “ίσως επτά και δέκα”. Είπαν ακόμα ότι δεν έπρεπε να έχει φεγγάρι και μιλούσαν για σκοτάδι, ομίχλη και καταχνιά. Ειλικρινά, δεν μπόρεσα να βγάλω νόημα. Το μόνο που υποψιάστηκα είναι ότι πρέπει να συζητούσαν για κάποιο σχέδιο».

«Τι άλλο άκουσες;» ρώτησε η Τζάνετ.

«Τίποτα. Έπειτα έπεσα φαρδύς πλατύς μέσα στο ντουλάπι κι όταν έκλεισε μπροστά μου η πόρτα, δεν άκουσα πια άλλη λέξη».

«Το μόνο που έχω να προσθέσω εγώ είναι ότι οι τύποι με ρώτησαν αν ο Χαζοτσάρλι βρίσκεται στου Ντά-

λινγκ ή στου Χάμοντ» πετάχτηκε ο Τζορτζ. «Αλλά μακάρι να ήξερα τι σημαίνουν αυτά».

«Πιθανόν να είναι ονόματα από συνεργεία ή κάποια μαγαζιά» παρατήρησε ο Κόλιν. «Μπορούμε να το μάθουμε».

«Ναι. Ίσως τους ανακαλύψουμε κι αυτούς» είπε ο Πίτερ. «Τώρα το σημείωμα. Τι στο καλό μπορεί να σημαίνει; Αναφέρεται κι αυτό σε κλειδιά. Και μιλούν για εμπορικά και φορτηγά. Είναι ξεκάθαρο, νομίζω, ότι πρόκειται για σχέδιο ληστείας. Αλλά πού; Η ομίχλη τούς είναι επίσης απαραίτητη. Καλά, αυτό είναι κατανοητό, φαντάζομαι...»

«Θα πάμε το γράμμα στην αστυνομία;» ρώτησε η Μπάρμπαρα ξαναβρίσκοντας ξαφνικά το ενδιαφέρον της.

«Ο, όχι! Όχι, ακόμη!» της είπε ο Τζορτζ. «Είναι δικό μου και θέλω να δω αν μπορούμε να κάνουμε κάτι μόνοι μας γι' αυτό, προτού το γνωστοποιήσουμε στους μεγάλους. Στο κάτω κάτω, μέχρι τώρα, έχουμε φέρει σε πέρας πολλές περιπέτειες. Γιατί να μην τα καταφέρουμε και μ' αυτήν εδώ!»

«Συμφωνώ απόλυτα» δήλωσε ο Πίτερ. «Είναι τόσο ενδιαφέρουσα υπόθεση... Ειλικρινά, έχουμε να κάνουμε πάρα πολλά. Ξέρουμε τα ονόματα των τριών από τους τέσσερις άντρες... Ζεμπ, που πιθανόν να προέρχεται από το Ζεβεδαίος – πολύ παράξενο όνομα. Και Λάρι, που ίσως να είναι το υποκοριστικό του Λόρενς. Ο Χαζοτσάρλι είναι μάλλον το αφεντικό».

«Ναι, και ξέρουμε ότι βρίσκεται στου Ντάλινγκ ή στου

Χάμοντ» συμπλήρωσε ο Τζακ. «Τι πρέπει να κάνουμε πρώτα, Πίτερ;»

Ο Σκάμπερ ξαφνικά άρχισε να γαβγίζει άγρια και να ξύνει την πόρτα.

«Τσιμουδιά!» πρόσταξε ο Πίτερ κοφτά. «Κάποιος είναι έξω!»

Αδιέξοδο!

Ο Πίτερ άνοιξε την πόρτα και ο Σκάμπερ πετάχτηκε έξω γαβγίζοντας. Πήγε και στάθηκε δίπλα σ' έναν θάμνο κουνώντας ασταμάτητα την ουρά του. Οι Μυστικοί Επτά έτρεξαν κοντά του.

Δύο πόδια φαίνονταν στο κάτω μέρος της πρασινάδας. Ο Τζακ έβγαλε μια θυμωμένη κραυγή, χώθηκε μέσα στον θάμνο και τράβηξε κάποιον έξω... Ήταν η Σούζι!

«Πώς τολμάς να έρχεσαι εδώ και να κρυφακούς! Πώς τολμάς να στήνεις αυτή, Σούζι;» ούρλιαξε.

«Παράτα με ήσυχη» φώναξε αυτή. «Έχεις το θράσος να ρωτάς πώς τολμάω! Αντιγράφω απλώς αυτό που έκανες εσύ το Σάββατο! Ποιος κρύφτηκε στη δάφνη και...»

«Πώς ήξερες ότι είχαμε συμβούλιο;» τη ρώτησε εκείνος ταρακουνώντας τη δυνατά.

«Απλώς σε ακολούθησα. Μόνο που δεν άκουσα τίποτα, γιατί δεν τολμούσα να πλησιάσω στην πόρτα μήπως

γαβγίσει ο Σκάμπερ. Φτερνίστηκε όμως ξαφνικά και μάλλον με μυρίστηκε. Για ποιο πράγμα κάνετε συμβούλιο;»

«Σιγά μη σου πούμε!» είπε θυμωμένα ο Πίτερ. «Τράβα στο σπίτι σου, Σούζι. Εμπρός! Τζακ, πήγαινέ την εσύ πίσω. Το συμβούλιο τελείωσε».

«Να πάρει η οργή!» ξεφύσηξε ο Τζακ. «Εντάξει. Έλα, Σούζι. Κι αν κάνεις καμιά κουταμάρα, θα σου τραβήξω το μαλλί και θα το βγάλω τρίχα τρίχα!»

Και έφυγε με την αδελφή του. Ο Πίτερ κοίταξε τους υπόλοιπους γύρω του και μίλησε χαμηλόφωνα.

«Ακούστε με. Σκεφτείτε καλά όλα όσα είπαμε και κατεβάστε αύριο καμιά καλή ιδέα. Το ίδιο θα κάνουμε κι εγώ με την Τζάνετ. Δεν είναι σκόπιμο να συνεχίσουμε το συμβούλιο. Κάποιος άλλος από τους Απίθανους Πέντε μπορεί να έρθει για να κατασκοπεύσει αυτή τη φορά...»

«Έχεις δίκιο. Εντάξει!» συμφώνησαν οι άλλοι και πήγαν σπίτια τους εντυπωσιασμένοι αλλά και πολύ μπερδεμένοι. Πώς θα έβρισκαν κάτι που θα τους βοηθούσε να βάλουν σε τάξη όλες αυτές τις ανάκατες λέξεις που είχαν ακούσει; Κλειδιά. Έξι και δύο. Επτά και δέκα. Ομίχλη, καταχνιά, σκοτάδι. Στου Ντάλινγκ. Στου Χάμοντ.

Καθένας τους δοκίμασε να σκεφτεί κάποια καλή ιδέα. Η Μπάρμπαρρα δεν μπορούσε να προτείνει τίποτα. Η Παμ προσπάθησε κάνοντας ερωτήσεις στον πατέρα της για του Ντάλινγκ και του Χάμοντ. Εκείνος δεν ήξερε ούτε το ένα ούτε το άλλο και την έφερε σε δύσκολη

θέση όταν τη ρώτησε για ποιον λόγο ήθελε να μάθει. Έτσι, αυτή προτίμησε να μη συνεχίσει.

Ο Κόλιν σκέφτηκε τελικά ότι κάποια ληστεία θα γινόταν μια σκοτεινή και ομιχλώδη νύχτα. Θα ξεφόρτωναν τα πράγματα κάπου, σε κάποιο φορτηγό. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι εννοούσαν όταν μιλούσαν για εμπορικό. Όλα τα αγόρια σκέφτονταν το ίδιο πράγμα. Μόνο που, όπως είχε πει ο Πίτερ, αυτό δεν βοηθούσε και πολύ, αφού δεν ήξεραν ποια μέρα, πού και με ποιο φορτηγό!

Έπειτα ο Τζακ είχε μια πολύ καλή ιδέα. Σκέφτηκε ότι έπρεπε να προσπαθήσουν να βρουν κάποιον Ζεβεδαίο, αφού έτσι έπρεπε να έλεγαν τον Ζεμπ από το παλιό σπίτι των Τάιγκερ. Δεν μπορεί να υπήρχαν πολλοί Ζεβεδαίοι στην περιοχή!

«Εντάξει, Τζακ» του είπε ο Πίτερ. «Η ιδέα σου είναι πολύ καλή! Ψάξ' το. Ξετρύπωσε αυτό τον μυστήριο Ζεμπ και τούτο θα είναι το πρώτο μας βήμα».

«Ναι, μα πώς θα τον βρω;» ρώτησε εκείνος. «Δεν είναι δυνατόν να τριγουρίζω και να ρωτώ κάθε άντρα που συναντώ αν τον λένε Ζεμπ...»

«Όχι. Γι' αυτό είπα ότι είναι πολύ καλή ιδέα!» είπε ο Πίτερ χαμογελώντας. «Βλέπεις, είναι αδύνατον να πραγματοποιηθεί. Το να βρούμε τον μοναδικό Ζεβεδαίο της περιοχής, θα ήταν σαν να ψάχναμε ψύλλους στ' άχυρα».

«Δεν θα μου άρεσε να κάνω κάτι τέτοιο» δήλωσε η Τζάνετ, η οποία εκείνη τη στιγμή συμφωνούσε απόλυτα με τον Πίτερ. «Νομίζω ότι ο Πίτερ κι εγώ έχουμε μια καλύτερη ιδέα, Τζακ».

«Μπορούμε να την ακούσουμε;»

«Κοιτάξαμε στον τηλεφωνικό κατάλογο του σπιτιού, για να δούμε αν υπάρχει εκεί κάποια εταιρεία που να ονομάζεται Ντάλινγκ ή Χάμοντ» απάντησε η Τζάνετ. «Αλλά δεν υπήρχε καμιά. Έτσι, σκεφτήκαμε ότι θα βρίσκεται κάπου πιο μακριά, κι όχι στην περιφέρειά μας. Βλέπεις, ο τηλεφωνικός μας κατάλογος περιλαμβάνει μόνο τους κατοίκους της περιοχής».

«Και τώρα πηγαίνουμε στο ταχυδρομείο για να ψάξουμε στους μεγάλους καταλόγους που βρίσκονται εκεί» συνέχισε ο Πίτερ. «Γράφουν τα ονόματα συνδρομητών που βρίσκονται σε αρκετά απομακρυσμένες περιοχές. Θέλεις να έρθεις μαζί μας;»

Ο Τζακ τούς ακολούθησε. Δεν άργησαν να φτάσουν στο ταχυδρομείο. Ο Πίτερ πήρε δύο τηλεφωνικούς καταλόγους. Ο ένας είχε το γράμμα Ν και ο άλλος το Χ.

«Εγώ θα ψάξω για τον Ντάλινγκ» είπε κι άρχισε να ξεφυλλίζει το Ν, ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν.

«Νταλ, Νταλ, Νταλ, Ντάλεϊ, Ντάλεν, Ντάλιν, ΝΤΑΛΙΝΓΚ!» διάβασε ο Πίτερ κι έδειξε με το δάχτυλό του τη σειρά των ονομάτων. «Εδώ είναι... Ντάλινγκ. Αχ, υπάρχουν τρεις Ντάλινγκ! Να πάρει η ευχή!»

«Υπάρχει κάποια κυρία Α. Ντάλινγκ, Έπαυλη Ρόουζ, στο Χάμπλεϊ» είπε η Τζάνετ. «Και κάποιος Ε. Α. Ντάλινγκ, στο Μάνορ Χάουζ της περιοχής Τάλινγκκτον. Και οι κατασκευαστές Ε. Ντάλινγκ της εταιρείας προϊόντων μολύβδου. Ποιος να είναι άραγε ο άνθρωπός μας; Μάλλον οι κατασκευαστές».

«Ναι» συμφώνησε ο Πίτερ με έναν τόνο ενθουσιασμού. «Τώρα ας ψάξουμε το Χ. Πού είναι; Στον άλλο κατάλογο. Να τος... Χαλ, Χαλ... Θεέ μου, πόσους λένε Χαλ! Χάλετ, Χαμ, Χάμερ, Χάμινγκ, Χάμοντ, Χάμοντ, Χάμοντ, Χάμοντ... Αχ, κοιτάξτε!»

Κοίταζαν με μάτια που πέταγαν σπίθες! Ο Πίτερ έδειχνε στην τέταρτη στήλη με τους Χάμοντ. Χάμοντ ΕΠΕ. Κατασκευές Μολύβδου. Πέτλινγκτον».

«Αυτό είναι!» συμπέρανε ο Πίτερ θριαμβευτικά. «Δύο εταιρείες που ασχολούνται με τον μόλυβδο. Η μία λέγεται Χάμοντ και η άλλη Ντάλινγκ. Ο Χαζοτσάρλι πρέπει να έχει σχέση και με τις δύο».

«Μόλυβδος...» μονολόγησε ο Τζακ. «Έχει μεγάλη αξία στις μέρες μας, έτσι δεν είναι; Συχνά διαβάζω για τους λωποδύτες που τον αφαιρούν από τις σκεπές των εκκλησιών. Δεν καταλαβαίνω γιατί πολλές σκεπές εκκλησιών είναι φτιαγμένες από μόλυβδο, αλλά μάλλον έτσι θα συνηθίζεται».

«Φαίνεται ότι ο Χαζοτσάρλι θα στείλει ένα φορτίο μολύβδου κάπου και ο Ζεμπ με τους άλλους θα το κλέψουν» συμπέρανε ο Πίτερ. «Όπως είπες, είναι πολύτιμος, Τζακ».

«Ίσως ο Τσάρλι να κατέχει υψηλή θέση και στις δύο εταιρείες» είπε η Τζάνετ. «Αχ, Θεέ μου... Αναρωτιέμαι ποιο να είναι το πραγματικό του όνομα! Χαζοτσάρλι! Γιατί άραγε να τον φωνάζουν έτσι;»

«Γιατί θα είναι κάποιος σκοτεινός τύπος με αγαθιάρικη φυσιογνωμία, φαντάζομαι» σχολίασε ο Πίτερ. «Μακάρι η

Χάμοντ και η Ντάλινγκ να μην ήταν τόσο μακριά! Θα μπορούσαμε να πάμε και να στήσουμε αυτί, μήπως ακούσουμε κάποιον που να τον φωνάζουν Χαζοτσάρλι...»

«Μα είναι τόσα χιλιόμετρα απόσταση» είπε ο Τζακ κοιτάζοντας τη διεύθυνση. «Λοιπόν, είμαστε αρκετά έξυπνοι, αλλά, για να λέμε την αλήθεια, δεν προχωρήσαμε και πολύ. Απλώς, μάθαμε ότι η Ντάλινγκ και η Χάμοντ είναι δύο εταιρείες οι οποίες ασχολούνται με τον μόλυβδο που είναι πολύτιμος, αλλά αυτό είναι όλο κι όλο!»

«Δεν μας οδηγεί κάπου συγκεκριμένα» παραδέχτηκε ο Πίτερ κλείνοντας τον κατάλογο. «Ελάτε, πάμε ν' αγοράσουμε μερικά γλυκά. Όταν μασουλάω καραμέλες, σκέφτομαι καλύτερα!»

Ένα παιχνίδι γεμάτο ιδέες

Πέρασε κι αυτή η μέρα και ήρθε το Σάββατο. Είχαν συγκαλέσει ένα ακόμα συμβούλιο εκείνο το πρωί, αλλά δεν είχαν να πουν και πολλά. Στην πραγματικότητα, ήταν μια συνάντηση μάλλον αρκετά βαρετή, έπειτα από τον ενθουσιασμό που κυριαρχούσε στην προηγούμενη. Οι Μυστικοί Επτά μαζεύτηκαν στην αποθήκη και βάλθηκαν να τρώνε τα μπισκότα που τους είχε δώσει η μητέρα του Τζακ. Ο Σκάμπερ στεκόταν, όπως συνήθως, φρουρός στην πόρτα.

Έβρεχε. Τα παιδιά κοιτούσαν έξω μελαγχολικά.

«Δεν μπορούμε ούτε βόλτα να πάμε ούτε ποδόσφαιρο να παίξουμε» παρατήρησε ο Πίτερ. «Ας μείνουμε στην αποθήκη κι ας παίξουμε κάποιο παιχνίδι».

«Φέρε το τρενάκι σου, Πίτερ» πρότεινε η Τζάνετ. «Κι εγώ θα φέρω τη φάρμα. Μπορούμε να συνδέσουμε τις σιδηροδρομικές γραμμές ώστε να περνούν ανάμεσα από τα ψεύτικα δέντρα και τα κτίσματα και να το κάνουμε να μοιάζει με πραγματική εξοχή...»

«Αχ, ναι, αυτό να κάνουμε» συμφώνησε η Παμ. «Μου αρέσει πολύ η φάρμα που έχετε. Είναι το πιο όμορφο και το πιο μεγάλο παιχνίδι απ' όσα έχω δει. Πήγαινε να το φέρεις! Εμείς θα το στήσουμε και τα αγόρια θα συναρμολογήσουν το τρενάκι».

«Είναι το καλύτερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα βροχερό πρωινό όπως αυτό» είπε ο Τζακ ευχαριστημένος. «Ήθελα να βοηθήσω τον Τζεφ να στήσει το δικό του καινούριο τρενάκι τη μέρα που ήρθε ο Τζορτζ για τσάι, αλλά ήταν καλεσμένος της Σούζι και εκείνη δεν θα μας άφηνε να παίξουμε μαζί τους. Ξέρεις, Πίτερ, έχει πολλές υποψίες ότι είμαστε μπλεγμένοι σε κάποια υπόθεση. Με πιέζει να της πω αν συνέβη κάτι στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ εκείνη τη νύχτα».

«Να της το ξεκόψεις!» είπε ο Πίτερ. «Σκάμπερ, δεν χρειάζεται πια να φυλάς την πόρτα. Μπορείς να έρθεις μαζί μας, φιλαράκο. Το συμβούλιο τελείωσε».

Ο Σκάμπερ χάρηκε. Έτρεξε γύρω γύρω απ' όλους κουνώντας την ουρά του. Ο Πίτερ έφερε το σετ του σιδηρόδρομου και η Τζάνετ με την Παμ πήγαν να φέρουν τα εξαρτήματα για τη φάρμα. Τα είχαν σχεδόν όλα – από ζώα και αγρότες, μέχρι δέντρα, φράχτες, ποτίστρες και στάβλους!

Βάλθηκαν να στήνουν και τα δύο παιχνίδια. Ένωσαν τις ράγες και δημιουργούσαν το κατάλληλο εξοχικό τοπίο, με δέντρα, φράχτες, ζώα και αγροτόσπιτα. Ήταν πολύ διασκεδαστικό.

Ο Πίτερ κοίταξε ξαφνικά έξω από το παράθυρο κι

έπιασε μια κίνηση εκεί πέρα... Ένα πρόσωπο που κοιτούσε μέσα. Πετάχτηκε πάνω βγάζοντας μια τόσο θυμωμένη κραυγή, που όλοι αναπήδησαν τρομαγμένοι.

«Ο Τζεφ!» φώναξε. «Αναρωτιέμαι αν κατασκοπεύει για χάρη των Απίθανων Πέντε. Πιάσ' τον, Σκάμπερ!»

Αλλά ο πιτσιρίκος το έβαλε στα πόδια. Ακόμα κι αν τον έπιανε ο Σκάμπερ, τίποτα δεν θα συνέβαινε, αφού το σκυλάκι τον ήξερε καλά και τον συμπαθούσε.

«Δεν πειράζει που μας κοιτούσε ο Τζεφ» είπε η Τζάνετ. «Το μόνο που μπορούσε να δει ήταν ότι παίζουμε ήσυχα. Αφήστε τον να στέκεται μες στη βροχή και να μας κοιτάζει όσο θέλει!»

Συναρμολόγησαν τις γραμμές του τρένου και συνδέσανε τις τρεις όμορφες κουρδιστές μηχανές μαζί με τα βαγόνια. Τα δύο ήταν επιβατικά τρένα και το άλλο εμπορικό.

«Εγώ θα οδηγήσω το ένα, εσύ, Κόλιν, το άλλο και ο Τζακ το τρίτο» πρότεινε ο Πίτερ. «Τζάνετ, εσύ θ' αναλάβεις τη σηματοδότηση. Τα καταφέρνεις καλά. Κι εσύ, Τζορτζ, να χειρίζεσαι τα κλειδιά. Δεν πρέπει να έχουμε ατυχήματα. Με αυτά μπορείς ν' αλλάζεις την τροχιά κάποιου τρένου και να το κατευθύνεις σε ελεύθερη γραμμή, αν κάποιο άλλο πάει να πέσει πάνω του».

«Σωστά. Τα καταφέρνω με τα κλειδιά» απάντησε ο Τζορτζ λάμποντας από χαρά. «Τρελαίνομαι γι' αυτό. Μου αρέσει να βλέπω το τρένο ν' αλλάζει γραμμές και από μια μονή να πηγαίνει σε παρακείμενη».

Κούρδισαν τις μηχανές, κι αυτές ξεκίνησαν. Τα τρένα έτρεχαν γύρω γύρω στο δάπεδο και ο Τζορτζ άλλαζε

έξυπνα την τροχιά τους από τα ειδικά σημεία-κλειδιά, που βρίσκονταν πάνω στις ράγες. Έτσι, τα κατηύθυνε σε διαφορετική πορεία αποφεύγοντας τα τρακαρίσματα.

Ενώ το παιχνίδι συνεχιζόταν, ξαφνικά η Τζάνετ πετάχτηκε όρθια και φώναξε.

«ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΟΥ!»

Οι υπόλοιποι έστρεψαν πάνω της το βλέμμα τους.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Πίτερ. «Τι πράγμα... για φαντάσου! Γιατί δείχνεις έτοιμη να εκραγείς;»

«Κλειδιά!» ψέλλισε η Τζάνετ ταραγμένη και έδειξε τον Τζορτζ που άλλαζε την τροχιά των τρένων από τη μια γραμμή στην άλλη.

«Αχ, Πίτερ, βάλε το μυαλό σου να δουλέψει! Δεν θυμάσαι; Εκείνοι οι τύποι στο σπίτι των Τάιγκερ μιλούσαν για κλειδιά. Ο Τζακ είπε ότι τα ανέφεραν αδιάκοπα. Λοιπόν, πάω στοίχημα ότι πρόκειται για κλειδιά κάποιας σιδηροδρομικής γραμμής!»

Ακολούθησε μικρή σιωπή. Έπειτα μίλησαν όλοι μαζί.

«Ναι! Αυτό θα μπορούσε να είναι! Γιατί να μην το σκεφτούμε νωρίτερα; Φυσικά! Κλειδιά μιας σιδηροδρομικής γραμμής!»

Το παιχνίδι σταμάτησε αμέσως και μια ενθουσιώδης συζήτηση άρχισε.

«Γιατί όμως να χρησιμοποιήσουν τέτοια κλειδιά; Μάλλον για ν' αλλάξουν την τροχιά κάποιου τρένου σε άλλη γραμμή».

«Ναι, κάποιου τρένου που μεταφέρει κάτι που θέλουν να κλέψουν... πιθανόν μόλυβδο!»

«Τότε, είναι εμπορικό τρένο που μεταφέρει μόνο φορτία. Ένα από τα βαγόνια πρέπει να μεταφέρει τον μολυβδο που θέλουν να κλέψουν!»

«Ο μουσαμάς! Αυτός θα σκεπάζει το φορτίο! Το θυμάστε; Πρέπει να σηματοδευτεί με άσπρη μπογιά σε μια γωνιά του, για να το αναγνωρίσουν οι τύποι».

«Ναι. Έτσι, δεν θα χάσουν χρόνο ψάχνοντας όλα τα βαγόνια για να δουν ποιο είναι το σωστό. Μερικές φορές τα εμπορικά τρένα ρυμουλκούν τριάντα με σαράντα βαγόνια. Τα λευκά σημάδια πάνω στον μουσαμά θα τους μαρτυρήσουν αμέσως το βαγόνι που τους ενδιαφέρει!»

«Γαβ!» έκανε ο Σκάμπερ μετέχοντας κι αυτός στη γενική έξαψη.

«Έι, Σκάμπερ» είπε αμέσως ο Πίτερ και στράφηκε προς το μέρος του. «Στάσου ξανά φρουρός στην πόρτα, φιλαράκο! Το συμβούλιο αρχίζει και πάλι! Στη σκοπιά σου!»

Ο Σκάμπερ πήγε στη θέση του αδιαμαρτύρητα. Οι Μυστικοί Επτά στριμώχτηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο με έναν ξαφνικό ενθουσιασμό. Και να φανταστεί κανείς ότι μία και μόνο απλή λέξη έκανε το μυαλό τους να δουλέψει γοργά και τους οδήγησε αμέσως στον σωστό δρόμο!

«Τζάνετ, είσαι σαΐνι!» είπε ο Τζακ και εκείνη έλαμψε από χαρά.

«Μα ο καθένας θα μπορούσε να το έχει σκεφτεί» είπε με μετριοφροσύνη. «Ήταν σαν να άναψε ένα λαμπάκι στο

μυαλό μου, όταν αναφέρατε συνέχεια τη λέξη κλειδιά. Αχ, Πίτερ, πού νομίζεις ότι βρίσκονται αυτά τα κλειδιά;»

Εκείνος έριξε τη δεύτερη ιδέα που του ήρθε.

«Σκέφτηκα και κάτι άλλο» είπε και τα μάτια του έλαμψαν. «Οι αριθμοί που έλεγαν συνεχώς... Έξι και δύο, επτά και δέκα. Μήπως είναι δρομολόγια τρένων;»

«Μα, ναι! Όπως όταν λέμε εμείς ότι ο μπαμπάς θα πάρει το τρένο των έξι και είκοσι για το σπίτι ή των επτά και είκοσι!» φώναξε η Παμ. «Έξι και δύο... Θα πρέπει να υπάρχει κάποιο τρένο που φεύγει από κάπου στις έξι και δύο λεπτά. Ή που φτάνει κάπου εκείνη την ώρα ακριβώς».

«Και τους είναι απαραίτητη η ομίχλη, η καταχνιά και το σκοτάδι, γιατί θα τους διευκολύνουν στην αλλαγή του τρένου σε παρακείμενη γραμμή» συνέχισε ο Τζακ. «Μια νύχτα με ομίχλη θα ήταν τέλεια. Ο μηχανοδηγός δεν θα καταλάβαινε ότι το τρένο άλλαξε τροχιά σε λάθος γραμμή και θα συνέχιζε μέχρι να φτάσει σε κάποιο σημείο. Οι συμμορίτες θα ήταν εκεί για να πάρουν τον μόλυβδο από το μαρκαρισμένο βαγόνι...»

«Και δεν θα δυσκολεύονταν να τα καταφέρουν με τον ξαφνιασμένο μηχανοδηγό, όπως και με τον φύλακα του τρένου, φαντάζομαι» παρατήρησε ο Κόλιν.

Σιωπή απλώθηκε στην αποθήκη. Για τους Μυστικούς Επτά ήταν ολοφάνερο ότι μια μεγάλη συμμορία ήταν μπλεγμένη σ' αυτή την παράξενη ληστεία.

«Νομίζω ότι πρέπει να το πούμε σε κάποιον» πρότεινε η Παμ.

«Όχι» είπε ο Πίτερ κουνώντας το κεφάλι του αρνητικά. «Ας βρούμε όσα περισσότερα στοιχεία μπορούμε. Τώρα πια είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρουμε! Για παράδειγμα, ας πάρουμε το πρόγραμμα με τα δρομολόγια των τρένων για να δούμε αν υπάρχει κάποιο που να φτάνει κάπου στις έξι και δύο...»

«Δεν ωφελεί!» τον διέκοψε ο Τζακ. «Οι εμπορικές αμαξοστοιχίες δεν αναφέρονται στα δρομολόγια».

«Αχ, το ξέχασα αυτό» παραδέχτηκε ο Πίτερ. «Τότε, τι θα λέγατε αν πήγαιναν ένας δύο από εμάς μέχρι τον σταθμό για να ρωτήσουν για τα εμπορικά τρένα, τι ώρα έρχονται και από πού; Ξέρουμε πού βρίσκονται οι εταιρείες Ντάλινγκ και Χάμοντ. Πώς λεγόταν η περιοχή; Πέτλινγκτον, έτσι δεν είναι;»

«Ναι» επιβεβαίωσε η Τζάνετ. «Καλή ιδέα η βόλτα μέχρι τον σταθμό, Πίτερ. Η βροχή σταμάτησε. Γιατί δεν πας τώρα;»

«Θα πάω! Έλα μαζί μου, Κόλιν. Ο Τζορτζ και ο Τζακ έζησαν το μεγαλύτερο μέρος της περιπέτειας μέχρι τώρα, ενώ εσύ όχι. Έλα λοιπόν μαζί μου μέχρι τον σταθμό».

Έτσι, τα δύο αγόρια έφυγαν γεμάτα ενθουσιασμό. Τα πράγματα τώρα είχαν μπει σε μια γραμμή... σιδηροδρομική!

Ο Πίτερ και ο Κόλιν έφτασαν στην αποβάθρα τη στιγμή που έμπαινε ένα τρένο. Το κοίταξαν. Δύο αχθοφόροι στέκονταν εκεί και μαζί τους ένας άντρας με βρόμικη μπλε στολή. Δούλευε στις γραμμές και, όταν η αμαξοστοιχία κατέφθασε μουγκρίζοντας, πήδησε πάνω στην

πλατφόρμα. Τα αγόρια περίμεναν να φύγει το τρένο. Έπειτα κατευθύνθηκαν προς τον έναν από τους αχθοφόρους.

«Θα έρθει κανένα εμπορικό;» ρώτησε ο Πίτερ. «Θα θέλαμε να το δούμε».

«Φτάνει κάποιο σε δεκαπέντε λεπτά» του απάντησε ο άντρας.

«Είναι μεγάλο;» ενδιαφέρθηκε να μάθει ο Κόλιν. «Μια φορά μέτρησα σαράντα επτά βαγόνια, που τα ρυμουλκούσε η ατμομηχανή».

«Το πιο μεγάλο έρχεται εδώ το απόγευμα» είπε ο αχθοφόρος. «Πόσα βαγόνια θυμάσαι να έχει συνήθως, Ζεμπ;»

Ο άντρας με τη βρόμικη στολή σκούπισε το πρόσωπό του με το λιγδιασμένο χέρι του και έσπρωξε προς τα πίσω το κασκέτο του.

«Μπορεί και τριάντα ή σαράντα. Εξαρτάται...»

Τα αγόρια άλλαξαν ματιές γεμάτες νόημα. Ζεμπ! Ο αχθοφόρος αποκάλεσε τον εργάτη Ζεμπ! Θα ήταν ποτέ δυνατόν να είναι ο ίδιος Ζεμπ που είχε συναντήσει τους άλλους δύο άντρες στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ; Απίθανο!

Τον κοίταξαν προσεκτικά. Δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο. Ήταν αδύνατος, ένα ανθρωπάκι με πονηρή φυσιογνωμία, πολύ λερωμένος, με μακριά μαλλιά. Ζεμπ! Ήταν πολύ ασυνήθιστο όνομα και τα αγόρια ήταν πλέον σίγουρα ότι είχαν έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με τον άνθρωπο εκείνο που οι φίλοι τους είχαν συναντήσει στο μισογκρεμισμένο σπίτι.

«Ε... Τι ώρα έρχεται το εμπορικό τρένο το απόγευμα;» ρώτησε ο Πίτερ ξαναβρίσκοντας τη φωνή του.

«Γύρω στις έξι, δύο φορές την εβδομάδα» τον πληροφόρησε ο Ζεμπ. «Στις έξι και δύο λεπτά πρέπει να βρίσκεται εδώ, αλλά καμιά φορά έχει καθυστέρηση».

«Από πού έρχεται;» ξαναρώτησε ο Κόλιν.

«Από πολλά μέρη! Από το Τάρλεϊ, το Άιντλεστον, το Χάλεϊ, το Γκάρτον, το Πέτλινγκτον...»

«Πέτλινγκτον!» αναφώνησε ο Κόλιν χωρίς να προλάβει να συγκρατηθεί.

Εκεί βρίσκονταν οι εταιρείες Ντάλινγκ και Χάμοντ. Ο Πίτερ τον αγριοκοίταξε και ο Κόλιν βιάστηκε να μπαλώσει το λάθος του.

«Πέτλινγκτον, μάλιστα... Από πού αλλού;» ξαναρώτησε.

Ο εργάτης τού είπε άλλη μια σειρά από πόλεις. Τα αγόρια άκουγαν αδιάφορα. Είχαν ήδη μάθει αρκετά απ' αυτά που ήθελαν.

Το τρένο των έξι και δύο ήταν εμπορικό, που έφτανε δύο φορές την εβδομάδα. Το Πέτλινγκτον ήταν ένα από τα μέρη όπου περνούσε. Ίσως εκεί του πρόσθεταν κάνα-δυο βαγόνια με εμπορεύματα από τη Χάμοντ και την Ντάλινγκ! Μολυβδοσωλήνες; Φύλλα μολύβδου; Τα αγόρια δεν είχαν ιδέα, αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Έτσι κι αλλιώς, επρόκειτο για μολύβδο, πολύτιμο μολύβδο. Αυτό ήταν το μόνο σίγουρο! Επρόκειτο για τον μολύβδο που έστελνε ο Χαζοτσάρλι από τις δύο εταιρείες.

«Παίζαμε με το τρενάκι μου σήμερα το πρωί» είπε ο Πίτερ κάνοντας μια εισαγωγή πριν αρχίσει να μιλάει

στους ανθρώπους του σταθμού για τα σημεία-κλειδιά και τις αλλαγές τροχιάς. «Είναι τέλειο! Έχει κλειδιά για αλλαγή τροχιάς από τη μια γραμμή στην άλλη. Είναι τόσο άψογα όσο και τα αληθινά!»

«Α! Γι' αυτά τα πράγματα πρέπει να ρωτήσετε τον συνάδελφό μου» είπε ο Ζεμπ. «Αυτός ανακατεύεται με τέτοια. Χρησιμοποιεί τα κλειδιά για ν' αλλάζει την πορεία των τρένων απ' τη μια γραμμή στην άλλη. Ξέρετε, συχνά πρέπει να μπαίνουν σε παρακείμενες γραμμές».

«Βάζει και το τρένο των έξι και δύο σε παρακείμενη γραμμή;» ρώτησε ο Πίτερ. «Ή αυτό πηγαίνει μόνο στην κεντρική;»

«Μόνο στην κεντρική» του απάντησε ο Ζεμπ. «Όχι, ο Λάρι αλλάζει τροχιά μόνο στα εμπορικά τρένα που πρέπει να ξεφορτώσουν κάπου εδώ κοντά. Το τρένο των έξι και δύο πάει κατευθείαν στο Σουίντον. Αν έρθετε το απόγευμα, θα το δείτε».

Ο Πίτερ έριξε μια γρήγορη ματιά στον Κόλιν, για να δει αν είχε προσέξει το όνομα του συναδέλφου του Ζεμπ... Λάρι! Ζεμπ και Λάρι... Τι τύχη ήταν αυτή! Ο Κόλιν τού έκλεισε το μάτι. Ναι, το είχε προσέξει. Φαινόταν παραγμένος.

«Μακάρι να βλέπαμε τον Λάρι τη στιγμή που δουλεύει τα κλειδιά» αναστέναξε ο Πίτερ. «Θα είναι πολύ διασκεδαστικό. Φαντάζομαι ότι αυτά θα είναι διαφορετικά από του δικού μου σιδηρόδρομου...»

«Και βέβαια είναι διαφορετικά!» είπε ο Ζεμπ γελώντας. «Τα δικά μας κάνουν δουλειά. Κοίτα, θέλετε να

περπατήσετε μαζί μου κι εγώ να σας δείξω μερικά κλειδιά που στέλνουν το τρένο κατευθείαν στην παρακείμενη γραμμή; Βρίσκονται ενάμισι χιλιόμετρο αποδώ».

Ο Πίτερ κοίταξε το ρολόι του. Θα αργούσε στο μεσημεριανό φαγητό, αλλά η υπόθεση ήταν πολύ σημαντική. Έτσι, πιθανόν να έβλεπε τα κλειδιά που ο Λάρι θα χρησιμοποιούσε μια σκοτεινή, γεμάτη ομίχλη και καταχνιά, νύχτα!

«Πρόσεξε μη χτυπήσει τα παιδιά κανένα τρένο» προειδοποίησε ο αχθοφόρος τον Ζεμπ καθώς εκείνος τα κατέβασε στις γραμμές.

Τα παιδιά τον κοίταξαν με υπεροψία. Λες κι αυτά δεν καταλάβαιναν πότε ερχόταν το τρένο!

Το περπάτημα πάνω στις ράγες τούς φάνηκε ατελείωτο. Ο Ζεμπ είχε μια δουλειά, όχι πολύ μακριά από τα κλειδιά. Άφησε τα εργαλεία του στο πλάι της γραμμής που έπρεπε να επιδιορθώσει και οδήγησε τα παιδιά μέχρι το σημείο όπου διασταυρώνονταν αρκετές γραμμές. Τους εξήγησε πώς λειτουργούσαν τα κλειδιά.

«Τραβάς αυτόν εδώ τον μοχλό για εκείνη τη γραμμή, βλέπετε; Προσέξτε πώς κινούνται οι ράγες και αλλάζουν τροχιά στο τρένο εκεί κάτω, αντί να το αφήσουν να συνεχίσει την πορεία του».

Ο Κόλιν και ο Πίτερ τράβηξαν μερικές φορές μόνοι τους μοχλούς και διαπίστωσαν πως ήταν μια πολύ σκληρή δουλειά.

«Το τρένο των έξι και δύο έρχεται απ' αυτή τη γραμμή;» ρώτησε με αθώο ύφος ο Πίτερ.

«Ναι, αλλά αυτό συνεχίζει στην κεντρική γραμμή, δεν μπαίνει σε παρακείμενη» απάντησε ο Ζεμπ. «Δεν μεταφέρει προϊόντα για την περιοχή. Πάει στο Σουίντον. Πάντως να ξέρετε ότι δεν επιτρέπεται να τριγυρίζετε μόνοι σας στις σιδηροδρομικές γραμμές, γιατί θα σας τσακώσει αμέσως η αστυνομία!»

«Δεν θα το κάνουμε ποτέ!» υποσχέθηκαν τα δύο αγόρια.

«Τώρα πρέπει να γυρίσω στη δουλειά μου» είπε απρόθυμα ο Ζεμπ. «Να πάτε στο καλό! Ελπίζω να σας έδειξα αυτά που θέλατε να μάθετε».

Και βέβαια τους είχε δείξει, και μάλιστα πολύ περισσότερα απ' όσα φαντάζονταν. Ο Κόλιν και ο Πίτερ δεν πίστευαν στην τύχη τους. Βγήκαν από τις γραμμές και στάθηκαν για λίγο στο πλάι.

«Πρέπει να πάμε να εξερευνήσουμε την παρακείμενη γραμμή» είπε ο Πίτερ. «Αλλά έχουμε αργήσει πάρα πολύ. Να πάρει η ευχή! Ξεχάσαμε να ρωτήσουμε ποιο απόγευμα έρχεται το τρένο από το Πέτλινγκτον!»

«Ας γυρίσουμε τώρα στο σπίτι και ξαναρχόμαστε το απόγευμα» πρότεινε ο Κόλιν. «Έχω μια πείνα...»

«Όταν έρθουμε αργότερα, θα μάθουμε ποιες ακριβώς μέρες έρχεται η εμπορική αμαξοστοιχία και θα εξερευνήσουμε, επίσης, την παρακείμενη γραμμή».

Αφησαν πίσω τους τον σταθμό και βγήκαν στον δρόμο. Ήταν τόσο ενθουσιασμένοι, που μιλούσαν ασταμάτητα. Άκου να πέσουν πάνω στον Ζεμπ! Στον Ζεμπ αυτοπροσώπως! Και να μάθουν ότι ο Λάρι ήταν κλει-

δούχος! Τώρα πια, όλα ήταν ξεκάθαρα. Τι καλά που η Τζάνετ είχε αυτή τη φαεινή ιδέα το πρωί! Πάλι καλά! Η τύχη τούς είχε χαμογελάσει!

«Θα επιστρέψουμε το απόγευμα όσο πιο γρήγορα γίνεται» είπε ο Πίτερ. «Προτείνω να έρθουν και οι υπόλοιποι μαζί μας. Θεούλη μου, τι συναρπαστική ιστορία είναι αυτή!»

Ένα αξέχαστο απόγευμα

Η μητέρα του Πίτερ όπως και του Κόλιν ήταν πολύ θυμωμένες όταν επέστρεψαν καθυστερημένοι για το μεσημεριανό φαγητό. Η Τζάνετ ήταν τόσο περίεργη να μάθει τι είχε συμβεί, που με δυσκολία περίμενε να τελειώσει ο Πίτερ το φαγητό του. Εκείνος της έκανε νεύματα καθώς καταβρόχθιζε το ζεστό κρέας, από φόβο μήπως η αδελφή του αρχίσει να κάνει αταίριαστες για την περίπτωση ερωτήσεις.

Την έστειλε να συγκεντρώσει αμέσως τους Μυστικούς Επτά και όλοι τους κατέφθασαν σε λίγα λεπτά. Μόνο ο Κόλιν καθυστέρησε, γιατί πρώτα έπρεπε να τελειώσει το γεύμα του.

Ο Πίτερ τούς διηγήθηκε τα πάντα και εκείνοι τον άκουγαν συνεπαρμένοι. Τι ιστορία ήταν αυτή! Να πέσουν έτσι πάνω στον Ζεμπ κι εκείνος να τους πει όλα όσα ήθελαν να μάθουν!

«Ούτε που κατάλαβε γιατί τον ρωτούσαμε όλες αυ-

τές τις λεπτομέρειες!» είπε ο Κόλιν χαμογελώντας. «Θα έλεγα μάλιστα ότι ήταν αρκετά καλός μαζί μας, μολονότι φαίνεται πολύ πονηρός και έχει ύπουλο βλέμμα».

«Το απόγευμα θα πάμε όλοι εκεί που είναι οι παρακείμενες γραμμές» είπε ο Πίτερ. «Θα πληροφορηθούμε, επίσης, ποιες ακριβώς μέρες περνά η εμπορική αμαξοστοιχία».

Έτσι, λοιπόν, ξεκίνησαν. Πρώτα πήγαν στον σταθμό και βρήκαν ξανά τον αχθοφόρο. Δεν είχε καμιά βιαστική δουλειά, κι έτσι τους μίλησε πρόθυμα. Τους διηγήθηκε διάφορες ιστορίες για τους σιδηρόδρομους και σιγά σιγά ο Πίτερ έφερε με τρόπο την κουβέντα στα εμπορικά τρένα.

«Έρχεται όπου να 'ναι ένα απ' αυτά» είπε ο αχθοφόρος. «Δεν θα σταματήσει στον σταθμό, γιατί, βέβαια, δεν έχει επιβάτες για να κατεβάσει. Θέλετε να μετρήσετε τα βαγόνια που τραβά η μηχανή; Το συγκεκριμένο τρένο δεν είναι πολύ μεγάλο».

Τα περισσότερα βαγόνια του ήταν ανοιχτά και μετέφεραν διάφορα φορτία: κάρβουνο, τούβλα, μηχανές, εμπορευματοκιβώτια. Το τρένο πέρασε σιγά σιγά μουγκρίζοντας και οι Μυστικοί Επτά μέτρησαν τριάντα δύο βαγόνια.

«Θα προτιμούσα να δω το εμπορικό τρένο, για το οποίο μας μίλησε ο Ζεμπ» είπε ο Πίτερ στον αχθοφόρο. «Αυτό που έρχεται από το Πέτλινγκτον. Στις έξι και δύο, νομίζω πως είπε. Εκείνο είναι πολύ μεγάλο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά πρέπει να έρθετε την Τρίτη ή την Παρασκευή» τους είπε ο αχθοφόρος. «Βέβαια, εκείνη την ώρα έχει σκοτεινιάσει, κι έτσι δεν θα δείτε και πολλά πράγματα. Κοιτάξτε, ο φύλακας της εμπορικής αμαξοστοιχίας σάς χαιρετά!»

Τα παιδιά τού ανταπέδωσαν τον χαιρετισμό. Το τρένο φαινόταν ολοένα και πιο μικρό, καθώς απομακρυνόταν, μέχρι που τελικά χάθηκε από τα μάτια τους.

«Μα δεν κλέβουν τα φορτία από τα βαγόνια, αφού αυτά είναι ανοιχτά;» ρώτησε ο Πίτερ με αθώο ύφος.

«Αχ, όλο αυτό γίνεται» του απάντησε ο άντρας. «Τελευταία, έχουν γίνει πολλές κλοπές, μέχρι που έκλεψαν κι ένα αυτοκίνητο από κάποιο βαγόνι, όσο κι αν αυτό σας φαίνεται απίστευτο! Λένε πώς υπάρχει συμμορία. Πώς στο καλό τα κατάφεραν! Λοιπόν, παιδιά, πρέπει να φύγω γιατί έχω λίγη δουλίτσα. Γεια χαρά!»

Οι Μυστικοί Επτά άρχισαν την περιπλάνηση. Προχώρησαν ενάμισι χιλιόμετρο κατά μήκος των γραμμών, μέχρι που έφτασαν στα κλειδιά που τους είχε δείξει ο Ζεμπ το πρωί. Ο Πίτερ τούς εξήγησε τον χειρισμό τους.

«Εδώ σχεδιάζουν να αλλάξουν τροχιά στην εμπορική αμαξοστοιχία και να την κατευθύνουν σε παρακείμενη γραμμή» είπε. «Μακάρι να ξέραμε ποιο βράδυ θα το κάνουν. Μάλλον αυτό θα γίνει σύντομα, αφού το σημείωμα που έδωσαν στον Τζορτζ έγραφε ότι όλα ήταν έτοιμα και πήγαιναν μια χαρά».

Ακολούθησαν την παρακείμενη γραμμή προχωρώντας παράλληλα με τις ράγες. Εκείνη ξετυλιγόταν μπρο-

στά τους σαν φίδι και κατέληγε σ' έναν ανοιχτό χώρο για εμπορεύματα, που φαινόταν ολότελα έρημος.

Μεγάλες καγκελόπορτες οδηγούσαν στον χώρο εκφόρτωσης. Ήταν ανοιχτές ώστε να έρχονται τα φορτηγά και να φορτώνουν τα προϊόντα απ' όσα βαγόνια έμπαιναν στην παρακείμενη γραμμή. Εκείνη τη στιγμή, μόνο μερικά άδεια βαγόνια ήταν αραγμένα σε μια μικρή ράγα. Πουθενά δεν υπήρχε ψυχή. Ήταν ολοφάνερο πως δεν περίμεναν να έρθει κάποιο εμπορικό τρένο άμεσα.

«Πολύ απομονωμένο είναι αυτό το μέρος» διαπίστωσε ο Κόλιν. «Αν αλλάξουν τροχιά σε κάποια εμπορική αμαξοστοιχία, κανένας δεν θα το ακούσει ούτε θα το δει, εκτός απ' αυτούς που θα την περιμένουν! Πάω στοίχημα ότι θα κρύψουν κάποιο φορτηγό εδώ ένα βράδυ, έτοιμο να φορτώσει τα φύλλα μολύβδου, τους σωλήνες ή όποιο κι αν είναι το φορτίο στα βαγόνια με το άσπρο μαρκάρισμα στον μουσαμά τους!»

«Λέτε να έρθουμε εδώ το απόγευμα της Τρίτης, μήπως και είναι αυτή η μέρα που έχουν κανονίσει;» πρότεινε ξαφνικά ο Τζακ. «Έπειτα, αν δούμε ότι κάτι τρέχει, τηλεφωνούμε στην αστυνομία. Και πριν προλάβουν ο Ζεμπ, ο Λάρι και οι άλλοι να τελειώσουν με το ξεφόρτωμα, θα φέρουμε εδώ τους αστυνομικούς. Μα την αλήθεια, είναι συναρπαστικό!»

«Δεν ξέρω. Νομίζω ότι πρέπει να έρθουμε σ' επαφή με τον αγαπημένο μας επιθεωρητή» είπε ο Πίτερ. «Λοιπόν, μάθαμε αρκετά πράγματα για να ξέρουμε τι θα αναφέρουμε. Το μόνο που δεν ξέρουμε είναι αν αυτά

θα συμβούν αυτή την Τρίτη ή κάποια άλλη μέρα αργότερα».

Στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο συζητώντας και κανείς τους δεν πρόσεξε τον γεροδεμένο αστυνομικό που μπήκε νωχελικά μέσα από την ανοιχτή καγκελόπορτα. Κοιτούσε γύρω του όταν είδε τα παιδιά και κοντοστάθηκε.

«Θα ήθελα να δω εκείνα τα κλειδιά» δήλωσε ο Κόλιν, μπερδεμένος από τη διχογνωμία τους. «Δείξ' τα μου, Πίτερ. Να προσέχουμε όμως τα τρένα».

Ο Πίτερ ξέχασε ότι δεν επιτρεπόταν στα παιδιά να διασχίζουν εκείνη την περιοχή. Έτσι, όλοι μαζί ακολούθησαν την παρακείμενη γραμμή και περπάτησαν ανάμεσα στις ράγες με κατεύθυνση προς τα κλειδιά.

Τότε, μια δυνατή φωνή τούς σταμάτησε.

«Εί, εσείς, παιδιά! Τι νομίζετε ότι κάνετε περπατώντας έτσι πάνω στις γραμμές; Για ελάτε πίσω. Θέλω να σας πω κάτι».

«Ας τρέξουμε» είπε η Παμ πανικόβλητη. «Δεν θέλω να μας πιάσει».

«Όχι, δεν μπορούμε να τρέξουμε» παρατήρησε ο Πίτερ. «Ξέχασα πως απαγορεύεται να περπατάμε έτσι πάνω στις ράγες. Πάμε πίσω να του εξηγήσουμε. Δεν θα έχουμε πρόβλημα αν ζητήσουμε συγγνώμη!»

Έτσι, οι Μυστικοί Επτά γύρισαν πίσω, στον χώρο των εμπορευμάτων. Ο αστυνομικός τούς πλησίασε συνοφρυωμένος.

«Για προσέξτε με» είπε. «Τώρα τελευταία, έχουν γίνει

πάρα πολλές ανοησίες από παιδιά που περπατούν πάνω στις γραμμές. Θα ήθελα να μου πείτε τα ονόματα και τις διευθύνσεις σας. Θα κάνουμε σύσταση στους γονείς σας».

«Μα δεν κάναμε τίποτα κακό!» παραπονέθηκε ο Πίτερ. «Ζητάμε συγγνώμη που περπατούσαμε πάνω στις γραμμές, αλλά ειλικρινά δεν αγγίξαμε τίποτα».

«Τι γυρεύατε στον χώρο των εμπορευμάτων;» ρώτησε ο αστυνομικός. «Σίγουρα κάνατε κάποια σκανδαλιά!»

«Όχι, βέβαια!» διαμαρτυρήθηκε ο Πίτερ.

«Τότε, λοιπόν, τι δουλειά έχετε εδώ; Εμπρός, πείτε μου. Δεν μπορεί να ήρθατε για το τίποτα».

«Πες του» είπε η Μπάρμπαρα τόσο φοβισμένη, που σχεδόν δάκρυσε.

Μόλις ο αστυνομικός άκουσε ότι κάτι είχαν να του πουν, έγινε αμέσως πολύ καχύποπτος.

«Αχά! Ωστε κάτι σκαρώνετε! Πείτε μου αμέσως, γιατί αλλιώς θα πάρω τα ονόματα και τις διευθύνσεις σας!»

Ο Πίτερ δεν είχε καμιά διάθεση να αποκαλύψει την αλήθεια σ' αυτό τον δύστροπο αστυνομικό. Ο ένας λόγος ήταν ότι δεν θα πίστευε την παράξενη ιστορία που θα του έλεγαν οι Μυστικοί Επτά και ο άλλος ότι θα ήταν σαν να πρόδιδε τα μυστικά τους! Όχι! Αν έπρεπε να τα πει σε κάποιον, αυτός θα ήταν ή ο πατέρας του ή ο επιθεωρητής που τόσο πολύ συμπαθούσε!

Ο αστυνομικός κατέληξε να χάσει την ψυχραιμία του κι άρχισε να σημειώνει ονόματα και διευθύνσεις. Ήταν κάτι το εκνευριστικό. Και να φανταστεί κανείς ότι τα

παιδιά είχαν έρθει εδώ για να πιάσουν μια συμμορία πα-
νούργων ληστών... Και να που τώρα τους έπαιρναν τα
στοιχεία για παράνομη διάβαση γραμμών!

«Θα με κατσαδιάσει ο πατέρας μου όταν το μάθει»
είπε ο Κόλιν στενοχωρημένος. «Αχ, Πίτερ, ας τα πούμε
όλα στον καλό μας επιθεωρητή προτού ο αστυνομικός
πάει στους γονείς μας».

Ο αρχηγός της ομάδας όμως ήταν θυμωμένος και
είχε πεισμώνσει.

«Όχι!» είπε απότομα. «Θα τακτοποιήσουμε μόνοι μας
την υπόθεση και θ' ανακατέψουμε την αστυνομία μόνο
την τελευταία στιγμή, όταν θα τα έχουμε κανονίσει όλα.
Ναι, ακόμα κι αυτό τον απαίσιο τύπο που πήρε τα στοι-
χεία μας. Φανταστείτε τα μούτρα του όταν θα πρέπει να
έρθει σ' αυτόν εδώ τον χώρο κάποια νύχτα για να πιάσει
τους κλέφτες που εμείς θα έχουμε αποκαλύψει, αντί να
τους βρει ο ίδιος!»

«Πολύ θα ήθελα να είμαι κι εγώ εδώ αυτή τη νύχτα»
είπε η Τζάνετ.

«Νομίζω ότι πρέπει να έρθουν μόνο μερικοί από
εμάς. Αν το πράγμα αρχίσει να γίνεται επικίνδυνο, καλύ-
τερα να είμαστε τέσσερις παρά επτά!»

Κανένας δεν μπορούσε να αντιταχθεί σ' αυτό, κι έτσι
αποφάσισαν ότι θα πήγαιναν μόνο ο Τζακ, ο Κόλιν, ο
Τζορτζ και ο Πίτερ.

Το βράδυ εκείνης της Τρίτης

Το επόμενο πρωί έκαναν συμβούλιο για να τα ξανα-συζητήσουν όλα, αλλά και για να προγραμματίσουν τι θα έκαναν την Τρίτη. Ήταν μια συνηθισμένη μέρα του Νοέμβρη και η καταχνιά είχε απλωθεί παντού.

«Ο πατέρας μου λέει ότι μέχρι αύριο θα πέσει ομίχλη» ανακοίνωσε ο Πίτερ. «Αν συμβεί αυτό, εκείνοι οι τύποι θα σταθούν τυχεροί την Τρίτη. Φαντάζομαι ότι ο μηχανοδηγός ούτε που θα πάρει είδηση πως τα κλειδιά έστειλαν το τρένο του σε παρακείμενη γραμμή! Δεν θα βλέπει ούτε τη μύτη του!»

«Μακάρι η Τρίτη να έρθει πιο γρήγορα!» ευχήθηκε σιγανά ο Τζακ. «Η Σούζι ξέρει ότι κάτι τρέχει και, μαζί με τους υπόλοιπους Απίθανους Πέντε, καίγεται να το ανακαλύψει! Θα πάθει την πλάκα της όταν μάθει ότι το ανόητο κόλπο της μας οδήγησε σε όλα αυτά».

«Ούτε λόγος! Φαντάζομαι πως αυτό θα είναι και το τέλος των Απίθανων Πέντε» δήλωσε ο Κόλιν. «Πίτερ, κοίτα

δω. Κατάφερα να βρω έναν χάρτη με το σιδηροδρομικό δίκτυο. Κάπου τον είχε παραπεταμένο ο πατέρας μου. Αναφέρει τις διαδρομές από το Πέτλινγκτον, τα σημεία στα οποία βρίσκονται τα κλειδιά και όλα τα σχετικά. Τζακ, νομίζεις ότι έναν παρόμοιο χάρτη κοιτούσαν ο Ζεμπ, ο Λάρι κι εκείνος ο άντρας, στο παλιό σπίτι των Τάιγκερ;»

«Μάλλον» είπε ο Τζακ. «Πάω στοίχημα ότι αυτοί οι τύποι το έχουν ξαναπαίξει αυτό το παιχνιδάκι. Ξέρουν απέξω κι ανακατωτά το σιδηροδρομικό δίκτυο. Πότε θα έρθει αυτή η Τρίτη!»

Επιτέλους έφτασε εκείνη η Τρίτη! Εκείνη τη μέρα, κανένας από τους Μυστικούς Επτά δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στο μάθημα. Σκέφτονταν συνέχεια τη νύχτα που πλησίαζε. Όλο το πρωί, ο Πίτερ έριχνε ματιές έξω από το παράθυρο!

Ο μπαμπάς είχε δίκιο, σκέφτηκε. Σίγουρα θα πέσει ομίχλη. Μια πραγματική ομίχλη του Νοέμβρη. Και μέχρι το βράδυ θα έχει γίνει τόσο πυκνή, που θα λειτουργήσει η ειδική ηχητική σηματοδότηση ομίχλης του σιδηροδρομικού δικτύου. Θ' ακούσουμε κι εμείς τα κουδουνίσματα.

Τα τέσσερα αγόρια κανόνισαν να συναντηθούν μετά το τσάι και να πάρουν μαζί τους τον Σκάμπερ. Ο Πίτερ σκέφτηκε ότι τους ήταν απαραίτητος για την περίπτωση που κάτι πήγαινε στραβά.

Είχαν όλοι τους πάρει τους φακούς τους. Ο Πίτερ ψαχούλεψε στις τσέπες του να δει αν είχε καραμέλες για να τις μοιραστεί με τους φίλους του. Είχε μερικές. Τι καλά! Αναρίγησε από τον ενθουσιασμό του.

Λίγο έλειψε να μην πάει μαζί με τους άλλους επειδή η μητέρα του, καθώς τον είδε να βάζει το παλτό του, τρομοκρατήθηκε στη σκέψη ότι ο Πίτερ θα έβγαινε στην ομίχλη.

«Θα χαθείς!» του είπε. «Δεν πρέπει να βγεις έξω».

«Πρόκειται να συναντήσω τους άλλους» απάντησε εκείνος με απελπισία. «Πρέπει οπωσδήποτε να πάω, μαμά».

«Δεν μπορώ να σ' αφήσω» επέμεινε εκείνη. «Εκτός αν πάρεις μαζί σου τον Σκάμπερ. Εκείνος θα βρει τον δρόμο για το σπίτι, αν εσύ τον χάσεις».

«Μα και βέβαια θα τον πάρω μαζί μου» συμφώνησε ο Πίτερ κι έγινε καπνός, ενώ ο σκύλος επιτάχυνε για να τον προλάβει!

Συνάντησε τους υπόλοιπους στην αυλόπορτα του σπιτιού του και ξεκίνησαν.

Η πυκνή ομίχλη τούς είχε τυλίξει και με δυσκολία το φως των φακών τους τη διαπερνούσε. Έπειτα άκουσαν το κουδούνισμα από τη σηματοδότηση ομίχλης του σιδηροδρομικού δικτύου.

«Πάω στοίχημα ότι ο Ζεμπ και οι υπόλοιποι θα είναι ευχαριστημένοι με τόση καταχνιά!» είπε ο Κόλιν. «Κοιτάξτε, υπάρχει ένας φράχτης που ακολουθεί τις γραμμές. Αν προχωράμε δίπλα του, δεν θα χάσουμε τον δρόμο μας».

Έφτασαν στο χώρο των εμπορευμάτων στις έξι παρά πέντε και προχώρησαν προσεκτικά προς την καγκελόπορτα, που ήταν ανοιχτή. Όλοι τους φορούσαν παπούτσια με

λαστιχένιες σόλες. Μπήκαν αθόρυβα στον χώρο και έσβησαν τους φακούς τους. Άκουσαν τότε τον θόρυβο από την αναμμένη μηχανή ενός φορτηγού και σταμάτησαν. Χαμηλές φωνές έφτασαν στ' αυτιά τους. Ψιθυριστές φωνές. Κι έπειτα είδαν το φανάρι που κρατούσε κάποιος.

«Η συμμορία είναι εδώ, όπως και το φορτηγό που έστειλε ο Χαζοτσάρλι!» μουρμούρισε ο Τζακ. «Μπορείτε να το διακρίνετε εκεί κάτω. Πάω στοίχημα ότι πάνω του είναι γραμμένη η επωνυμία της Χάμοντ ή της Ντάλινγκ!»

«Τελικά, ήταν γι' αυτή την Τρίτη» είπε ο Κόλιν με ανακούφιση. «Δεν ήθελα να έρθουμε μέχρι εδώ μέσα στην ομίχλη για το τίποτα».

Ντιν! Ντιν! Ντιν! Ακούστηκαν τα καμπανάκια από την ειδική ηχητική σηματοδότηση ομίχλης κι έπειτα ακόμα περισσότερα καμπανίσματα. Τα αγόρια ήξεραν πότε τα τρένα έτρεχαν πάνω στην κεντρική γραμμή, σε μεγάλη απόσταση, αφού τα ξαφνικά «Ντιν! Ντιν!» προειδοποιούσαν τους μηχανοδηγούς να προσέχουν το κόκκινο και το πράσινο στα φωτοσήματα ή να πηγαίνουν σιγά.

«Τι ώρα είναι;» ψιθύρισε ο Τζορτζ.

«Είναι γύρω στις εξίμισι» μουρμούρισε ο Πίτερ. «Το τρένο των έξι και δύο καθυστέρησε εξαιτίας της ομίχλης. Μπορεί να έρθει όπου να 'ναι ή ν' αργοπορήσει κι άλλο».

ΝΤΙΝ! Ένα ακόμα κουδούνισμα ακούστηκε λίγο αργότερα. Τα αγόρια αναρωτήθηκαν αν το προκάλεσαν οι τροχοί της αργοπορημένης εμπορικής αμαξοστοιχίας καθώς πάτησαν πάνω στον σηματοδότη.

Έτσι ήταν. Ο μηχανοδηγός έβγαλε το κεφάλι του έξω από το παραθυράκι του τρένου κι αναζήτησε το φανάρι. Ήταν πράσινο. Μπορούσε να προχωρήσει. Συνέχισε αργά, χωρίς να αντιλαμβάνεται πως ήταν σε λάθος γραμμή! Ο κλειδούχος Λάρι, αθέατος από τη σκοτεινιά και την ομίχλη, είχε αλλάξει την τροχιά του εμπορικού τρένου, στέλνοντάς το σε μια παρακείμενη γραμμή!

Το εμπορικό τρένο άφησε την κεντρική γραμμή. Εκείνο το βράδυ, δεν θα περνούσε μέσα από τον σταθμό. Θα πήγαινε μόνο μέχρι τον χώρο εμπορευμάτων όπου το περίμεναν σιωπηλά οι συμμορίτες. Ο Λάρι γύρισε ξανά τους μοχλούς των κλειδιών έτσι ώστε το επόμενο τρένο να συνέχιζε με ασφάλεια την πορεία του στην κεντρική γραμμή. Δεν ήταν ανάγκη να μαζευτούν μισή ντουζίνα τρένα στην παρακείμενη μονή γραμμή! Έπειτα άρχισε να τρέχει πάνω στις ράγες, πίσω από το αργοκίνητο τρένο.

«Έρχεται! Το ακούω!» ψιθύρισε ο Πίτερ ξαφνικά και άρπαξε τον Τζακ από το μπράτσο. «Πάμε μέχρι εκείνη την παράγκα. Μπορούμε να δούμε τα πάντα αποκεί, χωρίς να μας προσέξουν. Έλα!»

Τσαφ, τσουφ! Τσαφ, τσουφ! Η εμπορική αμαξοστοιχία πλησίαζε. Το κόκκινο φως μιας λάμπας έλαμψε μέσα στην ομίχλη. Τι θα συνέβαινε τώρα;

Στον χώρο των εμπορευμάτων

Ένα κουδούνισμα της ειδικής ηχητικής σηματοδότησης για την ομίχλη ακούστηκε στο σημείο όπου η συμμορία ήθελε να σταματήσει το τρένο. *Ντιν!*

Η μηχανή φρενάρισε αμέσως και τα βαγόνια πίσω της έκαναν έναν μεταλλικό θόρυβο καθώς το ένα ακούμπησε πάνω στο άλλο. Ο Ζεμπ, ο Λάρι και τέσσερις ακόμα άντρες που ήταν κοντά στο αμάξωμα άρχισαν να κουβεντιάζουν βιαστικά. Τα αγόρια μπορούσαν να ακούσουν κάθε λέξη τους.

«Θα του πούμε ότι είναι σε λάθος τροχιά. Θα δείξουμε ότι ξαφνιαστήκαμε που τον βλέπουμε εδώ. Λάρι, εσύ να του πεις ότι καλά θα κάνει να παραμείνει στην παρακείμενη γραμμή μέχρι να διαλυθεί η ομίχλη και να του δώσουν οδηγίες για να κάνει όπισθεν. Πήγαινε τον μέχρι εκείνη την παράγκα και δώσ' του ένα φλιτζάνι ζεστό τσάι. Κράτησέ τον εκεί όση ώρα εμείς θα κάνουμε τη δουλειά μας!»

Οι άλλοι συμφώνησαν κουνώντας το κεφάλι τους.

«Θα πουν στον μηχανοδηγό ότι λοξοδρόμησε από την κεντρική γραμμή κατά λάθος και ότι μπήκε στην παρακείμενη» ψιθύρισε ο Πίτερ στον Τζακ. «Έτσι, λοιπόν, θα τον παραπλανήσουν, όπως επίσης και τον φύλακα του τρένου, φαντάζομαι. Δεν θα χρησιμοποιήσουν βία. Αυτό είναι καλό».

«Σσστ!» έκανε ο Τζακ. «Κοίτα, ο μηχανοδηγός πηδάει κάτω. Μάλλον τα έχει χαμένα! Δεν ξέρει πού βρίσκεται!»

«Εί, εσύ εκεί πέρα, οδηγέ, είσαι σε παρακείμενη γραμμή!» φώναξε ο Λάρι κι έτρεξε προς τη μηχανή κουνώντας πέρα δώθε το φανάρι που κρατούσε. «Θα έπρεπε να βρίσκεσαι στην κεντρική, που περνά μέσα απ' τον σταθμό».

«Μα έτσι έπρεπε να κάνω!» είπε ο μηχανοδηγός μπερδεμένος. «Κάποιο λάθος θα πρέπει να έγινε στα κλειδιά. Είμαι καλά εδώ, συνάδελφε;»

«Μια χαρά είσαι» του απάντησε ο Λάρι ανέμελα. «Μην ανησυχείς! Βρέθηκες στον χώρο εμπορευμάτων, έξω από την κίνηση της κεντρικής γραμμής. Καλύτερα να μείνεις εδώ, μέχρι να πάρεις οδηγίες. Έχει τρομερή ομίχλη!»

«Το μόνο που μπορώ να πω είναι πως είμαι τυχερός που μπήκα στην παρακείμενη» είπε ο μηχανοδηγός.

Εκείνη τη στιγμή ο φύλακας βγήκε από το τελευταίο βαγόνι, τους πλησίασε και μπήκε στην κουβέντα τους. Του φάνηκε περίεργο.

«Κάποιος τα έκανε μούσκεμα με τα κλειδιά» γκρίνια-

ξε. «Τώρα θα μείνουμε εδώ όλη τη νύχτα και η κυρά μου θα με περιμένει για το βραδινό φαγητό».

«Ε, καλά, μπορεί να είσαι στο σπίτι σου για το πρωινό, αν διαλυθεί η ομίχλη» του είπε καθησυχαστικά ο μηχανοδηγός.

Ο φύλακας δεν πείστηκε. Ήταν μουτρωμένος.

«Λοιπόν, συνάδελφοι, πάμε μέχρι εκείνη την παράγκα» πρότεινε ο Λάρι. «Υπάρχει μια σόμπα πετρελαίου εκεί πέρα, θα την ανάψουμε και θα πιούμε ένα ζεστό. Μην ανησυχείτε για τις οδηγίες. Θα τηλεφωνήσω εγώ».

«Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε ο φύλακας κατσουφιασμένος.

«Ποιος; Εγώ; Είμαι ο υπεύθυνος του χώρου εμπορευμάτων» είπε ψέματα ο Λάρι. «Δεν χρειάζεται να ανησυχείτε άλλο. Ήταν ευτύχημα που μπήκατε σ' αυτή τη γραμμή. Πάω στοίχημα ότι η οδηγία θα είναι να μείνετε εδώ όλη τη νύχτα».

Μπήκαν και οι τρεις τους στην παράγκα. Σε λίγο το παράθυρο φωτίστηκε. Ο Πίτερ κρυφοκοίταξε θαρραλέα μέσα. Είδε τρεις άντρες καθισμένους γύρω από μια σόμπα πετρελαίου. Πάνω της, ένας βραστήρας ζέσταινε νερό για το τσάι.

Έπειτα όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Ο Ζεμπ χάθηκε προχωρώντας παράλληλα με τη γραμμή. Έψαχνε για το βαγόνι που θα ήταν καλυμμένο με τον μαρκαρισμένο μουσαμά. Ήταν το έβδομο, όπως πληροφόρησε τους άλλους όταν επέστρεψε.

«Θα έχουμε τη μηχανή του φορτηγού αναμμένη και

θα το φέρουμε μέχρι το βαγόνι» είπε. «Ευτυχώς, βρίσκεται στην άκρη του χώρου εμπορευμάτων, κι έτσι δεν θα χρειαστεί να κουβαλήσουμε τα πράγματα πολύ μακριά. Πάλι καλά, γιατί είναι βαριά».

Το φορτηγό πήρε μπρος και κύλησε προσεκτικά μέχρι την άλλη άκρη του χώρου. Εκεί σταμάτησε, ίσως δίπλα στο έβδομο βαγόνι. Τα τέσσερα αγόρια προχώρησαν αθόρυβα μέσα στην ομίχλη και για κάνα-δυο λεπτά παρακολούθησαν τι συνέβαινε.

Οι άντρες έλυναν τον μουσαμά κάτω από το φως του φαναριού. Στη συνέχεια τον σήκωσαν εντελώς. Ο Τζακ μπορούσε να διακρίνει την άσπρη μπογιά στη μια γωνιά του, που την είχαν βάλει μόνο και μόνο για να τους διευκολύνουν.

Έπειτα ακούστηκαν τραβήγματα, συρσίματα και λαχανάσματα, καθώς οι τύποι μετέφεραν τα φορτία που υπήρχαν μέσα. Τι να ήταν; Τα αγόρια δεν μπορούσαν να δουν.

«Πιστεύω πως είναι μολυβδόφυλλα» ψιθύρισε ο Κόλιν. «Πίτερ, τότε επιτέλους θα τηλεφωνήσουμε στην αστυνομία; Δεν νομίζεις ότι ήρθε η ώρα να το κάνουμε;»

«Ναι» απάντησε ψιθυριστά ο Πίτερ. «Εμπρός. Υπάρχει ένα τηλέφωνο στο κτίριο με τα κόκκινα τούβλα, εκεί κάτω. Εκείνο το απόγευμα, πρόσεξα ότι τηλεφωνικά καλώδια έφταναν μέχρι την καμινάδα του. Ένα από τα παράθυρά του είναι μισάνοιχτο. Αποκεί θα μπούμε. Πού είναι ο Σκάμπερ; Α, εδώ είσαι. Τώρα, τσιμουδιά, παλιόφιλε!»

Ο Σκάμπερ συμπεριφέρθηκε άψογα. Δεν έβγαλε ούτε ένα γαβγισματάκι ούτε ένα κλαψούρισμα, μολονό-

τι ήταν μπερδεμένος με τα γεγονότα της νύχτας. Χοροπηδούσε όμως γύρω από τον Πίτερ καθώς τα αγόρια προχωρούσαν προς το τηλέφωνο.

Στον δρόμο τους έπρεπε να προσπεράσουν το φορτηγό. Ο Πίτερ έμεινε ακίνητος κι αφουγκράστηκε. Κανένας δεν ήταν μέσα στο αμάξι. Οι άντρες ακόμη ξεφόρτωναν το βαγόνι.

Προς μεγάλη έκπληξη των υπολοίπων, τους άφησε, σύρθηκε μέχρι τη θέση του οδηγού, ανέβηκε και αμέσως κατέβηκε.

«Τι στο καλό έκανες εκεί πέρα;» μουρμούρισε ο Τζακ.

«Βούτηξα τα κλειδιά από τη μίζα!» του εξήγησε ο Πίτερ με ενθουσιασμό. «Τώρα το φορτηγό δεν μπορεί να το κουνήσει ρούπι!»

«Τι λες, βρε θηρίο!» θαύμασαν οι άλλοι, αιφνιδιασμένοι από τη γρήγορη αντίδραση του Πίτερ. «Σκέτο τσακάλι είσαι!»

Πήγαν μέχρι το τούβλινο κτίριο. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη, αλλά ο Πίτερ είχε πει ότι ένα παράθυρο ήταν μισάνοιχτο. Ήταν εύκολο να το ανοίξουν. Μόλις μπήκαν μέσα, ο αρχηγός των Μυστικών Επτά άναψε τον φακό του κι έψαξε γρήγορα να βρει το τηλέφωνο. Το εντόπισε, έσβησε τον φακό και σήκωσε το ακουστικό. Άκουσε τη φωνή της τηλεφωνήτριας από το κέντρο.

«Ποιον αριθμό θέλετε, παρακαλώ;»

«Την αστυνομία... Γρήγορα!» ζήτησε ο Πίτερ.

«Εδώ αστυνομικό τμήμα» ακούστηκε αμέσως μια άλλη φωνή.

«Είναι εκεί ο επιθεωρητής;» ρώτησε ο Πίτερ με αγωνία. «Πείτε του, σας παρακαλώ, ότι είμαι ο Πίτερ και είναι μεγάλη ανάγκη να του μιλήσω αμέσως».

Έδωσαν αυτό το περίεργο μήνυμα στον επιθεωρητή, ο οποίος έτυχε να βρίσκεται στο ίδιο εκείνο δωμάτιο. Έτσι, απάντησε αμέσως στο τηλέφωνο.

«Ναι, ναι; Ποιος Πίτερ; Α, εσύ είσαι, Πίτερ! Τι τρέχει;»

«Κύριε, δεν μπορώ να σας αναφέρω όλες τις λεπτομέρειες τώρα, αλλά έκαναν εκτροπή του τρένου των έξι και δύο από την κεντρική γραμμή σε μια παρακείμενη, κοντά στο Κίπλεϊ, εκεί που βρίσκεται ο χώρος εμπορευμάτων. Μια συμμορία ξεφορτώνει μόλυβδο από ένα βαγόνι σε ένα φορτηγό εκεί κοντά. Νομίζω ότι ένας τύπος που τον λένε Χαζοτσάρλι είναι αρχηγός τους, κύριε».

«Χαζοτσάρλι! Θεέ και Κύριε... Πώς ξέρεις εσύ γι' αυτό τον τύπο;» είπε ο επιθεωρητής κατάπληκτος. «Καλά, ας μη χάνουμε χρόνο με εξηγήσεις τώρα. Θα στείλω τους άντρες μου αμέσως. Να τους περιμένετε και να προσέχετε πολύ. Αυτή η συμμορία του Χαζοτσάρλι είναι επικίνδυνη».

Συγχαρητήρια, Μυστικοί Επτά!

Φάνηκε σαν να πέρασε αιώνας μέχρι να έρθουν τα περιπολικά. Τα τέσσερα αγόρια ήταν τόσο ξαναμμένα, που δεν μπορούσαν να σταθούν σε μια μεριά. Ο Πίτερ ένωσε την ανάγκη να πάει να δει τι έκανε η συμμορία. Προχώρησε προσεκτικά μέχρι τον χώρο εμπορευμάτων και κατευθύνθηκε προς το φορτηγό. Ήταν σκοτεινά εκεί και ήσυχα. Προχώρησε ακόμα λίγο και ξαφνικά σκόνταψε πάνω σε κάποιον που στεκόταν ακίνητος δίπλα στο μεγάλο αμάξι.

Ο άγνωστος έβγαλε μια κραυγή και τον άρπαξε.

«Ποιος είσαι εσύ; Τι γυρεύεις εδώ πέρα;»

Έπειτα ένα φως έπεσε πάνω του και ξανακούστηκε η φωνή του Ζεμπ.

«Εσύ είσαι! Ο πιτσιρικάς που έκανε ερωτήσεις τις προάλλες! Τι δουλειά έχεις εδώ;»

Τον ταρακούνησε τόσο δυνατά, που το αγόρι παραπάτησε. Όμως, ο Σκάμπερ όρμησε καταπάνω του!

Πήδησε πάνω στον Ζεμπ και του δάγκωσε δυνατά το πόδι. Εκείνος έβγαλε μια πονεμένη κραυγή. Δυο άντρες ήρθαν φουριόζοι.

«Τι τρέχει εδώ πέρα;»

«Το αγόρι... και αυτός ο σκύλος!» βρυχήθηκε ο Ζεμπ. «Καλύτερα να την κοπανήσουμε! Τελειώσατε με το ξεφόρτωμα; Αυτό το παιδί μπορεί να μας προδώσει».

«Πού είναι; Γιατί δεν το άρπαξες;» είπε ένας από τους άντρες θυμωμένα.

«Με δάγκωσε ο σκύλος του και το αγόρι μού ξέφυγε» απάντησε εκείνος τρίβοντας το πόδι του. «Χάθηκαν και οι δυο στην ομίχλη. Εμπρός, κάντε γρήγορα, έχω μεγάλη ανησυχία!»

Ο Πίτερ γύρισε τρέχοντας πίσω στους άλλους, ταραγμένος που παραλίγο να τον πιάσουν. Έσκυψε και χάιδεψε τον Σκάμπερ.

«Αγόρι μου!» του ψιθύρισε. «Τι γενναίος που είσαι! Τα κατάφερες μια χαρά, Σκάμπερ!»

Ο σκύλος κούνησε την ουρά του από ευχαρίστηση. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα γιατί ο Πίτερ τον έφερε σ' αυτό το παράξενο μέρος, μέσα στην πυκνή ομίχλη, αλλά έτσι κι αλλιώς χαιρόταν όταν ήταν μαζί με το αφεντικό του, οπουδήποτε!

«Πότε θα έρθει το περιπολικό;» μουρμούρισε ο Κόλιν τρέμοντας από τον ενθουσιασμό του αλλά και από το κρύο.

«Σύντομα, φαντάζομαι» του απάντησε ο Πίτερ. «Α, να το, έρχεται... όχι, είναι δύο!»

Ο θόρυβος από τα αυτοκίνητα που κατηφόριζαν στον δρόμο προς τον χώρο των εμπορευμάτων ήταν αρκετός ώστε να ακούγεται. Έρχονταν αργά εξαιτίας της ομίχλης. Θα είχαν φτάσει πολύ πιο γρήγορα, αν ο ουρανός ήταν καθαρός. Μπήκαν στον χώρο των εμπορευμάτων και σταμάτησαν. Ο Πίτερ έτρεξε στο πρώτο περιπολικό. Το οδηγούσε ο ίδιος ο επιθεωρητής και μέσα ήταν άλλοι τέσσερις αστυνομικοί. Το δεύτερο αυτοκίνητο σταμάτησε ακριβώς πίσω από το πρώτο. Άντρες οπλισμένοι πετάχτηκαν έξω.

«Κύριε! Φτάσατε πάνω στην ώρα!» φώναξε ο Πίτερ. «Το φορτηγό είναι εκεί κάτω. Το έχουν ήδη φορτώσει. Θα τους πιάσετε την κατάλληλη στιγμή!»

Οι αστυνομικοί έτρεξαν προς τον σκοτεινό όγκο που διαγραφόταν μέσα στην ομίχλη και δεν ήταν άλλο από το φορτηγό. Ο Ζεμπ, ο Λάρι, ο Χαζοτσάρλι και οι άλλοι άντρες ήταν όλοι μέσα και, στην καρότσα, το φορτίο του μολύβδου. Αλλά όσο κι αν έψαξε, ο Ζεμπ δεν μπόρεσε να βρει τα κλειδιά του φορτηγού!

«Βάλε γρήγορα μπρος, βλάκα!» ούρλιαξε ο Χαζοτσάρλι. «Ήρθε η αστυνομία! Ρίξε πάνω τους το φορτηγό, έτσι και προσπαθήσουν να μας σταματήσουν!»

«Έχασα τα κλειδιά! Κάπου πρέπει να έπεσαν» έσκουξε ο Ζεμπ κι έριξε το φως του φακού κάτω από το τιμόνι. Όμως, δεν υπήρχε περίπτωση να τα βρει εκεί. Τα κλειδιά βρίσκονταν ασφαλισμένα στην τσέπη του Πίτερ!

Η αστυνομία περικύκλωσε το φορτηγό, ενώ η μηχανή του παρέμενε ακόμη σβηστή.

«Το παιχνίδι τελείωσε, Τσάρλι» είπε ο επιθεωρητής με βαριά φωνή. «Θα βγείτε ήσυχα ήσυχα έξω ή όχι; Δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγετε!»

«Θα τα είχαμε καταφέρει αν έπαιρνε μπρος αυτό το ρημάδι!» φώναξε ο Ζεμπ θυμωμένα. «Ποιος έχει τα κλειδιά; Μόνο αυτό θα ήθελα να ξέρω. Ποιος τα έχει;»

«Εγώ!» απάντησε αποφασιστικά ο Πίτερ. «Σας απάλλαξα απ' αυτά, για να μην μπορέσετε να ξεφύγετε με το φορτηγό!»

«Τι καλό παιδί! Τι ξύπνιο παλικάρι!» είπε με θαυμασμό ένας από τους αστυνομικούς που στεκόταν εκεί δίπλα και του έδωσε ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη.

Η ομίχλη άρχισε να διαλύεται και το σκηνικό έγινε πιο ξεκάθαρο στο φως τόσων φακών και φαναριών. Ο μηχανοδηγός και ο φύλακας βγήκαν από την παράγκα ξαφνιασμένοι καθώς αναρωτιούνταν τι συνέβαινε. Ο Ζεμπ τούς είχε αφήσει εκεί μέσα να πίνουν τσάι με όλη τους την άνεση και να παίζουν χαρτιά.

Η συμμορία δεν αντιστάθηκε στους αστυνομικούς. Κάθε προσπάθεια θα ήταν μάταιη με τόσους γεροδεμένους άντρες ολόγυρά τους! Έτσι, οδηγήθηκαν αδιαμαρτύρητα στα περιπολικά, τα οποία τώρα έτρεχαν πιο γρήγορα απ' ό,τι όταν είχαν έρθει, αφού η ομίχλη είχε αρχίσει πια να διαλύεται.

«Θα επιστρέψω μαζί σας με τα πόδια» δήλωσε ο επιθεωρητής καλοδιάθετος. «Δεν χωράω κι εγώ στο αμάξι. Πέφτει πολύ στριμωξίδι εκεί μέσα τώρα!»

Ζήτησε από τον μηχανοδηγό να αναφέρει από το

τηλέφωνο στους ανωτέρους του τι είχε συμβεί και τον άφησε εκεί σαστισμένο μαζί με τον κατάπληκτο φύλακα να φροντίσουν τον εαυτό τους και το τρένο τους.

Έπειτα, εκείνος και τα τέσσερα αγόρια βάδισαν αργά προς το σπίτι του Πίτερ. Αφάνταστη ήταν η έκπληξη της μητέρας του όταν άνοιξε την πόρτα και είδε και τους τέσσερις μαζί με τον επιθεωρητή!

«Αχ, Θεέ μου, πού έμπλεξαν πάλι;» ρώτησε. «Μόλις πέρασε ένας αστυνομικός και παραπονέθηκε ότι ο Πίτερ διάβαινε τις σιδηροδρομικές γραμμές τις προάλλες, μαζί με τους φίλους του. Αχ, μη μου πείτε ότι έκανε κάτι σοβαρό!»

«Ε, λοιπόν, ναι, τριγύριζε παράνομα στις σιδηροδρομικές γραμμές» είπε ο επιθεωρητής με ένα πλατύ χαμόγελο. «Μόνο που έκανε κάτι πολύ σωστό. Αφήστε με να περάσω και θα σας τα πω όλα».

Έτσι, της διηγήθηκε τα γεγονότα εκείνης της νύχτας. Ταυτόχρονα άκουγε και η Τζάνετ, συνεπαρμένη.

«Και, όπως βλέπετε, επιτέλους έχουμε στα χέρια μας τον Χαζοτσάρλι. Είναι ο αρχηγός αυτής της συμμορίας που ληστεύει τα εμπορικά τρένα της περιοχής. Είναι τύπος αρκετά έξυπνος, αλλά όχι τόσο όσο οι Μυστικοί Επτά!» κατέληξε ο επιθεωρητής.

Ο επιθεωρητής έφυγε λάμποντας από χαρά. Ήταν γεμάτος θαυμασμό και περηφάνια για τους Μυστικούς Επτά. Ο Πίτερ στράφηκε στους υπόλοιπους.

«Αύριο» δήλωσε σοβαρά αλλά με πρόσωπο που άστραφτε. «Θα καλέσουμε σε συμβούλιο τους Μυστι-

κούς Επτά... και θα ζητήσουμε από τους Απίθανους Πέντε να έρθουν κι αυτοί επίσης!»

«Μα γιατί;» ρώτησε η Τζάνετ με απορία.

«Για να τους πούμε πώς εμείς, οι Μυστικοί Επτά, φέρνουμε σε αίσιο πέρας τις υποθέσεις μας! Και για να τους ευχαριστήσουμε που μας έμπλεξαν σε μια τόσο ενδιαφέρουσα περιπέτεια!»

«Χα! Αυτό δεν θ' αρέσει καθόλου στη Σούζι!» σχολίασε ο Τζακ.

«Και βέβαια δεν θα της αρέσει!» συμφώνησε η Τζάνετ. «Άκου "Απίθανοι Πέντε"! Αυτό θα είναι το απίθανο τέλος τους!»

«Ζήτω οι Μυστικοί Επτά!» φώναξε ο Τζακ χαμογελώντας πλατιά. «Ζήτω!»

